

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la UCIP

Catalunya Cristiana

"Concediu, Senyor,
als vostres fidels d'a-
collir amb bones obres
la vinguda del vostre
Fill Jesucrist."

(De la col·lecta del
Diumenge d'Advent)

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VI

N.º 271

Setmana del 2 al 8 de desembre del 1984

50 Ptes.

AFINANT

El curs cristià

Quan tothom, al final d'aquest mes, celebrarà el començ d'un Any Nou, ja farà quatre setmanes que nosaltres, els cristians, haurem recomençat el nostre Any Cristià. Amb el primer diumenge d'Advent encetem el cicle anual que, durant cinquanta dues setmanes, anirà desplegant davant dels nostres ulls, pels ritus de la Santa Litúrgia, i oferint a la nostra consideració, per la proclamació de la Paraula de Déu, els misteris de la nostra fe, centrats en el misteri de Crist.

La sàvia repetició d'aquesta pedagogia anual no té res de monòtona. S'adapta suaument al ritme natural del pas i del retorn de les estacions, i cada any ens troba, i ens interpel·la, diferents. Ens demana la tasca suauíssima d'anar conformant la nostra circumstància, sempre canviant, a Crist, model suprem i proper alhora. Suprem perquè Ell és l'únic Sant i està assegut a la dreta del Pare, i proper perquè "és a prop dels qui l'invoquen" i ha promès la seva presència sacramental i misteriosa a la seva esposa l'Església.

Contràriament als que no tenen fe, pels quals l'etern i monòton retorn dels anys sols els pot conduir a la mort inevitable, nosaltres, de la mà ferma d'aquesta santa Mare, caminem esperançats vers aquell que ve, vencedor de la mort.

Joan E. Jarque i Jutglar

Missionera Dominica de la Presentació

El president Pujol lliurà

la Creu de Sant Jordi

a la mare Gelonch Tutusaus

BARCELONA.— El presidente de la Generalitat, señor Jordi Pujol, entregó la Cruz de San Jorge a la religiosa Maria Gelonch Tutusaus, de la orden de las Dominicas de la Presentación, en un acto que se celebró el pasado jueves, día 22 de noviembre, en la sala de Ntra. Sra. de Montserrat del Palacio.

Asistió el director general de Difusión Cultural, señor Albert Manent; la provincial de las dominicas de la Presentación, madre Carme Passoles, y otras religiosas de esta orden.

El acto empezó con la lectura, por parte del señor Albert Manent, del decreto de concesión de las Cruces de San Jorge de la Generalitat de Catalunya, de 16 de noviembre actual. A continuación el presidente Pujol entregó la Cruz a sor Maria Gelonch Tutusaus.

La Cruz de San Jorge de la Generalitat de Catalunya fue creada por Decreto 457/1981, de 18 de diciembre, con el fin de distinguir a las personas naturales o jurídicas que, por sus méritos, se hayan destacado por los servicios prestados a Catalunya en la tarea de la defensa de su identidad y de restauración de su personalidad, o, más generalmente, en el plano cívico y cultural.

El Papa parlà en català a la beatificació del Pare Manyanet

"Estimats germans del
pare Manyanet, procureu
ser fidels a l'exemple de
vida i al missatge del vos-
tre concitadà. Porteu el
model de la Sagrada Fa-
mília a les vostres llars.
Feu de cada llar un Nat-
zaret, segons l'anhel apos-
tòlic del beat Josep Ma-
nyanet."

"FEU DE CADA LLAR

UN NATZARET"

Amb aquestes paraules, pronunciades en català, el Sant Pare Joan Pau II s'adreçà als nombrosíssims catalans que assistiren el propassat diumenge dia 25 de novembre a la beatificació del pare Manyanet, fundador de les Congregacions de Fills i Filles de la Sagrada Família. L'inspirador del mundialment famós temple de la Sagrada Família, ja és, des d'ara, mereixedor del culte de beat.

Aquest sacerdot nascut a Tremp el 1833 i mort a Barcelona el 1901, rebé el títol de Venerable (o practicant de virtuts cristianes en grau heroico) fa justament dos anys.

El pontífex i catorze prelats, entre els quals hi havia el doctor Narcís Jubany, cardenal-arquebisbe de Barcelona, concelebraren l'Eucaristia.

El cardenal Jubany presentà en nom propi i dels arquebisbes de París i Dijon la sol·licitud de beatificació.

17 de desembre

El Summe Pontífex respongué afirmativament en llatí i fixà la data de celebració per a Josep Muntanyet el 17 de desembre, dia de la seva mort.

Els congregats a la basílica aplaudiren entusiàsticament en el moment de la proclamació. Al mateix temps, a la part esquerra de l'altar s'exposà un tapís que representava el pare Manyanet i la Sagrada Família.

Castellers i sardanes

Els "Castellers de Vilafranca" aixecaren tres torres a la sortida de la celebració. La banda musical del col·legi de Santa Maria de Blanes interpretà unes sardanes que dos mil ballaren per admiració dels congregats.

Joan Pau II:
"He desitjat la
realització plena
del Concili".

Pàg. 6

Lleida va retre
homenatge
a mossèn
Cabestany.

Pàg. 10

Entrevista amb
el provincial
dels Carmelites.

Pàgs. Centrals

Al "CAVALL FORT"

hi ha una llicó per a nens i nenes amb premis de "la Caixa".

una llicó
amb premi

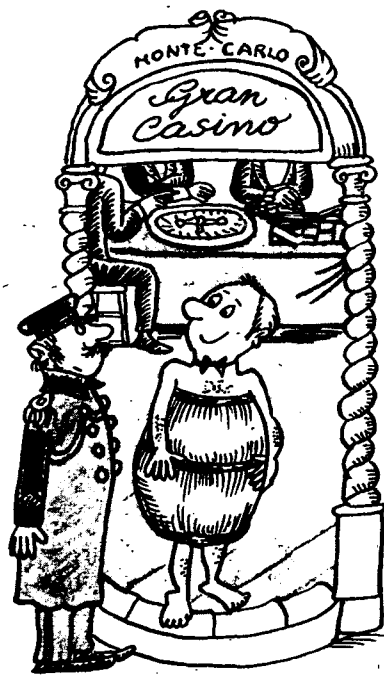
patrocinat per

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS

- EN AQUEST NO NI HA TANT.

- COM QUE MI DIVERTEIXO MÉS IGUAL.

Voleu participar en el sorteig dels premis següents?

Una bicicleta DERBI
Una pilota
Uns patins
Un joc de sobretaula
Una capsa d'aquarel·les

S'anomenen homònims els mots que es pronuncien igual, com *habitar* i *evitar*, o com *fals* i *falç*. Conjunts de mots com *s'han*, *m'és*, *t'ho*, *m'hi*, *n'hi*, *n'has*, etc., són també homònims dels mots *sant*, *més*, *tu*, *mi*, *ni* i *nas*.

- A M'HI M'AGRADA M'ÉS AVIAT DOLÇ.

-AMB SEMBLA QUE NO HI CENT GAIRE.

-NO S'HI ESTÀ T'HAN BÉ COM A L'ESTIU.

-N'HI EM SENT PESSETES NO N'HI HAURÀ PROU.

En les frases que il·lustren aquests dibuixos hi ha hagut alguns canvis de mots o petits grups de mots homònims, és a dir, que es pronuncien igual, de manera que es poden llegir perfectament però que, escrites, no fan sentit. Copieu aquestes frases, amb els canvis que hi restitueixin el sentit, en un full de paper, no us hi deixeu el vostre nom i la vostra adreça i aneu-los a dur a qualsevol de les sucursals o agències de la Caixa de Pensions. Entre totes les respostes correctes rebudes, "la Caixa" sortejarà els premis indicats al cap de la pàgina.

Solució i guanyadors del concurs núm. 51.— Pobres nois! Entre tots dos no tenen sinó un abric! —No! Això no és cap tomavís sinó un cargol! —No, a mi la pilota no m'agrada sinó a l'olla! —Jo encara em sento valent. Si no fos pel fetge! —Xiula, xiula, que el no t'apartes tu! —S'ha acabat: el no em comprés una escombra nova no escombo més!
Eva Mor i Jarque, de Barcelona (una nina de drap)
Lluís Bruna, de Vilafranca del Penedès (un joc de sobretaula)
Antònia García, de l'Armentera (una bicicleta DERBI)
Albert Figuerola, de Balaguer (una pilota)
Germans Gaspà, de Castelvell del Camp (una capsa d'aquarel·les)

PATROCINAT PER:

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS

EDITORIAL

No s'hi val!

Copiem de l'editorial de La Vanguardia del diumenge passat, que ens fem propi totalment, les frases següents: "La notícia que tres jesuïtes estaven presumptament implicats" en l'assassinat d'un nen "ha provocat un gran impacte en l'opinió pública, atesa la condició de la víctima" i "el caràcter religiós dels involucrats"... "La repercussió informativa inicial... col·loca altra vegada en el primer pla de l'actualitat la presumpció d'innocència a la qual té dret qualsevol ciutadà. Aquesta presumpció, sempre exigible, és especialment important quan en les notícies hi està implicada —i també inevitablement deteriorada davant de l'opinió pública— l'honorabilitat de persones i institucions". Ens fem ressò d'aquestes afirmacions no tant pel lamentable incident policial de Sevilla, que afortunadament ha tingut l'aclariment necessari que calia —encara que no l'aclariment suficient que seria desitjable, ja que "ara els religiosos hauran de fer front a... l'obstacle derivat de les reaccions primàries d'algun sector del barri", i tothom sap que la difamació és més difícil de reparar que el tornar a aplegar un coixí de plomes llançades al vent—.

El cas dels jesuïtes sevillans fa trista companyia en l'actualitat informativa a la difamació —a la calúmbia— llançada ja fa temps i contra el Vaticà arran de la mort del papa Joan Pau I.

És de sobre coneguda la fórmula fàcil de fer diners escrivint fantasioses "històries" al voltant de qual-sevol cas misteriós, des del triangle de les Bermudes, a un Hitler encara vivent a Sud-Amèrica... La mort sobtada d'un Papa, al cap de sols 33 dies de ser elegit era natural que temptés algun escriptor a la recerca d'un èxit editorial de gust més que dubtós. Ja s'arreglarà amb la seva consciència, si en té, o amb algun tribunal si li'n demana comptes! Però no s'hi val que a un senyor així se li faci una propaganda gratuïta (?) i impune en els periòdics i en la TV. Oi més quan aquest Sherlock Holmes té la barra de dir que no té un sospitós, sinó una colla. El cardenal Villot, el cardenal Cody, arquebisbe de Chicago, monsenyor Marcinkus —que la seva perspicàcia fa cardenal sense ser-ho—, i els senyors Calvi i Gelli. De tots aquests, Villot, Cody i Calvi ja són morts i no es podran defensar, mentre que Gelli ha de donar comptes a la justícia italiana per altres afers i no ens consta que se li reclami la mort del papa Luciani, i el pobre arquebisbe Marcinkus prou pena té d'haver-se trobat —amb una bona fe reconeguda per una comissió mixta italo-vaticana— embolicat amb unes irregularitats bancàries no muntades ni aprovades per ell. El nostre agut detectiu té la imaginació fèrtil i sap tocar les cordes sensibles de l'opinió que papalloneja al voltant de l'Església. Ell "sap" que el quintet esmentat traficava amb drogues a través de l'IOR i també "sap" que Joan Pau I volia destituir Villot i Marcinkus, suposem que per la droga, i, el "clou" de l'afer, volia anul·lar la "Humanae Vitae", permetre l'ús de la píndola! I ara que ens n'expliqui una d'indis. Elemental, calia suprimir-lo. I, evidentment, diu que té proves. I, lamentablement, no n'aporta ni una.

En el xou en què s'exhibí la gent l'aplaudiren... perquè és el ritu dels xous televisius, quan al mínim de respecte als drets públics, sense els quals la vida cívica esdevé impossible, exigia que se'l xiulés a ell i al presentador. Perquè aquest no pot excusar-se dient que ell només feia preguntes. Sabia ja les respostes i si, ultra divertir, volia informar, hauria pogut preguntar sobre la mort del bon papa Joan Pau I a l'arquebisbe Torrella, per exemple, que coneix directament els personatges del drama i era al Vaticà en les dates "d'autos".

Una revista italiana entrevista al cardenal Ratzinger

L'església esta realment en crisi:

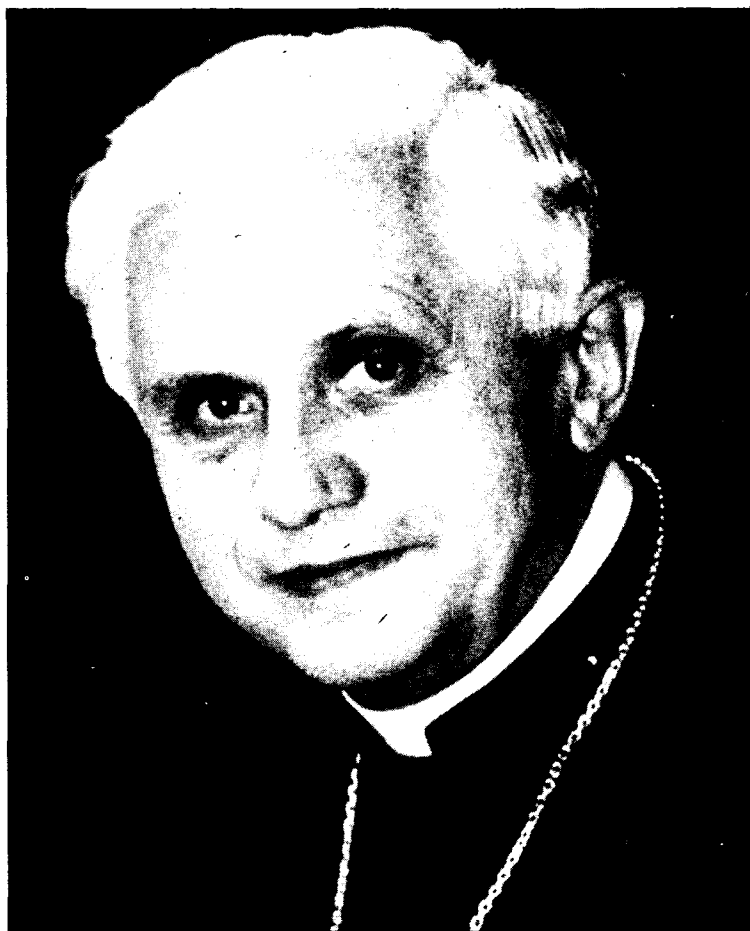
heus ací el perquè

"Heus ací perquè hi ha una crisi de fe". Amb aquest títol el mensual italià "Jesus" ha publicat uns extractes d'una llarga entrevista concedida pel cardenal Josep Ratzinger, prefecte, des de 1981, de la Congregació romana per a la Doctrina de la Fe. El que fou arquebisbe de Munich aborda diferents temes de l'actualitat religiosa, des de la catequesi a l'activitat missionera de l'Església, des de les teologies de l'alliberament a la funció de les conferències episcopals. "L'Osservatore Romano" ha reproduït llargs paràgrafs de l'entrevista d'aquest cardenal, el qual, després d'haver estat un prestigiós teòleg del Concili, ha esdevingut un dels col·laboradors més íntims de Joan Pau II.

Recentment, una agència informativa llançà una notícia curta —represa pels grans mitjans d'informació— en la qual es feia saber que el cardenal Prefecte de l'ex Sant Ofici "encara creia en el diable". Ara que Satanàs sembla com si estés arraconat entre les velles imatges aterrades d'una religió basada en la por, era d'esperar que la notícia causés estranyesa fins i tot a molts cristians. I és una llàstima! Car l'experiència del diable pertany a la revelació bíblica. Retentomenatge als missioners que han alliberat de la bruixeria a tants de pobles, el cardenal Ratzinger en un passatge més aviat secundari de la seva conversa —una vintena de línies de text de 14 pàgines— recorda senzillament que el temptador, "el pare de la mentida", com l'anomena l'Evangeli, continua actuant.

El cardenal no fa concessions, doncs, a la moda de la desmitologització. Al contrari. Amb el coratge de la franquesa, s'atreveix a dir que sobre punts essencials, la fe cristiana, que és el tema exclusiu de l'entrevista, està en crisi. La restauració de l'Església és totalment impossible sense l'acceptació d'aquest diagnòstic. Llargament, amb el coratge de la franquesa, el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe analitza el que ell anomena els quatre "nusos" del malestar actual: la fe en Déu i en Crist es somoguda el lligam entre la sagrada Escripura i l'Església s'ha trencat, l'Església es reduïda a unes meres estructures humanes, l'ensenyament de la fe i la catequesi han estat desintegrades.

"Alguns catecismes i molts catequistes, declara el cardenal, ja no ensenyen la fe catòlica com un conjunt en el qual tot està travat i una veritat presuposa i explica l'altra. Miren de fer humans i interessants segons les orientacions del moment els elements del patrimoni cristià. Ja no es dona una formació global de la fe sinó unes reflexions basades sobre expe-

riències antropològiques parcials". ¿El resultat? Quan el jove cristià no ha après "allò que ha de creure i esperar, allò que ha de fer i viure", ¿quina visió de conjunt pot tenir de la fe catòlica?

Quina mena de pluralisme

Un altre nus de la crisi, segons el cardenal, és la concepció errònia del pluralisme que amaga la unitat sense la qual no hi pot haver diversitat, i que porta insensiblement a admetre tesis distintes, oposades i irreductibles l'una a l'altra com si fossin igualment vàlides, amb una total indiferència per la veritat o la falsedat. Les cartes dels lectors de les publicacions catòliques en donen exemples freqüents. Un pluralisme així, acceptat fins en la teologia, condueix "al subjektivisme i a l'individualisme que sovint ja no tenen res a veure amb les bases de la tradició comuna".

Aquesta crisi de la fe és perceptible en tots els continents amb el mateix grau? Si l'Europa occidental es presenta "com un món sense il·lusió, ja envellit i marcat per l'arrogància acadèmica i una freda superioritat", en una Amèrica del Nord marcada per la riquesa, "l'ètica cristiana apareix com un escàndol". A l'Àfrica, "les tesis de la inculturació i les perspectives d'un Concili africà, la forma del qual no semblen pas gaire clares

per ara, poden trencar la unitat catòlica". A l'Amèrica Llatina, el cardenal constata, quan difícil "si no impossible és el diàleg amb els teòlegs" que "amb la Bíblia a la mà, accepten el mite il·lusori de la lluita de classes per construir una societat sense classes. Repeteixen que és amb la revolució que cal alliberar l'home de les cadenes de l'opressió socio-econòmica, però no diuen com s'haurà d'organitzar la societat després d'aquesta revolució". Els cristians de l'Est, contràriament, han fet l'experiència, dia rera dia, "de la fallida del messianisme humà". Les poblacions experimenten en la seva carn la realitat d'un sistema que ha intentat un alliberament de l'home realitzat sense Déu. Sols allà on el marxisme no està en el poder, la gent creu encara en les tesis fal·lacioses presentades com veritats científiques.

Uns buròcrates mitrats

Quines són les causes d'aquesta crisi? ¿Com és que, després d'haver esperat del Concili "una primavera per a l'Església", s'ha passat, com ja digué Pau VI, de l'autocrítica a l'autodestrucció? El cardenal Ratzinger, que va ser un dels teòlegs més influents del Vaticà II, refusa d'acusar el Concili però constata que durant el seu desen-

(Passa a la pàg. 4)

Catalunya
Cristiana

Difusió
controlada
per O.J.D.

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció y Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215/2739 - 2805 - 2433.
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

(Ve de la pàg. 3)

volupament es dibuixava un moviment que anava "tant contra l'esperit com contra la lletra dels documents aprovats".

El cardenal, pel qual "no hi ha pas una Església d'abans el Concili i una de després, sino una veritable i única Església", estima no obstant que els factors de desintegració interna — "forces latents i agressives, centrífugues i malauradament irresponsables" — han jugat tant com els factors exteriors reforçats, a l'Occident, per la crisi cultural. ¿Els Episcopats han escapat a la crisi? Immediatament després del Concili, hom desitjava bisbes "oberts al món", capaços de "llegir els signes dels temps",

la qual cosa es ben bé una exigència de l'Evangeli. Avui, hom s'adona que el bisbe ha de ser capaç també "d'oposar-se a les declaracions del món i de corregir-les tant com sigui possible".

Sobre aquest punt, el cardenal constata que les estructures de les conferències episcopals son massa pesades. Això porta a diluir la responsabilitat personal del bisbe en l'anonimat de les declaracions col·lectives. Allò que volia corregir el Concili Vaticà II era precisament una concepció unilateral del Primat del Bisbe de Roma, però aquesta difuminació del rol episcopal, pel cardenal, no té precedents en la història de l'Església. Hi ha el perill que els bisbes acallin llurs consciències preferint el pa-

rer de la majoria. El resultat d'aquest conflicte podria arribar a ser, com ho va escriure, el cardenal el 1982, que el bisbe esdevingués un "buròcrata amb mitra".

La restauració en marxa

Davant d'aquesta crisi, ¿és possible una restauració? "Si per restauració s'entén un retorn al passat no. Anant enrera es impossible qualsevol restauració. L'Església camina endavant, amb la mirada fita en el Senyor que ve. Però si per restauració s'entén la recerca d'un nou equilibri, després de les exageracions de l'obertura al món, després, de les interpretacions massa positives d'aquest món ag-

nòstic i ateu, aleshores, si. Aquesta restauració s'ha de fer; es més, ja s'esta fent". Malauradament, no preguntat sobre aquest punt, el cardenal no en diu res més. Tanmateix, en tota la conversa insisteix sobre la importància de l'oració i de la caritat com a fonts d'una autèntica renovació de l'Església.

Per apreciar la importància i el valor de la presa de posició del Prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe es molt útil rellegir la conferència que, quan era professor a la universitat de Tubinga, va donar en el Katholikentag del 1966 a Bamberg. Amb una lucidesa sorprenent, tot just un any després de la clausura del Concili, discernia "certs aspectes del malestar de l'Església" denun-

ciant "un progressisme simplista que engendra, de retop, l'integrisme". Cinc anys més tard, el futur cardenal De Lubac denunciava; pel seu compte, la il·lusió de creure que "les conferències episcopals poguessin ser enteses paradoxalment com una disminució del rol de cada bisbe en la seva diòcesi".

En aquell temps ningú no s'imaginava que aquests dos grans teòlegs eren també profetes. Amb l'ajuda del conformisme aquest mot ja s'havia banalitzat i el títol el concedien un magisteris paral·lels a tot aquell que s'oposava a qualsevol afirmació o decisió del Magisteri de l'Església.

J.E.J.

PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Comunicació als membres

— La campanya per cobrir el dèficit previst pel 1984-85 va avançant a bon pas. Es van rebent cada dia aportacions dels membres i es pot assegurar que s'ha entès bé el què vol dir la "quantitat indicativa" (enguany 15.000 ptes.) i la "obligació" d'aportar el que cada u bonament pugui. Hi ha membres que han aportat quantitats notablement superiors, i n'hi ha que n'envien de ben minses, però totes "compleixen" igualment amb el compromís contret amb el Patronat.

— Concretament, fins el dia 19 de novembre han enviat ja llur contribució 113 membres, que representen el 16,14%; la quantitat mitjana es de 14.185 ptes. per aportació, i s'ha recaudat, per tant, el 15,26% del que cal per eixugar el dèficit previst.

— No dubtem que tots els membres faran aviat llur aportació, petita o gran, i que no mancaran els que, podent fer-ho, faran l'esforç d'augmentar la quantitat "indicativa" a fi de poder mantenir la mitjana de 15.000 ptes.

— A cada membre que fa l'aportació d'enguany, junt amb el rebut corresponent se li lliura una original acreditació amb el número de membre del Patronat.

— El projecte d'ampliar les activitats del Patronat al camp de la TV es va madurant i es van fent passos en ferm perquè un dia pugui ser una realitat.

— No ens oblidem de mirar de captar nous membres del Patronat. Com més serem, menys feixugues seran les càrregues a repartir entre tots i podrem emprendre, sense riscs, nous projectes apostòlics.

— A tots moltes gràcies, pel què feu i pel què fareu.

Per la Junta Directiva
RAMON CASALS
Secretari

Homenatge del clergat català a Cardó, Carreras i Manyà

Tal com va informar la premsa, en la seva trobada d'estiu els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense van confiar al Centre d'Estudis Pastors l'organització d'una jornada a Montserrat com a homenatge als tres insignes homes d'església, el centenari del naixement dels quals s'escau enguany: el doctor Joan Baptista Manyà (Gandesa 1884 - Tortosa 1976), el doctor Lluís Carreras (Sabadell 1884 - 1955) i el doctor Carles Cardó (Valls 1884 - Barcelona 1959).

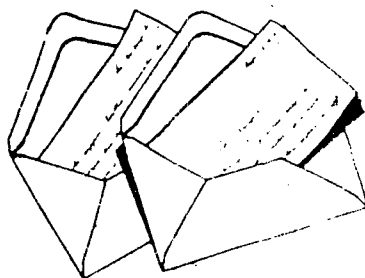
L'acte es farà el dimarts, 11 de desembre. Consistirà en una celebració de l'eucaristia, presidida pel cardenal Narcís Jubany, un acte acadèmic que presidirà el doctor Torrella i en qual parlarà el jesuïta historiador, pare Miquel Batllori, i un dinar de germanor.

Aquest acte, al qual són invitats personalment tots els capellans, és obert a tothom. Així s'homenajaran tres homes que van ser exponents insignes d'una generació cristiana fidel a l'Església, a la cultura i a Catalunya, en un temps determinat de la vida del nostre poble, que van adoptar unes actituds obertes i progressives — amb les seves limitacions, naturalment — i que van tenir com a horitzó, ben explícitament, l'església catalana en la seva globalitat, al servei de la fe del nostre poble.

Si es vol evocar-ne el record no és pas per complaure-s'hi beatament, sinó per a sentir-se estimulat a donar, també avui, una resposta. La seva lliçó interpel·la i estimula la responsabilitat dels que avui tenen una missió en l'església. Aquest homenatge és, doncs, una afirmació de la pròpia identitat com a església peregrina a Catalunya, que reconeix les seves arrels, assumeix la seva responsabilitat i avança cap al futur.

Convé inscriure's per al dinar, per tal de facilitar-ne l'organització, adreçant-se a la secretaria del Centre d'Estudis Pastors: Rivadeneyra, 6, 3a. planta - Tel. 317 48 58 - 08002 Barcelona.

cartes

Es missionera la nostra comunitat cristiana?

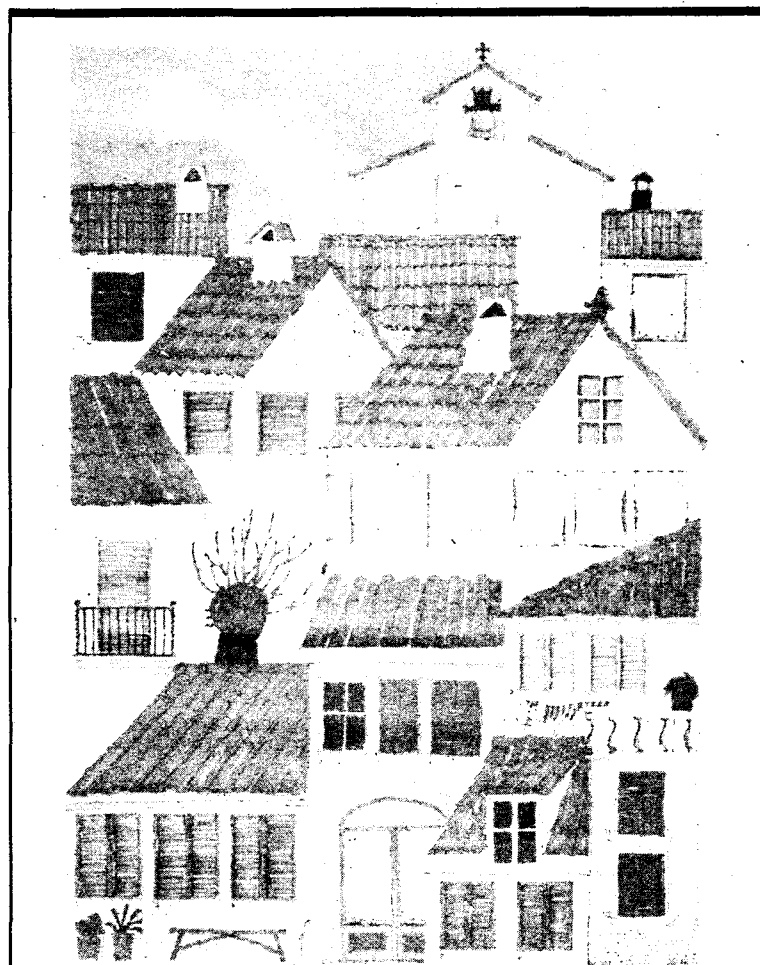
Un sí, ferm i autèntic: Si sabem expandir, comunicar per tots els mitjans possibles el do de la Fe que hem rebut de Déu. Si sabem seminar, pregar a l'Armo dels sembrats, que envii treballadors a segar... Si sabem descobrir l'amor de Déu i l'irradiem par fer un món més just i fratern. Si sabem acceptar per Amor i oferir a Déu els nostres treballs i sofriments pels missioners que treballen en terres llunyanes.

Si sabem col·laborar i ajudar que tots els pobles descobreixin la salvació que ve de Déu. Si sabem atendre els germans necessitats, desprenent-nos del nostre temps i d'alguns diners per remeiar llur pobresa.

Si sabem entendre que sempre és possible compartir allò que tenim per fer feliç l'altre. Si sabem ser apostols i missioners cada u en el seu estat (avantguarda o reraguarda) les 24 hores de cada dia, vivint l'evangeli de Jesús. Si sabem animar i entusiasmar el jovent amb el poder convincent de l'Esperit perquè esmercin la seva vida en l'ideal missioner o apostòlic. Si sabem implorar a la Reina dels Apòstols, que acompanyi a tots els qui treballen per la causa de l'evangeli, perquè no es descoratgin davant els perills i les incomprendions.

Si sabem fer tot això i altres coses... que Déu ens inspirarà, hauré donat una resposta afirmativa, categòrica, al lema del Domund d'enguany que el Papa ens ha donat: «Es missionera la nostra Comunitat?»

M.^a del Carme
Massana
i Mola

EL CALENDARI D'ADVENT

Vet aquí un petit instrument que pot resultar de gran utilitat per a la catequesi familiar dels més petits. És un d'aquells materials que, posat en mans dels pares creients, pot facilitar-los la tasca de crear al clos de la llar un ambient propici de preparació de les festes de Nadal de nostre Senyor Jesucrist, tot ajudant a viure el temps d'Advent i fer que els infants trobin a casa el seu lloc en la pregària familiar.

DELEGACIÓ DIOCESANA DE CATEQUESI.

Rivadeneyra, 6, 4.ª planta [X] Tel. 301 12 77

EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SENYORES I HOMES

Serán de dimecres 12 desembre (8 vespre) al diumenge 16, després de dinar. Una crida a revifar la vida cristiana en ambient de silenci i pregària. Dirigits pel pare Ramon Setó, del Cor de Maria.

Informació-inscripció:

Casa d'exercicis Sant Antoni Maria Claret
Rambla Sant Domènec, 5 - Vic - Tel. 885 05 44

Catalunya

Joves marginats col·laboren en la verema del Priorat

El Servei Territorial de Protecció de Menors de Tarragona ha realitzat una interessant experiència de reinserció social en la qual ha participat un grup de joves que durant deu dies, ha treballat en la verema al Priorat. Aquesta experiència pilot forma part d'un important programa d'actuació d'assistència al menor en el qual contempla també la creació de col·lectius de joves dedicat a determinats treballs, com la recollida de cartons, a Reus.

Un grup de menors de 15 i 16 anys de Tarragona ha treballat en la verema a Pobolada i Scala Dei amb un resultat extraordinàriament positiu.

Els monitors per la seva part han explicat, que els joves han conviscut amb la població sense cap tipus de problema. "El mitjà rural elimina l'agressivitat que produeix la tensió habitual que es registra a les ciutats i a l'entorn social". Els joves, allotjats a la badia de Pobolada, van percebre la corresponent remuneració econòmica pel seu treball.

☆☆☆

Millorres per al delta de l'Ebre

El parc natural del delta de l'Ebre que constitueix la principal zona humida de Catalunya i és una de les més importants d'Europa occidental després dels parcs nacionals de Doñana i La Camarga, serà objecte de diferents accions; per frenar el progressiu deteriorament i millorar la seva infraestructura.

Els treballs es realitzaran a través d'un conveni de col·laboració firmat entre la Diputació de Tarragona i la Generalitat de Catalunya. El pressupost total d'inversió s'apropa als cinquanta milions de pessetes.

El pla previst comprèn, durant els tres anys pròxims, la projecció exterior del parc natural a través de conferències, publicacions i assessorament, la creació del centre de documentació naturalista, el museu Etnogràfic del delta de l'Ebre i un aquari-terraci.

El propòsit de la inversió al delta de l'Ebre es garantir l'ordenació i racionalització de la zona per aconseguir l'equilibri entre les zones naturals, agrícoles i de pesca, i ocupar-se a la vegada, de la incidència del turisme.

Espanya

El Tribunal Suprem contra la limitació de beques a centres privats

El Tribunal Suprem ha dictat dues sentències contra la reglamentació del Ministeri d'Educació i Ciència. A la primera de les quals s'estableix que la limitació de les beques per estudiar en centres privats suposa una infracció del principi d'igualtat i llibertat d'ensenyança. A la segona, l'alt tribunal estima que el Ministeri trenca les seves obligacions; en subvencionar vacances d'estiu, només a alumnes de centres públics.

La CONCAPA (Confederació Catòlica de Pares de

Família) després de la sentència de l'Audiència Nacional que el passat 4 d'agost, reconeixia que l'Estat no està obligat a finançar l'ensenyança privada, presentà el seu primer recurs davant el Suprem.

☆☆☆

El Govern de Castella-Lleó no paga a la Seguretat Social

Les quotes de la Seguretat Social de part del personal contractat en diverses Conselleries de la Junta de Castella i Lleó no han estat pagades. Aquesta situació irregular ha estat reconeguda pel propi Govern autònom, encara que fonts del mateix Govern han assenyalat que la situació es regularitzarà aquest mateix any.

Aquesta anòmala situació, que pot crear desequili-

de EL CORREO CATALAN

bris en les previsions presupostàries de la Seguretat Social, es manté des de desembre de l'any passat.

El govern castellà-leonès deu, aproximadament 200 milions de pessetes en quotes impagades a la Seguretat Social que corresponen a un nombre també aproxi-

mat de 3.000 empleats. Aquest deute, serà saldat, segons la Junta, entre el present mes de novembre i el de desembre. Malgrat el retard en el pagament d'aquestes quotes, l'INSS ha assegurat al govern regional no imposar cap sanció.

ARA MATEIX

Sobre l'obertura de l'Església

"Cal que l'Església s'obri"... "Correm el perill de tancar-nos en una Església marginal..." "Volem una Església encarnada, receptiva i significativa..." "Trec aquestes paraules d'unes declaracions del jove secretari del Consell Pastoral de Barcelona Josep Carbonell. (La Vanguardia, 25.11.84). No em costaria gaire trobar altres cites coincidents en la mateixa preocupació. Aquesta és una música que sona de tant en tant. I tothom, en sentir-la, s'hi mostra d'acord. Ara bé, hi donem tots el mateix contingut a aquest concepte d'obertura de l'Església? Potser no del tot.

Hi ha qui enyorava encara aquella porta, ara tancada, que donava a una influència pública de l'Església mitjançant la seva vinculació a un règim polític. Fins i tot hi ha qui, sense voler-ne la causa, n'enyora alguns efectes d'aquella situació... Però aquella porta no s'ha de tornar a obrir, evidentment...

A la banda contrària, és possible que es doni una certa enyorança, sovint inconscient, de les accions d'emergència que un sector de la nostra Església es va sentir obligat en consciència a fer per a la defensa de drets humans inviolables. Una defensa que forma part de la nostra missió evangelitzadora. Hi hagué un moment en què la política i aquella defensa eren a tocar...

I això donà prestigi polític a gestos elementals de solidaritat. Però aquell era un protagonisme accidental que avui, feliçment, no té raó de ser. Aquesta és també una porta ben tancada, i Déu vulgui que ho sigui per molts anys.

Una altra porta, molt estimada dels teòlegs i dels intel·lectuals catòlics, és la de la modernitat, entesa com a projecte cultural de futur animat per les minories més inquietes. Aquesta és una porta que cal obrir tant com sigui possible. Fan bé els teòlegs de voler que la fe parli el llenguatge de la modernitat. Només que cal tenir en compte un fenomen important: grans masses de persones viuen divorciades del sentit de la cultura moderna, de la filosofia i l'art.

Només en l'ús de la tècnica hi coincideixen. El diàleg de l'Església amb el món s'ha fet, a vegades, mitjançant un intent de conciliació de la fe amb els grans corrents i fins amb el llenguatge de la cultura moderna. Però, en la mesura que aquesta està encara més separada del poble que la mateixa fe, ha esdevingut un diàleg insuficient. Els "clergues" d'abans, en embolicar el seu discurs amb el llenguatge dels "clergues" de nou encuny, s'han fet encara més difícils d'entendre per la gent normal.

En la mateixa línia, però ja en el terreny social, determinades institucions han pretès de ser i han estat de fet, en el seu moment àlgid, la porta que donava a diversos grups humans: el sindicalisme, els partits polítics, les associacions cíviques. A l'Església li costà d'adonar-se'n. Un conjunt complex de circumstàncies històriques determinaren un tipus de catòlic marginat d'aquests centres d'influència. Però, en el nostre segle, es produí una reacció vigorosa en el sentit del compromís temporal, menada sobretot per l'acció catòlica especialitzada. La militància, en un sindicat o en un partit arribà a ser, en l'acció catòlica obrera francesa, per exemple, una condició imprescindible per a pertànyer-hi. Ara bé, aquestes institucions han anat entrant progressivament en una certa crisi de representativitat, ajornada aquí per la dictadura. Avui, atès el nombre de ciutadans —i especialment de joves— que aquestes institucions apleguen, són una porta incerta. Cal fer atenció a l'evolució que té lloc ara mateix. Les circumstàncies repressives de les dècades passades han fet que algunes fites, proclamades en assemblees diocesanes i consells pastorals, responguin més a qüestions pendents d'ahir que a plantejaments reals d'avui...

Tanmateix l'obertura de l'Església continua essent una exigència essencial de la seva missió. Hi ha un poble sense portes que l'espera.

J. Carrera Planas

Món

Les illes Bikini contra les explosions nuclears

Els habitants de les Illes Bikini han presentat una querrela judicial contra el govern dels Estats Units, perquè els indemnitzis pels danys i perjudicis que les proves atòmiques, realitzades pels Estats Units, han causat a les seves illes.

El jutge instructor federal dels EE.UU. refusà enèrgicament la petició de Reagan i de Kenneth Harkins de denegar l'esmentada querrela presentada a Nova York, assenyalant que acceptarà el cas pel dret dels habitants de l'illa de ser indemnitzats, ja que el govern nord-americà és el responsable de tota la contaminació atòmica que causà l'emigració dels habitants de les illes, que formen part de l'atoló de l'arxipèlag Marshal, format per les illes Bikini, Enyn i Namu, al nord-est de les Filipines, a l'oceà Pacífic.

☆☆☆

La majoria de televisions europees no anuncien preservatius

Les televisions estatals de Gran Bretanya, Itàlia, França, Alemanya Federal i Suïssa, no admeten publicitat de preservatius en els seus espais, segons un estudi de l'empresa Autocontrol de la publicitat.

L'estudi s'ha realitzat en base a la consulta dirigida a les pròpies TV i als seus departaments de publicitat i la conclusió general és que en aquests països es fa publicitat d'aquest tipus en d'altres mitjans, però no a la ràdio i a la televisió estatal. Això contrasta amb TVE que ha admès la seva publicitat.

Joan Pau II al ple del Consell dels laics

He desitjat la realització plena del Concili

"Sempre he desitjat que el meu pontificat tingui com a objectiu fonamental, realitzar plenament i legítimament el Concili Vaticà II", va dir el Papa als participants en l'assemblea plenària del Pontifici Consell per als Laics, presidits pel cardenal Pironio, que se celebrà a Roma el 19 de novembre.

Joan Pau II recordà a l'assemblea que el tema del pròxim Sínode és la missió dels laics en l'Església i el món. Subratllà a la vegada que el Concili Vaticà II "va desitjar i va esperar la creixent participació dels laics en les activitats apostòliques i missioneres de l'Església".

Joan Pau II afegí: En el pla del Concili que té dos eixos principals, la "Lumen Gentium" i la "Gaudium et Spes", i que successivament ha estat enriquit gràcies als sínodes dels bisbes, es troba la fecunda base d'una nova embranzida de vida cristiana del laicat".

Cal comptar amb els joves

El Papa encoratjà el projecte d'una concentració de joves de tot el món proposada per l'esmentat Consell per al Diumenge de Rams de l'any 85 i per al diumenge precedent, en coincidència amb l'Any Internacional de la Joventut. Va demanar que simultàniament se celebrin a totes les Esglésies

locals, d'altres concentracions juvenils. Comentà que les seves conviccions sobre els joves s'han enfortit després del jubileu celebrat durant l'Any Sant de la Redempció.

Els seglars han de realitzar les grans institucions del Concili

En el seu discurs de cloenda de l'assemblea, Joan Pau II va lloar la tasca del Consell de Laics, que "ha donat —va dir— senyals evidents de fidel servei". A la vegada, va recomanar al Consell "considerar i discernir experiències, problemes i compromisos a la llum de l'Evangeli i del magisteri de l'Església". Encoratjà la participació dels seglars i els seus moviments i associacions en les consultes que conduiran al Sínode dels Bisbes. Cridà l'atenció sobre la necessitat d'augmentar "la quantitat i qualitat" dels seglars cristians que, conscients de la seva dignitat, responsabilitat i missió específica, sàpiguen realitzar les grans intuïcions i impulsos

del Vaticà II, no solament per a minories elitistes, sinó per a tot el poble de Déu. Va invitar els cristians a actuar "allí on hi hagi senyals prometedores d'una nova civilització de la

veritat i de l'amor".

Per acabar, subratllà una sèrie de camps on la presència dels seglars cristians és especialment urgent: "allí on el progrés científic i tecnològic demana ser harmonitzat amb l'ètica, on es combaten les batalles contra la guerra i la fam, on el valor humà del treball es manifesta en la solidari-

tat dels treballadors: per a promoure una cultura a favor de la vida i no de la mort; perquè els individus i els pobles siguin conscients de l'esclavitud de les diverses formes de materialisme i resisteixen a les mentides de les ideologies sobre les quals el materialisme es basa: on es construeixen la vertadera fraternitat i amor".

Prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe

Perfil biogràfic del cardenal

Joseph Ratzinger

El cardenal Joseph Ratzinger té 57 anys, és alemany, sacerdot des del 1951; bisbe des del 1977, va regir com a arquebisbe la diòcesi de Múnic. Pau VI va crear-lo cardenal en el Consistori el 27 de juny del 1977. El seu pare era un comissari de gendarmeria que provenia d'una antiga família d'agricultors de la Baixa Baviera. En els últims mesos de la segona guerra mundial fou cridat a files en els serveis auxiliars antiàeris.

Tot just acabada la guerra, inicià la seva preparació al sacerdoci; estudià filosofia i teologia a Múnic i Frisinga. L'estudi de la teologia marcaria per a sempre la seva vida. L'any 1953 aconsegueix el doctorat en teologia amb una tesi sobre "Poble i Casa de Déu en la doctrina de l'Església de Sant Agustí". Quatre anys després aconseguia el diploma de docència amb un treball sobre la teologia de Sant Bonaventura i començava a ensenyar a l'Escola Superior de Filosofia i Teologia de Frisinga; després passaria a Bonn, a Munster i

per acabar, el prestigi reconegut mundialment de Tübinga. L'any 1969 és professor ordinari de Dogmàtica i Història dels Dogmes a la Universitat de Ratisbona. En aquella època, la seva notorietat era ja internacional. Estava considerat com un dels teòlegs més il·lustres de l'Església i la seva altíssima veu intel·lectual i moral el feia ser considerat un dels teòlegs més decisius del Concili Vaticà II.

Els seus llibres, tesis, articles, conferències són innombrables i han fet que la seva ment sigui reconeguda per tot hom —almenys fins que accedeix a la responsabilitat de regir la més important Congregació romana— com una de les més clares i profundes del nostre temps. En la seva famosa allocució sobre "¿Per què sóc a l'Església?" va dir categòricament: "Només en l'Església és possible ser cristià, i no al seu costat".

Pau II va saber apreciar l'eminent personalitat d'aquest sacerdot, extraordinari servent de la fe i del poble de Déu i sent

sacerdot l'escollí (això no passava a Alemanya des de feia almenys un segle) directament arquebisbe de la gran diòcesi bàvara de Múnic i Frisinga. Joan Pau II el nomenà prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe a la mort del cardenal Seper, i amb això ha demostrat la més alta estima que un Pontífex pot sentir vers un membre de l'Església.

AHIR I AVUI

La Congregació per a la

Doctrina de la Fe

Les congregacions romanes són els dicasteris o comissions estables de cardenals, bisbes i consultors que ajuden directament el Papa en la resolució dels problemes i en el govern de l'Església universal. La més important, juntament amb la dels bisbes, és la Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe. Fou fundada l'any 1542 per Pau III per defensar a l'Església de les heretgies.

Fins abans del Concili Vaticà II era coneguda pel nom de Sant Ofici, nom que prové de quan el papa Pius X, l'any 1908, va reorganitzar la cúria i l'anomenà Congregació del Sant Ofici, nom pel qual se la coneixia molt de temps abans, derivat de la seva pròpia finalitat. La seva missió i la seva competència són totes les qüestions que afecten a la

doctrina de la fe i dels costums, l'examen de noves doctrines, la promoció d'estudis i congressos sobre aquestes, el discerniment i reprovació en el seu cas de les que resulten contraries als principis de la fe, l'examen de llibres amb el mateix fi, el judici sobre delictes contra la fe.

Procedeix com un tribunal en les matèries que així ho requereixen, segons les normes del Dret de l'Església. Hi pertanyen, com a Consultors, persones escollides entre les més significatives i reconegudes personalitats del món catòlic, els vots dels quals tenen valor consultiu per al Romà Pontífex. Els cardenals membres s'hi reuneixen setmanalment i decideixen amb vot deliberatiu i, les seves decisions són per acabar, sotmeses al Papa.

VATICÀ DIA A DIA

Un jove paleta, únic espanyol del Consell de Laics

Un paleta de Còrdova, Rafael Serrano, president de la HOAC, és l'únic espanyol membre del Pontifici Consell per als Laics.

Ha anat a Roma per participar a l'assemblea plenària d'aquest Consell, en el qual hi ha estat cridat a títol personal pel Papa.

Rafael Serrano va parlar fa poc dels cristians en el món del treball i de la resposta que cal donar als reptes d'avui, des de la fidelitat a l'Església. Referint-se a Espanya, va explicar la greu situació de la realitat obrera i va afirmar que existeixen més de dos milions i mig d'aturats en edat de treball, dels quals 700.000 tenen temporalment l'assegurança d'atur; que un milió de joves busquen el seu primer treball, i que prop de 800.000 persones malviuen.

"En aquesta situació —va concloure Serrano— els militants obrers

cristians intentem desenvolupar un compromís socio-polític des de la nostra fe en Jesucrist".

El descobriment d'Amèrica no és separable de la seva evangelització

"La història del descobriment d'Amèrica no és separable de la intenció evangelitzadora de tots els que hi van participar", va afirmar monsenyor Josep Campmany, bisbe difector nacional de les Obres Missionals Pontifícies a Espanya, durant la conferència que va pronunciar a l'Església espanyola de Montserrat, a Roma, sobre "Les Esglésies d'Espanya en l'evangelització d'Amèrica".

"L'experiència missionera d'aquella evangelització no té res a veure amb els models de la missiologia moderna, va afirmar també, i va comparar el naixement de l'Església a Amèrica amb el d'Antioquia: un trasllat de fidels els quals van evangelitzar després al seu entorn. Va ser una Església decidida i

entusiasta que gaudia de bona salut moral, doctrinal i espiritual. Encara que els abusos es van produir, denunciats per Montesinos i Las Casas, no es pot afirmar que no donessin cap resultat positiu: d'una certa manera van facilitar l'evangelització construint escoles, esglésies i hospitals". "L'experiència missionera —acabà dient monsenyor Campmany— pot encara ajudar-nos a mirar la història amb ulls de fe".

Joan Pau II desitja un acord sobre la ciutat de Jerusalem

En rebre les cartes credencials del nou ambaixador d'Egipte davant la Santa Seu, el papa Joan Pau II ha expressat una vegada més la seva preocupació pel problema del Pròxim Orient en general i per la sort del poble palestí del Líban i de la ciutat santa de Jerusalem en particular.

Altres cops el Papa ha alludit el tema de la vertadera pau per a aquella regió, mitjançant pactes

de base en el reconeixement dels drets de tots els pobles de la zona, i la convicció que la identitat religiosa de Jerusalem i la comuna tradició monteista poden ser mitjans per aconseguir un acord estable i permanent de convivència entre tots els que consideren com a seva la ciutat santa.

Un irlandès, nou bisbe de Gibraltar

El Papa va nomenar bisbe de Gibraltar el sacerdot irlandès Bernard Patrick, que pertany al clergat secular de Gibraltar, de seixanta-tres anys; va ser ordenat sacerdot el 1945.

Monsenyor Bernard era administrador apostòlic de la diòcesi per a la qual havia estat nomenat des de la mort de monsenyor Rapallo, el passat 6 de febrer.

L'Església anglicana aprova el sacerdoci de la dona

El Sínode General de l'Església

d'Anglaterra va votar la setmana passada per gran majoria a favor de l'adopció de mesures preliminars que permetin l'ordenació de la dona com a sacerdot.

La legislació que s'ha d'introduir serà elaborada en els pròxims anys, per tal que cap al 1990 l'Església anglicana en el Regne Unit tingui ja dones sacerdots, com ja existeix als EE.UU. i en altres països de la Commonwealth.

La decisió del sínode anglicà va ser adoptada no sense una encesa controvèrsia entre el sector a favor i el sector en contra. El propi arquebisbe de Canterbury i primat de l'Església anglicana, reverend Robert Runcie, es va pronunciar en contra de l'ordenació per considerar-la massa prematura i per estimar que tindrà repercussions negatives en el procés d'unitat amb l'Església catòlica i amb altres esglésies cristianes. Per altra banda, l'arquebisbe de York, John Hapgood, segon de la jerarquia anglicana, es va pronunciar a favor.

L'Església italiana gaudirà d'un

règim d'autofinançament

S'ha firmat el capítol

econòmic del Concordat

Itàlia-Santa Seu

El cardenal Agostino Casaroli, secretari d'Estat Vaticà, i el president Bettino Craxi, cap del govern italià, han firmat fa poc el protocol adicional del nou concordat subscrit entre l'Estat i l'Església el passat 18 de febrer.

El protocol és un capítol essencial i delicat, que afecta a la qüestió econòmica de fons. És a dir, a la disciplina dels béns eclesiàstics, la revisió dels compromisos financers de l'Estat italià amb l'Església i la intervenció estatal en la gestió patrimonial dels ens eclesiàstics.

Característiques del nou règim econòmic

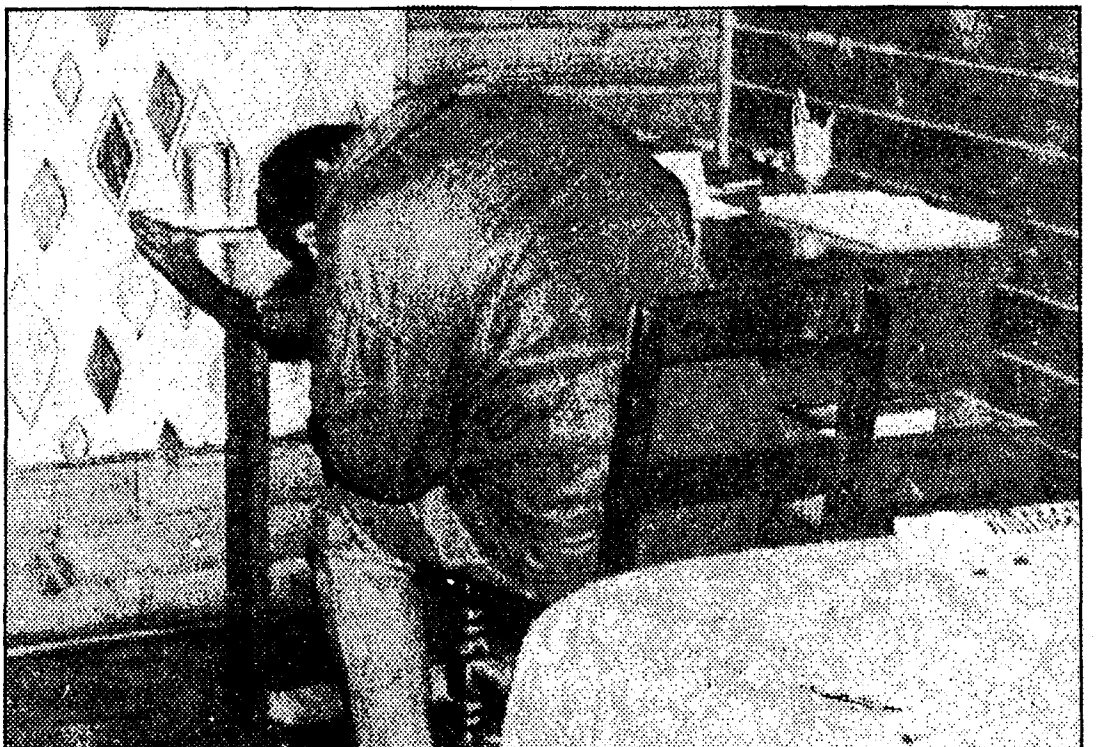
En vigílies d'aquesta firma, el professor Tremonti, membre per part italiana de la comissió, ha declarat que les característiques del nou règim poden resumir-se en tres punts:

1. Es dona una plena transferència "financera" de l'Estat a l'Església, amb total transparència. Així se li reconeix per primera vegada la funció social de l'Església, fent-la independent de la funció pròpiament religiosa. Per la seva naturalesa, aquesta funció s'afirma en un pacte social amb els ciutadans que decideixen lliurement i directament si l'estipulen o no.

2. Una tècnica de facilitació, a través de la fiscalització amb la deducció dels impostos, imposable a les ofrenes i l'adjudicació directa d'una quota de l'Impost de la Renda de les Persones Físiques IRPEF (un 8 per cent), que el ciutadà escollirà destinar a l'Església o a altres institucions d'elevat valor social.

3. El fet nou que no es tracta de noves despeses que s'ha de finançar amb nous impostos, sinó d'administrar d'una forma més lliure i diferent les despeses i uns impostos ja existents.

En memòria del pare André Jarlan, assassinat a Xile

El pare Jarlan assassinat en la seva taula de treball, el quatre de setembre passat, a Santiago de Xile.

Cantata dels drets humans

"Oh Amèrica, pa integral, tan digne i tan humil/ Aquesta música ha nascut de la pulsació de les cordes per dir que la llibertat/ s'ha tornat vergonya deplorable/ Oh Amèrica, pa integral, espiga dels dies grisos/ Ells han degradat el teu poble; les teves cicatrius jo les venero/ Aquest dia proclamo els teus drets/ al so de les guitarres i les flautes".

És amb aquests versos que comença la "Cantata dels drets humans", que un grup d'instrumentistes i de corals xilenes, exiliats a Lyon (França), ha compost amb ocasió d'una celebració eucarística en l'arxiprestal "Saint Jean" en memòria del pare Jarlan.

A l'entrada del temple s'exhibia una gran fotografia de Jarlan, recentment assassinat. Més de 2000 persones, la majoria joves, van passar plorant davant de la

fotografia, col·locant-se després en els bancs de l'interior del temple de Saint Jean. Van escoltar la cantata amb viva emoció i participaren de l'Eucaristia, que va presidir monsenyor Deroubaix, arquebisbe de Lyon, president del comitè episcopal "França-Amèrica Llatina".

Monsenyor Deroubaix va citar la frase que els veïns del barri d'André Jarlan, a Santiago de Xile, havien col·locat sobre la foto del sacerdot assassinat: "El gra de

blat cal que mori perquè neixi i doni fruit". André Jarlan pocs dies abans de la seva mort havia escrit: "És Crist qui va ser crucificat per nosaltres, i al llarg del temps és també Crist que sofreix en cada ésser humil, opressat-se a les injustícies. Cal viure i compartir amb els més marginats".

Per la seva part monsenyor Deroubaix va subratllar que André Jarlan va ser servidor, testimoni i víctima de l'amor de Crist per als més pobres. "Els obscurs afanys dels nostres adversaris va concloure són fora d'òrbita comuna, perquè adoren el déu de l'orgull, de la mentida i del diner; del diner convertit en ídol en comptes de ser instrument de progrés i promoció de tota la fraternitat humana".

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses
i mentals. Al·coholisme.

Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

VOLEU ACCEDIR AL MATRIMONI, PERÒ NO TROBEU PARELLA?

Us hi ajudarem
responsablement. Som
experts en aquest delicat
servei.

Telefoneu a C.I.P.
253 55 56. Aribau, 84 pral.

Vilanova i la Geltrú. 125 Aniversari de les monges de la Divina Providència.— La comunitat religiosa i el Col·legi de la Divina Providència de Vilanova i la Geltrú inviten totes les ex-alumnes i els amics i simpatitzants als actes commemoratius del 125 Aniversari de la fundació del Monestir i de la seva Escola, que tindran lloc, si Déu vol, el 23 de desembre a l'església i al col·legi. Començaran a les 10'30 del matí i conclouran al vespre. L'acte principal serà una Missa solemne oficiada pel Cardenal-Arquebisbe, a les 12 del migdia. Fins el 15 de desembre es poden demanar tiquets pel dinar de germanor a la porteria del col·legi durant l'horari escolar, o en la del convent a altres hores. Les antigues alumnes poden presentar labors i altres treballs ma-

nuals realitzats a l'escola, perquè es projecta fer una exposició.

☆☆☆

25 i 50 anys de consagració religiosa.— El dia 9 de desembre, Diumenge II d'Advent, el Sr. Cardenal-Arquebisbe celebrarà l'Eucaristia a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, a les 5 de la tarda, invitant a totes les religioses per pregar en comú i donar junts gràcies al Senyor pels fruits de la vida consagrada i apostòlica de les Germanes que enguany compleixen els 25 i 50 anys de la seva consagració religiosa. En la seva homilia el Sr. Cardenal parlarà de la vida de les religioses i de les urgències pastorals diocesanes.

Fundació "Amor i veritat".— Proposa als matrimonis que busquen aprofundir el seu amor humanament i espiritualment, un camí d'esperança i de guarició, en un Cicle de Tres Caps de Setmana. Dates: 15-16 desembre de 1984, 12-13 gener, 9-10 febrer del 1985. Horari: dissabte de 15 a 19 h.; diumenge, de 9'15 a 18 h. Servei de guarderia. Preu: 2.000 ptes. per persona i per cap de setmana. Lloc: Casa d'Espiritualitat "Mater Salvatoris" del Tibidabo. Per a més informació: (93) 258 55 52 (matrimoni Alcázar).

☆☆☆

Trobada Vocacional. Dissabte 8 de desembre.— "Advent, temps

d'esperar caminant..." Reflexió i pregària entorn al dinamisme de l'esperança. Per nois i noies que van fent camí en el seguiment del Crist. Hora: de 6 a 8'30 de la tarda. Lloc: Centre Acol·lida Vocacional, c/. Tiziano, 21-29. Organitza: Carmelites Missioneres, tel. 248 30 95 i 379 50 89.

☆☆☆

Legió de Maria. Recés espiritual.— Aquest diumenge, I d'Advent, hi haurà el Recés Espiritual, dedicat especialment als socis auxiliars i com a preparació per a l'Advent. Se celebrarà l'Eucaristia. Els actes tindran lloc al Col·legi "Verge de les Escoles Pies" de les Mares Escolàpies, c/. Aragó, 302 (xamfrà Llúria). Començarà a les 5'30 de la tarda.

☆☆☆

Exercicis espirituals per a Religioses.— Se celebraran del 14 al 23 de desembre, dirigits pel P. Josep Lluís Corrons S.J., a la Casa d'Exercicis de St. Ignasi, de Sarrià, c/. Carrasco i Formiguera, 32, Tel. 203 88 62.

☆☆☆

Obres d'Art a St. Joan de Déu.— El dia de la Puríssima s'inaugurarà a l'Hospital de Sant Joan de Déu, la "XIII Exposició Benèfica-Artística", on es poden contemplar i adquirir més de 300 obres d'artistes catalans i de les Illes. La Mostra quedarà clausurada el dia 6 de gener i la venda és a profit de les Obres Assistencials del Centre.

Recés d'advent organitzat pel Anfe.— Tindrà lloc el diumenge dia 2 de desembre, a l'Església del Santíssim Sagrament (c/. Aragó, 268). començarà a les 10'30 del matí i acabarà a les 13'30 després de la celebració de l'Eucaristia.

El dirigirà Mn. Josep M.ª Jubany.

Poden assistir-hi totes les persones que ho desitgin.

☆☆☆

GIRONA

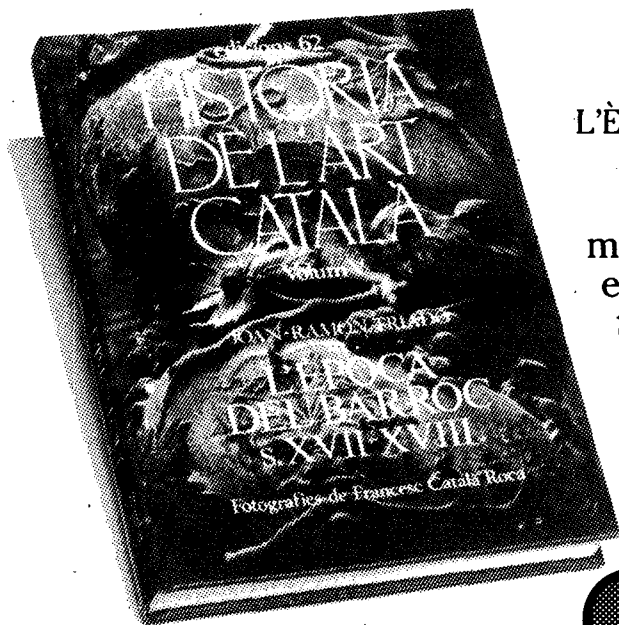
Convivències.— Tindran lloc a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles, per a nois i noies de 14 a 16 anys, els dies 22 i 23 de desembre. Es començarà a les 4 de la tarda del dissabte, i s'acabarà a la mateixa hora del diumenge. El tema serà: "Simplifiquem la vida". Les dirigirà Mn. Lluís Vilà amb un equip de monitors.

☆☆☆

Cap de setmana de preparació per a la "Mili".— Dies: 15 i 16 de desembre de 1984. Horari: De les 6 de la tarda del dissabte al diumenge després de dinar. Lloc: Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Destinataris: Nois que van a la "Mili" el pròxim any 1985. Finalitat: Viure rectament aquest temps. Parlaran: Metge: "Higiene en el campament" i "Cuartel". Soldats: "Experiències d'aquest temps". Sacerdot: "Personalitat cristiana". Informació: tels. 57 02 24 i 57 17 58.

HISTÒRIA DE L'ART CATALÀ

F. Miralles, F. Fontbona, J. R. Triadó, J. Garriga, N. de Dalmases, A. José i Pitarch
Fotografies de F. Català-Roca

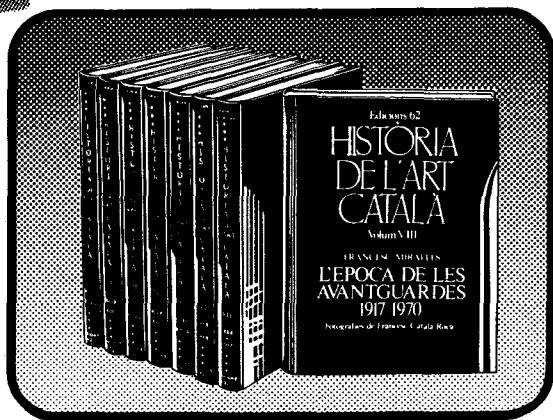

NOVETAT
volum V
L'ÈPOCA DEL BARROC S. XVII-XVIII
Joan-Ramon Triadó

Un moment renovador del món artístic català, fins ara poc estudiat malgrat el seu indubtable interès.

8 volums a tot color
2.000 fotografies
2.300 pàgines
Enquadrats en pell

De venda a totes les llibreries

INFORMACIÓ a la vostra llibreria o
a Edicions 62 Provença 278, 08008 Barcelona

Volums publicats
III. L'ART GÒTIC S. XIV-XV
Núria de Dalmases i Antoni José i Pitarch

VI. DEL NEOCLASSICISME A LA RESTAURACIÓ 1808-1888
Francesc Fontbona

VIII. L'ÈPOCA DE LES AVANTGUARDES 1917-1970
Francesc Miralles

edicions 62

Adreça de l'ACISJF

Al darrer número de "Catalunya Cristiana" publicàvem un reportatge sobre l'Associació Catòlica Internacional de Serveis a la Joventut Femenina (ACISJF). Aquesta entitat té el seu estatge al carrer València, 273, 1.º-1.ª, de Barcelona. El seus telèfons són el 215 56 26 i el 215 65 13.

CATÒLIC/A

Pot, encara que estigui jubilat/a o visqui fora de Barcelona, treballar, des de casa seva, perquè el missatge diví de salvació sigui conegut i impregnar i perfeccionar l'ordre temporal amb l'esperit evangèlic, com obliga als fidels laics l'actual Codi de Dret Canònic. ¿Com? Col·laborant en el SECIN (Servei Catòlic d'Informació). Escriviu-nos donant-nos a conèixer l'adreça i les activitats de tipus espiritual i apostòlic a que es dediquen o s'hàgiu dedicat i, li enviarem informació en què podrà col·laborar.

S.E.C.I.N.

Unió Seglar Sant Antoni M.ª Claret
carrer Molas, 31 - 3r.-2a. - 08002 Barcelona

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració:

C/. València, 244 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

- ☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc / Caixa

Agència
que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a
nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º
Lloc Data

Signatura

L'economia és el suport necessari per a l'acció evangelitzadora de l'Església

La diòcesi de Vic fa públics els seus comptes

VIC.— És possible que molta gent, quan sent a dir que la col·lecta de la Diada de Germanor va destinada al fons diocesà, no sàpiga gaire què és aquest fons ni quins altres ingressos té ni què s'ha de subvencionar amb aquests diners. A més, quan es demana, és lògic que es doni comptes de l'administració dels bens re-

buts.

Aquest balanç de la diòcesi de Vic correspon a l'any 1983 i afecta només l'administració central, per dir-ho així, del bisbat. Les parròquies tenen les seves pròpies economies, de les quals donen compte al bisbat, però que no són comptabilitzades en aquesta estadística.

ENTRADES

Pessetes

Conferència Episcopal Espanyola	130.637.256 (1)
Quota obrera de Seguretat Social	3.512.498
Donatius particulars	1.463.939
Binacions	676.388
Aportacions de les parròquies	13.538.093
Col·lecta "Germanor"	5.463.038
Reintegrament de préstecs a parròquies i altres	7.749.242
Rendiments de béns diocesans	7.000.000

Total: 170.040.454

DESPESES

Pessetes

Nòmines dels sacerdots	109.930.746 (2)
Fons Comú Interdiocesà	6.421.032 (3)
Seguretat Social dels capellans	22.364.890
Donatius i préstecs a parròquies i entitats d'Església	24.393.016
Funcionament	4.990.137

Total: 168.099.821

Encara que les quantitats puguin semblar grosses, a l'hora de distribuir-les donen sous baixos i no permeten atendre moltes necessitats.

Els darrers anys han anat creixent les aportacions de donatius i de la col·lecta de "Germanor". Això vol dir que es va prenent consciència del deure de sostenir entre tots la nostra Església. Queda, però, encara molt camí per córrer.

Tot agraïnt les aportacions de tots, continuem exhortant a la generositat perquè es vagi fent realitat la veritable comunicació cristiana de béns.

"Botiga" del Secretariat Diocesà de Catequesi

VIC.— Amb noves millores, i adaptada a les necessitats presents i futures, s'ha reobert la "botiga" de la Catequesi als baixos del Palau Episcopal, c/ Santa Maria, 1, Vic. Els dies i horaris de venda són els següents: dimarts, dimecres i dissabtes, de 10 a 12 del matí, i dilluns i divendres, de 5 a 7 de la tarda. Allà podreu trobar-hi tots els llibres i materials necessaris per al desenvolupament de la tasca catequètica.

VII Jornada Interzonal de l'Adoració Nocturna

MANRESA.— Organitzada pel Consell diocesà de l'Adoració Nocturna, el dia 2 de desembre tindrà lloc, a la Cova de Sant Ignasi, de Manresa, la VII Jornada d'espiritualitat interzonal de l'Adoració Nocturna. Els actes començaran a 2/4 de 10 del matí i seran presidits pel nostre bisbe, Dr. Josep M. Guix. Hi haurà, com de costum, meditació, missa concelebrada, admissió de nous adoradors i dinar de germanor. La Jornada s'acabarà, si fa no fa, a les 6 de la tarda. No cal dir com hi són invitades totes les persones pertanyents a l'Adoració Nocturna i simpatitzants.

Les parròquies tenen els seus comptes particulars.

PENSANT-HO BÉ

"Penes amb pa, fan de bon passar"

Creieu-me, amics, sento una gran pena quan haig de parlar de les penes de l'home. La vida, ni de bon tros, és una llarga condemna a galeres, però sí un camí penós. També és cert que l'angoixa d'esperit és un símptoma inequívoc de la grandesa de l'home. Tota persona pateix permanentment, la malaltia de l'adolescent i l'artista frustrat que capten i viuen més del que poden expressar. Tanmateix, allò escaient a l'home és la felicitat; tota la resta són endergues.

Els fenòmens específicament humans, són, per ells mateixos, incommensurables, perquè es despleguen i s'estenen pel camp inefable de la vida i de l'esperit. Per experiència sabem prou bé que la densitat de les penes és objectivament diversa i subjectivament indefinible perquè cadascun és cadascú i l'experiència individual és intransferible en la seva totalitat. Hi ha penes anunciades, irreversibles, que ens percacem inevitablement perquè brollen de la nostra condició humana: limitacions, condicionament, malaltia, vellesa, mort, etc. Hi ha penes absurdes, com aquell "tedi de la vida" que generalment s'apodera d'aquells a qui, aparentment, la vida no ha negat res. Hi ha penes fictícies, (com si hi trobéssim gust, quan no en tenim ens les busquem), una certa reculada a la infància ens porta al masoquisme estúpid de rabejar-nos en el penar, esperant, sovint inútilment, atreure la compassió d'altri. Hi ha penes fruit de l'agressió, de la frustració, de les il·lusions trencades, del misteri irreductible de l'alteritat, i penes ben nostres que flueixen de la dolentia i de la desharmonia dels nostres pecats.

Les nostres penes són com una mena de terroristes psicològics que estan a l'aguait en els tombants dels camins interiors i exteriors de la nostra vida, sempre a punt de caure'ns al damunt. La pena és com una pesta que percaça tothom: aristòcrates i bastaixos, sants

i pecadors, homes de pèl en pit i covards, setciències i ignorants, grans i joves, feiners i esquenadretes.

Les grans penes són como una riuada; retirades les aigües el nostre esperit es troba com en una llaçada i immersit en una atmosfera opressiva. Quan hom es troba greument apenat que no li vingui amb la fotesa de birimboies saberudes; perquè no està per brocs. Quan un té una pena a dins, és difícil dormir com una pedra i llevar-se com un pa.

Però no podem entotsolar-nos en les nostres cabòries i en les nostres impressions aombradisses, mantenint-nos desamigats de la vida en un estat mitger entre la vida i la mort. No és just, ni humà, ni cristià, deixar-se posseir per la tristesa i pernabatre's de dolor en la corda fluixa del destret. Quan les penes ens fuetegen i sembla que l'etern puja i baixa del nostre esperit ens nega el pa i la sal de la vida, hem d'alliberar-nos pacientment de tota fascinació basardosa i esdevenir conscients de la nostra poderosa vocació a la llibertat i el senyoriu. Cal creure en la possibilitat de la felicitat per a ésser feliç.

Que "penes amb pa, fan de bon passar" és una veritat a mitges; com també "penes amb fe, són ben rè". El diner pot alleujar la coïssor de les ferides, i la fe amorosir-les, però ni el diner ni la fe no ens estalvien pas el patir.

La felicitat rau en el cor de l'home, en l'esperit de l'home, en l'amor de l'home, en la llibertat de l'home, en la lluita de l'home, en el lliurament de l'home, en la pau de l'home, en la veritat i en la bondat de l'home. És aleshores que tot patiment pren un sentit alliberador i creador. És aleshores quan l'home sap que no pateix en va, i que val la pena des de la llibertat i des de la fe, senyorejar tot dolor i fer-ne un part esperançat de futur i de vida.

Xesc Soliu

(1) Aquesta quantitat és la que la Conferència Episcopal Espanyola destina al nostre bisbat de l'aportació que rep de l'Estat i del Fons Comú Interdiocesà.

(2) En aquesta partida s'inclou, a més de les nòmines estrictes, els complements per servei, casa parada, quilometratge, etc.

(3) Aquest fons actua a manera de caixa de compensació per a ajudar els bisbats més pobres.

URGELL

Al servei d'una bona relació parroquial-fidels

"Enllaç", el full parroquial

de Ponts, arriba al número 200

PONTS.— A les rodalies de Ponts, Arxiprestat d'Urgell Mitjà, hi trobareu una constel·lació de pobles i veïnats que miran cap al Segre.

Allà d'allà, a sol ponent, la Conca de Tremp, des del balcó de Comiols. A sol naixent llinda amb terres de Solsona. Cap al nord, Segre la Segarra, la Ribera del Sió i, seguint les aigües del Segre llegendari, arribem a Balaguer i Lleida, la capital de la Terra Ferma.

Als replecs d'aquest pre-Pirineu, i el servei d'aquelles comunitats —Ponts, Tiurana, Oliola, Cabanabona, el Tossal, Gualter, Bellfort, Pallerols, Vilaplana, la Torre, el Palau, el Puig, Sanaüja, Vilanova, Ribelles—, fins ahir mateix, s'hi han bellugat una munió de capellans rurals, la història dels quals encara està per escriure a casa nostra. A fe que n'hi ha algun que pertany ja a l'àmbit de la llegenda.

Recull del glatir de la comunitat

ENLLAÇ és el FULL PARROQUIAL

DE PONTS, OLIOLA, TIURANA i agregats. Recentment, després de deu anys de publicació, arribava al número dos-cents, una respectable alçària en publicacions d'aquesta mena.

Els fulls parroquials han estat una realitat que parla molt clar, al temps que som. Per cert, hi ha una col·lecció al Bisbat —a cada Bisbat de Catalunya— dels fulls parroquials de cada comunitat rural que n'ha tingut? Seria una omissió llasmosa.

Pensem que els fulls "han anat recollint el glatir de la vida de nostra comunitat". Pensem que, als fulls, el català, com el ratolí que surt del cau, hi treia el morret, temorenc, ja als anys matiners del nostre recobriment. Recordeu allò de "Suplemento de la Hoja Parroquial".

Tothom hauria de conèixer que a l'ombra d'un full parroquial rural o de barriada, hi van néixer, per dir-ne sols dos exemples, els PREMIS LITERARIS DE CANTONIGRÒS, a Osona, i el PREMI DE POESIA PER

A INÈDITS AMADEU OLLER, a la Bordeta de Barcelona. Avui, les dues institucions gaudeixen de fama ben merescuda arreu dels Països Catalans.

Unes publicacions obertes

Pensem que els Fulls sovint han estat, no un reducte sectari del ramadet, sinó una publicació oberta i en equip, on han pogut resonar veus que no tenien púlpit autoritzat a la via pública.

I pensem, en fi, que per als historiadors i sociòlegs que ens segueixin dins de pocs anys, tindran més interès aquestes publicacions, flors boscanes, que no les col·leccions dels butlletins oficials del Bisbat, on algun pastor mitrat havia arribat a parlar èpicament del "Dedo de Dios".

Devem un honor a rectors i vicaris manyosos que, puntuals, van introduir tècniques de reproducció barates i avançades en uns ambients on se seguia llaurant amb arreu romana.

LLEIDA

En els seus cinquanta anys de sacerdoci

Soses va retre homenatge a mossèn Josep Cabestany

SOSSES.— El diumenge 28 d'octubre Soses i amb aquesta parròquia totes les de l'Arxiprestat del Baix Segre, van viure una jornada sacerdotal. A les 5 de la tarda, se celebrà l'acte homenatge a mossèn Josep Cabestany Adern en el dia dels seus cinquanta anys de sacerdoci.

Amb el senyor bisbe monsenyor Ramon Malla, concelebrà l'Eucaristia mossèn Cabestany acompanyat de tots els sacerdots de l'arxiprestat i d'altres. El temple parroquial de Soses estava ple de gent de gom a gom, que així testimoniaven a mossèn Josep afecte, amistat i gratitud pel seu generós servei pastoral. Les parts cantades de la missa foren interpretades per la Coral de Soses sota la direcció del seu director Josep Molins. En el moment de les ofrenes, mossèn Josep fou obsequiat amb una imatge del Sagrat Cor donada per l'Ajuntament de Soses, amb una Bíblia obsequi de la Coral, fruits de la terra i flors de part dels joves, els nens li oferiren el pa i el vi per a la missa i de part dels sacerdots de l'Arxiprestat un calze.

En acabar la missa s'efectuà el tradicional besamans. Mossèn Josep Cabestany Adern fou ordenat sacerdot fa 50 anys un 28 d'octubre a Montserrat, Comunitat Beneditina a la qual pertanyia. Motiu pel qual el passat dia 30 fou a Montserrat a celebrar una missa

d'acció de gràcies, i fou especialment acollit per l'Abat i Comunitat. Mossèn Cabestany està des de fa anys al servei de la diòcesi de Lleida perquè necessitada de sacerdots, aquesta diòcesi va respondre generosament a la crida d'ajuda del senyor Bisbe que cercava sacerdots per a l'atenció pastoral diocesana.

Mossèn Josep Cabestany és de Castellnou de Seana, va néixer l'any 1911 i és doctor en Filosofia per la Universitat de Pàdua; per la Universitat de Venècia és diplomad en Paleografia i Diplomàtica, també per la mateixa Universitat està diplomad en Bibliografia i Biblioteconomia.

Sacerdot humil i lliurat al servei de les ànimes, home culte de fina espiritualitat conforme a l'escola en la qual fou format, els benedictins, a les moltes felicitacions que rep aquests dies també la nostra per les seves noccs d'Or Sacerdotals.

Festa Jubilar a les Carmelites de Lleida

Fa poc, la Comunitat de Carmelites Descalces del monestir de Sant Anastasi de Lleida ha celebrat un especial dia de festa amb ocasió dels 25 anys de Carmelita, d'una de les germanes de la comunitat, la germana Maria del Carme de

Sant Elies.

La germana M. Carme de Sant Elies és natural de Bell-lloch, i aquest dia va rebre la visita de familiars i nombrosos amics de Bell-lloch que anaren a felicitar-la i participaren a una missa d'acció de gràcies que celebrà el rector de Bell-lloch, mossèn Josep A. Lapena.

Nomenaments

Com sempre a començ de curs hi ha hagut nomenaments i canvis, cert que no gaires, a les parròquies. La novetat està en la formació d'equips pastorals en algunes parròquies urbanes o rurals que es fan càrrec de la pastoral. Equips que solventen així la qüestió de la jubilació de capellans i la cura de les parròquies. Els nomenaments són:

Antoni Agelet Delpueyo, vicari parroquial de Santa Maria Magdalena, de Lleida.

Josep M. Quintilla Zany, confirmat en el càrrec de secretari general i canceller del Bisbat, per a un nou sexeni.

Martí Martí Sabaté, rector de Castellidans, per a un sexeni i administrador parroquial de l'Albages.

Pare Nemesi Solà Bohigas, **pare Carles Masó Blanch** i **pare Jaume Codina C.M.F.**, encarregats solidàriament de la parròquia de

Un moment de la concelebració eucarística presidida pel bisbe de Lleida.

Sant Antoni M.ª Claret, de Lleida. Es designa moderador el pare Solà.

Ramon Freixes Borrull, Hernan Miret i Josep Miarnau Veà, encarregats solidàriament de les parròquies de Sant Pere (catedral) i Sant Joan Baptista de Lleida. Es designa Moderador el reverend Freixes.

Josep Moré Estopà i Josep Cabestany Adern, encarregats solidàriament de les parròquies d'Alcaràs i Soses. Es designa Moderador el reverend Moré.

Conrad Peruho Batalla, Gabriel Queralt Mirada, Joaquim Mesalles Sorolla i el pare Magí Setó Montalà, O.F.M. Cap, encarregats solidàriament de les parròquies de les Borges Blanques, Juneda, la Floresta i Puig-Gros. Es designa Moderador el reverend Perucho.

Luis Lasheras Ballarín i Salvador Capdevila Andreu, encarregats solidàriament de les parròquies de

Cagigar, Capella, Bafaluy, Benavente de Aragón, Castigaleu, Erdao, Güel, Iscles, Lascuarre, Laguarres, Monesa de Ribagorça, La Puebla de Fantova, la Poble de Mont, San Esteban del Mall, El Soler, Torrelabad, Torruella de Aragón y Treserra. Es designa Moderador el reverend Lasheras.

Serafi Jou Llorens, adscrit a la parròquia del Santíssim Salvador, de Lleida.

Josep A. Lapena Gambau, administrador parroquial dels Alamús. **José Luis Pueyo Jiménez**, vicari parroquial de Montsó.

Juan Miguel Martínez Figueroa, vicari parroquial de Fraga.

Josep Jordán Ibarz, vicari parroquial de Ntra. Sra. del Carme, de Lleida.

Vicenç Alonso Miret, membre del grup de sacerdots que té encomanats solidàriament les parròquies de les Borges Blanques, Juneda, la Floresta i Puig-gros.

TARRAGONA

Un fill de Santa Coloma

de Queralt, monjo de

Montserrat

SANTA COLOMA DE QUERALT.— La parròquia es congratula que l'amic, feligrès i convilatà Lluís Solà i Segura hagi fet opció de seguir Crist pel camí de la vida monàstica. Els seus familiars i amics el van acompanyar en el seu ingrés fa poc al monestir de Montserrat.

Nomenaments parroquials

La Secretaria General-Cancelleria de l'Arquebisbat de Tarragona ha fet pública la relació de nomenaments signats per l'Arquebisbe, doctor Ramon Torrella i Cascante. Aquests nomenaments són els següents: mossèn Antoni Roquer Hugué, rector de la parròquia del Morell; mossèn Lluís Maria Bosch Avila, rector de la parròquia de Clarà; mossèn Xavier Fort Subirats, rector de la parròquia de Sant Pere de Tarragona (Serrallo); mossèn Lluís Vallvé Guinovart, vicari de la parròquia de la Santíssima Trinitat de Tarragona; mossèn Manuel Pascual Saperas, rector de la parròquia dels Pallaresos i encarregat de la parròquia de l'Argilaga; mossèn Joan Tomàs Bartolí, rector de la parròquia de Lilla i

capellà del Convent de les Carmelites Teresianes de Sant Josep de Tarragona; mossèn Faustino Arnal Gallego, capellà del Sanatori "Nostra Senyora de la Salut, Casa Blanca" de Tarragona; el pare Jaume Cerdà Poch, S.J., vicari cooperador de la parròquia de Sant Josep Obrer de Torreforta; mossèn Josep Maria Serra Roigé, secretari particular del Sr. Arquebisbe i mossèn Jaume Gabarra Pubill encarregat de la parròquia de Mont-ral.

Jornada sacerdotal a la Selva del Camp

Els preveres de l'Arxidiòcesi, prèviament convocats pel Sr. Arquebisbe, es van reunir a la Selva del Camp. Es tractava de trobar-se tots junts en començar el curs. Els temes centrals de reflexió de la jornada foren, en primer lloc, la personalitat sacerdotal del Dr. Carlos Cárdo, a càrrec del P. Alexandre Masoliver. Després, el Dr. Jaume Riera parlava del Dret Matrimonial segons el nou Codi de Dret Canònic. I, a la tarda, Mn. Joan Busquets feia la presentació del Fons Bàsic de Catequesi.

BARCELONA

Servi a la parròquia durant 25 anys

Al Prat ha mort un home bo:

en Sisquet, el sagristà

EL PRAT DE LLOBREGAT.— Fa uns 8 anys en el meu poble morí un home bo, que es deia Joaquim Missé Torras, —en Quim de Can Baldomero— que també com en Sisquet, organitzava els romiatges a Montserrat. Un Sr. advocat que resideix periòdicament a Arenys de Munt, li publicà un article en el "Diario de Barcelona", dient més o menys aquestes paraules:

"Generalment quan mor una personalitat important, se li fa una biografia detallant les seves qualitats, títols que poseïa, i càrrecs que havia ocupat. També moltes vegades, en les seves honres fúnebres hi assisteix "molta gent important", que acostuma a parlar de tot menys del difunt i poc es recorda de pregar per ell i moltes vegades el critiquen.

No és el cas del difunt Joaquim Missé, la seva mort fou molt sentida per tot el poble, sobretot per tots aquells romeus que amb ell havien anat a Montserrat, i que algú d'ells era gairebé l'única vegada a l'any que entrava en un temple; la majoria tenia els ulls plens de llàgrimes perquè se'ls havia mort un bon home, un home d'aquells que la història no en parla, però que davant de Déu són els que fan la verdadera història".

Molt semblant a aquest, és el cas d'en Sisquet que ha fet de sagristà del Prat durant més de 25 anys. No fou possible fer-li un homenatge. Se l'hi deu.

No s'havia vist mai que, a un seglar, se li fessin uns funerals tan

En Sisquet duent el pa de l'ofrena en una romeria a Montserrat.

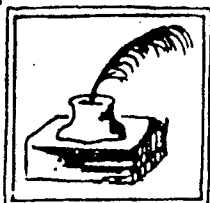
sentits, com se li feren a en Sisquet. A l'església de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat, concelebraren amb el Sr. rector, Lluís Portabella, 16 sacerdots. Tots ells l'havien conegut, tots ells l'apreciaven, perquè tots havien passat per Sant Pere i Sant Pau com a rectors, vicaris o col·laboradors de la parròquia.

L'església era plena de gom a gom, hi havia el més representatiu de les parròquies del Prat. No era un comiat, no eren uns funerals, era més aviat la Missa de Pasqua,

perquè el germà ja havia ressuscitat en la glòria del Pare.

Gairebé tots els assistents tenien els ulls plens de llàgrimes. La Teresa —la seva esposa— i fills mostraren en una serenitat i fortaleza que comprenia, talment com aquelles dones fortes de les quals parla l'Evangeli. També el Sr. rector mossèn Lluís, tot i que intentava dissimular-ho, era evident que estava realment emocionat i la seva homilia no fou una qualsevol, fou una homilia sentida, perquè sabia que havia perdut un devot i fidel col·laborador de la parròquia.

IMPROMPTU

Més sobre la notícia

Si un dia algú es presenta a la redacció d'un diari sensacionalista explicant que sap de bona tinta, a través de la tia de la cosina del germà de la promesa del secretari del director de l'oficina adjunta a la secretaria de la subsecretaria del ministeri de projectes hipotètics, que el cap de l'estat s'està morint a causa d'una petita dosi d'arsenic que li ha produït un furúncul que després ha derivat en una irreversible i mortal furunculosi, i que el causant és un parent molt pròxim que vol cobrar l'herència i assolir el poder, i el periòdic publica la notícia degudament amanida, segur que centenars de totxos s'ho creuran.

El periòdic s'anotà un gran èxit, perquè tots els totxos senten una morbosa curiositat per saber el com, el quan i de quina manera s'han produït els fets. A les poques hores, al passar de boca en boca la notícia s'anirà desdibuixant de tal manera que gairebé no tindrà res a veure amb l'original.

Són coses que passen bastant sovint, i deixem que el lector apliqui el conte.

Oriol Camps

FINESTRAL DE LA CARITAT

No a la misèria

Cal que diguem no a la misèria. Una societat justa no es pot quedar impassible davant dels greus problemes d'un nombrós sector de ciutadans, ni pot acceptar que les arrels de la pobresa es consolidin. Els Governos tenen l'obligació de buscar vies de solució. Si no ho fan així contemporitzen amb la pobresa.

Mentrestant hi cap i és necessària una actitud de solidaritat i d'amor envers aquells que pateixen. I això està a les nostres mans, per minses que siguin les nostres possibilitats.

341.— Cap de família malalt, no cobra cap pensió. L'esposa fa feines a domicili. Tenen dos fills petits, l'un malalt irrecuperable. Per pagar endarreriments de lloguer i alimentació els calen 43.000 ptes.

342.— Matrimoni jove amb un fill de dos anys. El marit no troba feina. L'esposa fa alguns treballs manuals. No poden cobrir les despeses i s'han endarrerit en el lloguer. Per evitar el desnonament: 22.000 ptes.

343.— Paleta en atur. L'esposa, malalta; necessita medicaments molt cars. Per a pagar deutes de farmàcia els calen: 12.400 ptes.

344.— Treballador en atur ha esgotat tots els subsidis. Viudo de poc, té un fill de 3 anys. Mentre espera alguna feina necessita per a deutes d'alimentació: 18.000 ptes.

345.— Matrimoni gran. Els seus dos fills estan en atur. Només cobren 10.000 ptes. mes. Per pagar endarreriments de lloguer els urgeix 13.000 ptes.

346.— Conductor impossibilitat per a la seva feina

a causa d'accident. Mentre espera cobrar la pensió d'invalidesa li calen 25.000 ptes. per a deutes de lloguer. Té quatre fills en edat escolar.

347.— Viudo sense fills amb problemes de disminució física. Li han denegat la pensió d'invalidesa. No té recursos. Per a deutes d'alimentació li urgeixen 14.000 ptes.

348.— Senyora gran sola. Viu amb 10.000 ptes. mes. S'ha endarrerit en el pagament de llum i gas. Necessita: 12.842 ptes.

349.— Cap de casa malalt a l'hospital. La família no pot fer front a les despeses d'alimentació. Els urgeix: 20.000 ptes.

350.— Jove artesà. Podria fer algunes manualitats si tingués 7.500 ptes. per a comprar matèria prima. No troba altra mitjà de vida.

351.— Cap de família amb una petita pensió d'invalidesa. L'esposa està en tractament psiquiàtric. Té dos fills de 9 i 7 anys. Per a deutes d'alimentació necessita 8.000 ptes.

351.— Esposa abandonada amb cinc fills petits. Per a alimentació els urgeix 20.000 ptes.

353.— Matrimoni amb un fill petit. Han perdut l'habitatge per desnonament. Tornarien al poble si disposessin de 20.000 ptes. per al trasllat de mobles i despeses de viatge.

354.— Peó en atur. Amb quatre fills. L'esposa i el fill gran necessiten tractament psicològic. Deuen llum, aigua i gas: 18.000 ptes.

355.— Senyora de 61 anys. Té a càrrec seu la seva mare molt gran. Ambdues subsisteixen amb una pensió mínima. S'han endarrerit en el pagament de la llum i necessiten 9.600 ptes.

GIRONA

Segons que s'afirma a les Normes de la Comissió de Litúrgia

A les cerimònies religioses els fotògrafs

hi han d'actuar amb discreció

GIRONA.— El Butlletí de l'Església de Girona ha publicat les normes dictades per la Comissió Episcopal de Litúrgia sobre la realització de fotografies dins els temples, durant les cerimònies litúrgiques. El bisbe, monsenyor Camprodon, ha decidit que aitals normes es tinguin també en compte en la nostra Diòcesi.

Després d'admetre que "és innegable que per a moltes persones té un valor el conservar un record gràfic dels moments transcendents de la seva vida", passa a decidir aspectes concrets. Així la primera norma estableix que "en l'interior del temple no hauria d'actuar més d'un fotògraf professional o un operador de cinema o vídeo i, si fos possible, encara des de fora del presbiteri". A més, aquest fotògraf "procurarà realitzar el seu treball amb la màxima discreció sense destorbar la participació dels fidels". Una altra norma diu que "no sembla admissible

Hi ha moments a les celebracions litúrgiques en què els fotògrafs s'han d'abstenir d'actuar.

concedir l'exclusiva a determinats fotògrafs per motius econòmics". La tercera afirma que "en determinats actes religiosos, algun familiar dels qui la protagonitzen pot ser autoritzat a obtenir fotografies com a

record de la celebració, actuant sempre amb la discreció i el respecte que la cerimònia exigeix".

La norma quarta recorda que "hi ha moments en la celebració que requereixen un major

grau d'atenció i de participació i, en conseqüència, aquests moments han de ser respectats: la proclamació de les lectures i l'homilia i des del Prefaci fins a la Comunió".

M. Caballé

Cicle de conferències

El paper de

l'Església

a la Catalunya

d'avui

GIRONA.— El Centre d'Estudis Diocesà de Girona ha organitzat un cicle de conferències sobre "el paper de l'Església en la Catalunya d'avui" pels dies 4, 11 i 18 de desembre. Les conferències tindran lloc en la Casa de Cultura de la "Caixa" a les vuit del vespre.

Els temes seran els següents: Dia 4 de desembre "L'Església i la Cultura" per Felix Martí; Dia 11, "L'Església catalana i el poble" per Mn. Josep Maria Marqués i el dia 18 "L'Església i el món polític" per Jaume Lorés.

Morí sobtadament el rector de Sant Daniel

El proppassat dia 16 de novembre a les deu de la nit va morir gairebé de sobte, víctima d'un atac de cor, el rector de la parròquia de Sant Daniel de la ciutat de Girona, mossèn Eduard Marín i Lòpez.

La Immaculada, Dona Ideal

Oh, Puríssima! Sorgires de les Mans del Creador Tota BLANCA.

Riu de Gràcia, que confina amb la divinitat, on en les seves aigües s'hi reflecteixen, pudorosament ocultes, la innocència, el candor, la bondat i l'encant.

Tu, ets la Dona Ideal, en qui l'Artista de l'orbe s'hi complau estupendament. Bellesa incomparable, superior a la de totes les dones plegades d'avui, d'ahir i de sempre.

Formosa Nina, fresca com una poncella de rosa. Albada primaveral, impregnada de rou celestial. Lliri puríssim que en la serralada creix i brilla amb un somriú virginal. De rítmic caminar alat, expandeixes il·lusió.

Encís juvenívol, replè de fragàncies embriagadores. Els teus bonics ulls —subtilment innocents— fascinen el cor més endurit amb el seu centellejar amorós. Dolç naufragi per a aquell que ha caigut immersit en ells.

Llavis de carmí, deliciosament perfilats de puresa rutilant, el sabor dels quals atreu el món per les sendes impol·lutes. Llavis de seda, saturats d'un calor immensament diví.

Intacta Verge sense agror, ets com una anyelleta delicada o com una daina en el muntitjol que salta i corre rera l'Aigua vivent.

Arpa de deu cordes polsades per l'Amor, les melodies de la qual ressonen arreu com un eco de la Música divinament inconcebible.

Arc aureolat de parpadeig lluminós que enfosqueix el fràgil polsim de les nostres petiteses corporals. Volcà ardent de foc immortal.

Col·locada —en la teva Concepció i abans que nasquessis— en el cim de la Virginitat, mai, ni per un instant vares descendir d'ella.

Si en el Tabor el Fill de les teves entranyes resplendia Transfigurat, Tu, en la falda de la muntanya natzarena vares ésser proclamada la "Plena de Gràcia".

Enamorada de Yahvèh, com veritable "Filla de Sió", anhelaves ser la Mare del Messies esperat. I, al mateix temps, volies romandre totalment Verge. I...oh, portent admirable! Ho vares aconseguir.

Cel il·luminat que enardeixes de passió santa aquells qui de prop volen seguir les teves immaculades senderes.

Iris fulgidíssim d'integritat virginal el qual clarifica les impenetrables obscuritats del cor humà.

En veure passar la Donzella de Natzaret, camí de la font, els fills dels homes resten sorpresos de tanta meravella.

Gràcil Verge de beutat —en tot el transcurs de la història— que no ha estat ni serà mai per mai equiparada. Tu ets —per antonomàsia— la noieta, la donzella, la dona eternament Verge. La figura més bella que ondeja per tot Israel.

Si Judit, Ester i Raquel embadaliren els homes,

Tu, la Dona prototípica del Nou Testament, embadalires el mateix Déu.

Les teves formosors són tantes! que tot aquell qui s'hi contempla per força s'ha d'enamorar de Tu. Deixa, doncs, que ens enamorem de Tu i, quan topem amb les criatures, aquestes no podran empenonar ni el més mínim dels nostres afectes.

Si Tu ens mires i alhora nosaltres també et mirem, immediatament es trencaran les cadenes amb què el nostre cos ens té esclavitzats.

Al redós de la teva cambra fugen ben lluny els ramats dels esperits immunds. I, és molt més difícil que caigui en pecat aquell que pensa en Tu que ploure sense núvols.

"Graciós és el teu semblant... tota bonica ets —Maria— no hi ha cap màcula en Tu... encantadora com Jerusalem... Que n'ets de bella, estimada meua, que n'ets d'encisadora! —Tu— la més agraçada entre totes les dones...". Així cantava a la Sulamita l'espòs. Així també nosaltres, tots els teus fills, juntament amb el Verb increat —el teu Fill— et cantem, oh Maria!

És tanta la immensitat de Gràcia que borbolla en Tu, Maria, que has merescut rebre i posseir tota la seva Plenitud.

Defalleix la carn nostra en contemplar-te. Si seguim les teves petjades, el pecat se'n allunya. Prop de Tu, els àngels impurs es precipiten al mar.

"Tu ets l'exaltació de Jerusalem, Tu el gran orgull d'Israel, Tu la suprema glòria de la nostra raça". Si això s'ha dit de Judit, de Tu, Maria, quins elogis no haurem d'emprar? No hi ha paraules, certament, per a fer-ho.

Atraieu-nos, Verge Immaculada i correm darreda teu extasiats pels teus perfums, fins a veure'ns coronats —com Tu— amb "dotze estrelles". (1)

P. Jordi M. Bou i Simó
monjo de Poblet

monjo de Poblet

(1) "Maria Mare Verge", Editorial Claret, Barcelona, 1984, ps. 113-115.

SOLSONA

Tot el Bergadà n'ha estat beneficiat durant aquest llarg període

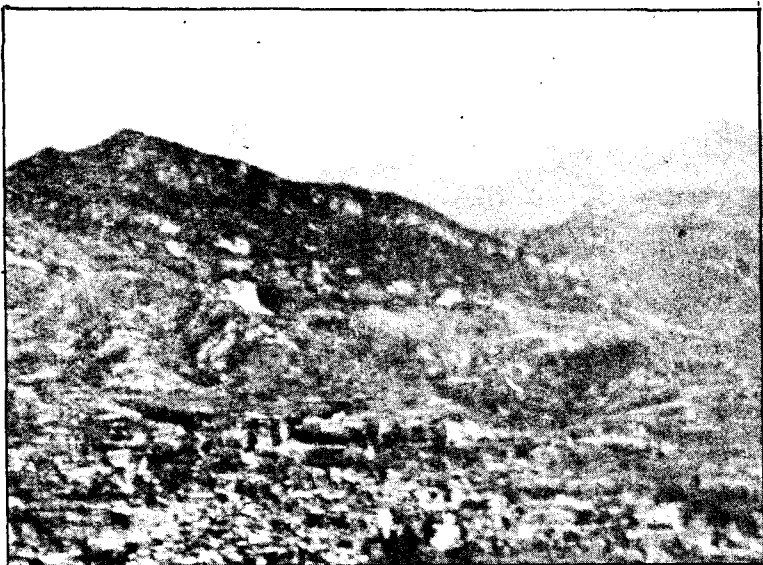
75 anys dels Germans de La Salle a Berga

BERGA. — Els Germans de sant Joan Baptista de La Salle porten establerts a Berga —segons se'n informa— setanta-cinc anys. Amb sistemes pedagògics antics o moderns; amb costums familiars i socials molt canviants; en edificis petits i esquistats o molt amplis i airejats, com l'actual; amb internats tancats amb les portes ben obertes, ells, sense massa soroll, han anat fent el seu camí. Sempre però, amb la constància que caracteritza els homes de passa segura i d'amor ferm.

Justament ara, que abunden tant els "savis moderns" (?) que voldrien que tot l'ensenyament fos igual, que totes les escoles seguisin les directrius del "padre-cito Estado" (que, per cert, tan tard s'ha adonat de la seva obligació d'ajudar els pares per tal que puguin educar els seus fills, i que tan aviat es passa de rosca), anem commemorant aniversaris llargs d'escoles cristianes a Catalunya.

Els Salesians, els Escolapis, les Dominiques de les nostres colònies fabrils, les Carmelites Vedrunes de Berga i, ara, allà mateix, els Germans de les Escoles Cristianes (o de La Salle, com avui s'estila de dir) i d'altres que segurament em deixo.

A Barcelona ciutat (en barris rics

Berga i les seves rodalies han conegut els efectes positius d'una ensenyança sota el signe de la Fe i la Cultura.

i en altres de no tant): però, també a Santpedor, a Puig-reig, a Gironella, a la Pobla: algunes malauradament tancades i d'altres, amb molt d'encert continuades per altres mans apostòliques. I, naturalment, a Berga que fa setanta-cinc anys no era pas una ciutat gaire gran, i on encara hi duren.

Hogar de cultura i fe

Per altra part, cadascuna d'a-

questes escoles, ha estat un fogar de cultura i fe. Això darrer potser és el que dol a una certa classe de gent: però és natural i lògic car si sabem que el **dret d'educar** els fills pertany, com deiem, als pares, si les famílies volien (i volen) aquest tipus d'educació, era (i és) absolutament lícit i necessari de donar-los-la.

Cal tenir present, endemés, que

cada escola d'aquestes, no solament ser la dels pobles o viles on estava instal·lada. La seva irradiació comprenia sempre una àmplia comarca de poblets i masies properes.

Els germans de La Salle saben de sobres que la tasca callada i no fàcil de les aules, dia a dia, any rera any, és eficaç i consoladora. I Berga n'ha rebut amb setanta-cinc anys, molts d'aquests beneficis.

"Fe i esperança"

Durant la seva vida, han sentit moltes vegades a dir que això de l'ensenyament junt amb l'educació cristiana s'acaba (o perquè els enemics ho volen escombrar o perquè, **els de dins**, ho creguin passat de moda...) i fins i tot, s'ha volgut anular d'una manera violenta durant uns anys de mal record per a tots.

Però, malgrat tots els temporals, si queda "fe i esperança" (com diu l'himne que canteu per les festes grosses) resten o tornen els ideals de sant Joan Baptista de La Salle, "l'àngel dels infants": la perfecció personal i l'amor als germans, en nom de Déu. En definitiva, els objectius de l'educació cristiana.

Lluís Badia i Torras

Al monestir del Diví Amor

Trobada dels

Delegats de

Monges dels

bisbats catalans

TARREGA. — El dijous, dia 8 de novembre, tingueren una trobada comunitària els Delegats de Monges dels vuit Bisbats de Catalunya, que fou molt fraterna i constructiva, canviant impressions sobre afers de llur missió, concretant particularment la seva tasca sobre la vida monàstica i aspecte vocacional.

La trobada o reunió es tingué en el Monestir del Diví Amor, de les monges carmelites de l'Antiga Observança, a les quals el cardenal Tarancón confià el culte litúrgic del Santuari Diocesà de la Mare de Déu de Fàtima, fundat per ell essent bisbe de Solsona. Abans del dinar resaren l'Hora Sexta amb la Comunitat; i després de l'àpat tingueren un diàleg amb les religioses, que els fou molt interessant, quedant elles molt contentes i més enriquides espiritualment, desitjant que es repetixin aquesta mena de visites i trobades amb els seus Delegats Diocesans.

A.F.

Sobre la primera Carta Pastoral de Mons. Torrella i Cascante, el nou arquebisbe de Tarragona (III)

"Evangelitzar avui"

"EVANGELITZAR AVUI". És el títol del segon capítol de la Carta de monsenyor Torrella, el nou arquebisbe de Tarragona, que estem comentant.

Evangelitzar tots els homes constitueix la missió essencial de l'Església. En deriva per al Bisbe la missió principal de predicar l'Evangeli, l'únic Evangeli, només l'Evangeli, tot l'Evangeli. Però aquell "aneu per tot el món" de Jesucrist als Apòstols, havent de ser realitzat en un context de mutabilitat humana, espacial i temporal; haurà de tenir presents sempre les realitats concretes, que ja inspiraven als primers apòstols el sentit del discerniment de diversitats i oportunitats. Les dues cares indivisibles del problema són "evangelitzar" i "evangelitzar amb eficàcia", o sigui "avui" i "aquí". El papa Joan Pau II acaba de dir als bisbes del Canadà: "Totes les reflexions d'ordre ètic, que **podem i devem** formular, com a Pastors, davant els problemes humans, socials i culturals del nostre temps, estan subordinades a la proclamació de la salvació de Crist Jesús." "Parleu, doncs, des d'una perspectiva teocèntrica i teològica. La clau de la nostra existència i la llum que ens il·lumina el camí només la trobareu en la Paraula de Déu" (v. L'OSSERVATORE ROMANO, 22-9-84, p. 4 n.º 3).

Les aigües de la salvació total de l'home regen d'Ell, com de deu primera, fora del qual no hi ha salvació. D'aquí la consigna de la "REDEMPTOR HOMINIS" al núm. 10, esmentada per monsenyor Torrella al núm. 7 de la seva Carta Pastoral: "La tasca fonamental de l'Església, en totes les èpoques i particularment en la nostra, és de dirigir la mirada de l'home, orientar la consciència i l'experiència de tota la humanitat vers el misteri de Crist".

La pastoral del doctor Torrella dóna aquesta impressió: que ell ja ho tenia molt clar —i que vol ajustar-s'hi— això del Papa als bisbes del Canadà. La mateixa Carta Pastoral n'és una prova. Està en funcions d'aquella **PRINCIPAL FUNCIÓ**, sense deixar de referir-se als problemes humans, socials i culturals del nostre temps, que l'evangelitzador d'avui no pot deixar de tenir presents, i en certa manera són condicionants de la credibilitat o acceptació del mateix Evangeli.

No són pocs el qui creient servir així millor l'evangelització, han volgut donar preferència —en les preocupacions evangelitzadores de l'Església, sempre missionera— a la problemàtica humana socio-político-cultural. És una equivocació. Anteposen al Regne allò que ha de venir per afegidura, d'escriu, invertint aleshores el sentit de la dinàmica de l'Evangeli. La Bona Nova és Ell mateix, el Crist. Monsenyor Torrella recull el testimoni del pare Congar sobre l'evangelització. "Evangelitzar, segons ell, importa essencialment introduir **Jesucrist** en la vida humana i —en conseqüència— totes les seves radicals exigències", com si digués: "el Crist i tota la radicalitat de les seves exigències". En altres paraules "tot l'Evangeli". Voler invertir la seqüència de l'Evangeli és pretensió tan inútil i contraproduent com voler fer tornar les aigües riu amunt o fer entrar el clau per la cabota. Vénen a la memòria les conegudes paraules de sant Pau en la 1.ª als Corintians: "Que cadascú miri bé com construeix. Jo, a tall

d'arquitecte intel·ligent, he posat el fonament i un altre hi construeix a sobre. Això sí, ningú no pot posar-hi un fonament distint del que hi ha posat, és a dir: Jesucrist" (3,10-11).

L'accelerada descristianització del món modern amb les grans i profundes transformacions de la societat actual fan particularment urgent la tasca de l'evangelització. Ara bé, si l'evangelització ha de ser eficaç, la funció dels cristians no pot restar reduïda a una presència conformista o diluïda —diu la Pastoral— com la de la sal que ha perdut la seva virtut.

Ben cert que l'Església, sobretot en el Concili, ha pres consciència més viva de la necessitat d'un testimoniatge coratjós; que amb el testimoniatge estàtic, com de figurat d'aparador, no n'hi ha prou; que la fidelitat ensem a la missió i al missatge demana dels cristians la projecció del dinamisme específic de l'Evangeli sobre la realitat antropològica concreta de cada lloc i de cada moment. Els bisbes de Calàbria han dit a Joan Pau II, fa un mes i mig, que prou es recorden que en la visita "ad limina" els va dir: "No podeu fer-ho de restar insensibles davant els nombrosos problemes, greus, malignes, de l'anomenada "qüestió meridional", amb les diferències econòmiques i socials entre Nord i Sud; com tampoc ignorar que amb la "qüestió meridional" hi ha la "qüestió Calabresa", en la qual hi ha, tirades a les espatlles, múltiples causes de naturalesa històrica, geogràfica, cultural i social" (L'OSSERVATORE ROMANO 8-9 octubre 1984 pàg. 8). Monsenyor Torrella, citant el Sínode del 1971 afirma que "el missatge cristià fóra difícilment creïble pels homes d'avui, si la seva eficàcia no es manifestés en l'acció sobre la Justícia". El mateix podria haver dit sobre la Pau, sobre la Fam, sobre els Drets humans, sobre la cultura i altres...

L'home concret hi viu immers en aquestes realitats temporals concretes. Elles formen com l'altra meitat de la seva vida. Per això el cristianisme no pot contemplar-les amb esguard indiferent, passiu. Són traducció en termes de situació d'unes altres realitats vives en determinats llocs o en determinats moments, que marquen profundament tot el psiquisme de l'home i de la col·lectivitat. Són filles naturals de la malignitat humana, però l'Església no ha defugit mai els desafiaments que li plantegen, com a salvadora de l'home per l'Evangeli de Jesucrist, els parts monstruosos de l'"homo lupus".

La Pastoral del doctor Torrella és una crida prou clara als cristians de la seva comunitat a secundar les activitats de l'Església, menys sorolloses, però més eficaçes, sens dubte, que d'altres, a favor de la Pau, del Desarmament, contra les injustes discriminacions de tantes menes, i també per mitjà de la mateixa política, per contribuir a la construcció d'una convivència i vida civil més humana, des de la doctrina i els recursos verament evangèlics. "L'Església —ara cito un llibre de recent publicació— ja donarà el seu judici moral fins i tot sobre les coses que toquen el terreny polític". "Cal que el cristià estigui atent a les indicacions que, de tant en tant, vénen del Magisteri, segons les circumstàncies demanen, a fi que la seva actuació s'ajusti a l'Evangeli". ¿Clericalisme? De cap manera! Responsabilitat!

El senyor Arquebisbe de Tarragona, Metropolità i Primat de les Espanyes, conclou així: "Vint anys després del Concili no podem oblidar que l'actualització de l'Evangeli passa per les qüestions de l'home i dels pobles d'avui".

Després d'haver exposat la necessitat d'englobar amb els elements essencials, prioritaris, de l'evangelització dels secundaris per tal de salvar la deguda fidelitat a la missió i al missatge, monsenyor Torrella, d'acord amb les més recents directrius del Magisteri Pontifici, toca la qüestió de l'acció política dels cristians. "El Concili Vaticà II —diu la Pastoral— recorda sovint que el missatge cristià no aparta els homes de la construcció del món, sinó al contrari els imposa el deure de fer-ho (v. GAUDIUM ET SPES núm. 34 i també 43). La política és, en efecte, el conducte per portar a les lleis el llevat de l'Evangeli. En una societat plural i democràtica, no entrar en el joc de la política es deixar la construcció de la societat en mans de l'enemic.

Vet aquí, doncs, un apartat nou, delicat i complicat. Ocupa un lloc important en la Carta Pastoral. Difícil de comprimir en un resum ben fet. Per això es fa mereixedor d'una lectura atenta o, millor, d'un estudi acurat.

L'Evangeli conté els principals morals per a una convivència dels homes humana... i més. De cap manera ofereix solucions tècniques per a l'esfera allí mateix denominada "del César". Pot haver-n'hi de diverses, igualment legítimes. El cristià és lliure d'optar per aquelles que cregui millors, amb una condició "sine qua non": "salvar l'autenticitat evangèlica". Torno a citar la Pastoral: "Una mateixa fe cristiana pot portar engatjaments diferents. Aquest és un límit inderogable de la legitimitat de les lliures opcions del cristià, les quals **no serien legítimes si fossin contràries a les exigències i a la coherència de la fe**".

Després d'aquest apartat sobre la política, segueix, més breu, però més important, una reflexió sobre "Evangeli i Eucaristia", que tancarà el capítol.

L'Eucaristia és la font de la missió. Separar l'Evangeli i l'Eucaristia és dividir el Crist, "Paraula feta carn". Són frases lapidàries de monsenyor Torrella. Encara aquesta altra cita: "Totes les celebracions litúrgiques fan present l'obra de la Redempció i per això, —sobretot l'Eucaristia— són la font **imprescindible i inesgotable** de la vida cristiana. Encara: "la vida de la fe comença en la Fe... i es fa viva en la caritat i creix amb la "fracció del pa" i amb la pregària" (Act. 2,42). Hi ha qui ve a dir el mateix d'aquesta altra manera: L'escola de la fe és la Litúrgia, no la Teologia. Monsenyor Torrella no fa cap menysvaloració de la Teologia en ordre a la fe, però sembla ben convençut de la relació causal "Litúrgia-Fe".

Un exemple impressionant d'evangelitzar des de la Sagrada Litúrgia ens l'està donant, des del primer moment del seu Pontificat, l'actual Vicari de Jesucrist, missioner prodigiós de l'Evangeli, Joan Pau II, sobretot en els seus viatges apostòlics.

Vicenç Nolla

**Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristia-
na de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)**

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta expe-
riència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i fran-
cès.
Contracte mercantil.

ENGINEYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un depar-
tament, encarregada d'una
botiga, relacions públiques,
asistent social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràcti-
ques matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magat-
zems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

GAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157.

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mer-
cantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINEYER SUPERIOR

Amb experiència en Direc-
ció. INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes quí-
mics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, cai-
xa per transports, magat-
zems, etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, cos-
tos, control de gestió i co-
neixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADJUNT GERENT IMMOBILIÀRIA

Titulat amb experiència.
Contracte mercantil.

VENEDORA

objectes regal i sanitaris.
INEM - 115.429.

OFICIAL 1.ª EBENISTA

INEM 23.318.186.

DIRECTOR ADMINISTRATIVO

Con experiència. Contrato
Mercantil.

ADMINISTRATIVA I-O DEPENDENTA

INEM 35.432.803.

OFICIAL 3.ª TORNER

INEM 36.491.459.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat.
INEM 111.496.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, compta-
ble i financera. Contracte
mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I APRESTS.

INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-
import. INEM 37.988.149.

AUXILIAR

Administrativa i relacions
públiques. INEM 38.478.
279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA

O dependenta. INEM
35.053.491.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

ENGINEYER,

industrial, adjunt direcció
general. INEM 48.383.

JOVE

Auxiliar amb germans al seu
càrrec. INEM 43.417.344.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, IN-
FERMERS, PUERICULTO-
RES, AUXILIARS. Informes:
Tel. 245 37 58.

JOVE SOLTERA

De 34 anys s'ofereix per
cuidar gent gran a canvi de
manteniment. Trucar al Tel.
333 02 35. (matí fins les 15
hores, nit a partir de les 22
h.) Demanar per Ana Maria.

ESTIC

en atur amb dos fills. Màxi-
mes referències.
Tel. 259 10 79.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

ADMINISTRATIU

Lliure del servei militar, àm-
plies referències.
Tel. 345 26 67. 8 a 9 nit.

S'OFEREIX

Cadira amb rodes per a ma-
lalts, nova. Tel. 788 90 52.

COL·LECCIONISTA

Compro, canvio: Goigs, es-
tampes. Antoni. Te. 726 44
12. 9 h. nit.

RES.

femenina completa. Diago-
nal; 586, 1r-2.ª.
Tel. 209 85 78.

FAMÍLIA zona Horta tindria

cura de dos matrimonis o
persones soles. Interessats,
truqueu al 220 83 97.

Vendes

✉ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APAR-
TAMENTS en els millors in-
drets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants. FINQUES
GUANER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.
100 ptes.
150 ptes.
200 ptes.
250 ptes.
300 ptes.
350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu
de l'anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer
València, 244, 2on., Barcelona-7.

Per a preparar el Nadal

El Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona ha publicat
diversos materials per ajudar a la celebració del temps
d'Advent i Nadal. Ultra els dossiers titulats precisament
"Advent" i "Nadal-Epifania" (que ofereixen material i
orientacions per a les celebracions litúrgiques), cal esmen-
tar el llibre de la col·lecció "Celebrar" **Nadal a casa**, que
presenta suggeriments pràctics per la preparació i celebra-
ció cristiana del Nadal en família o en grups (pregàries,
cançons, poesies, etc.). Es pot demanar aquest material a
les llibreries religioses o al CPL, c/. Rivadeneyra, 6, 7 -
08002 Barcelona.

ESPANYA

Hi ha milers de drogaaddictes a Euskadi

L'Església basca afirma que la

Policia i Eta se serveixen de la droga

BILBAO.— Els bisbes bascos i el de Navarra han elaborat conjuntament una carta pastoral contra la drogaaddicció juvenil en la qual afirmen que l'organització ETA i la policia es troba, encara que d'una manera esporàdica, implicada en el món de la droga.

Entre d'altres consideracions, els bisbes subratllen "el paral·lelisme existent en molts punts del món entre el tràfic de droga i el tràfic d'armes. El tràfic de les drogues ha estat un dels mitjans utilitzats per diversos moviments revolucionaris terroristes per a acostar-se a les seves pròpies armes. Tenim motius fundats per sospitar que aquest mateix procediment ha estat utilitzat, almenys en algunes ocasions, a la nostra pròpia terra".

Els bisbes de Pamplona, Tudela, Bilbao, San Sebastián y Vitoria, que s'han documentat en una trentena de treballs d'especialistes i en contactes directes amb toxicòmans, denuncien també "el

procedir de qualsevol investigació, encara que sigui per part de membres de les Forces de Seguretat de l'Estat, que utilitzi, en algunes circumstàncies, l'enceb de la droga com a mitjà d'obtenir informació o com a instrument de recerca policial.

En l'apartat de complicitats, els bisbes no s'obliden dels drogaaddictes, de les bandes de mafiosos d'empreses i alts executius, de les grans multinacionals i d'alguns estats.

Segons les dades recollides en la pastoral, a Euskadi hi ha més de 150.000 consumidors d'haixix i 11.000 heroïnòmans, mentre que a Navarra les xifres són 14.000 i 1.000 respectivament.

Per altra banda, metges de Bilbao han assajat amb èxit la utilització de la vitrectomia en la curació de malalts afectats per la droga infectada amb el fong "candida albicans", fet que els provoca la pèrdua total en un ull.

FRANÇA

Crida als catòlics a ser vigilants davant les noves lleis

10.000 escoles depenen a França

de l'ajut econòmic de l'Estat

PARÍS.— El canonge Paul Guiberteau, Secretari general de l'Ensenyament catòlic, demana "clarividència i atenció sense defalliments" als membres de l'ensenyament catòlic, ara que s'obre una nova etapa legislativa per a 10.000 escoles privades sota contracte d'associació amb l'Estat.

El número d'octubre d'"Enseignement catholique actualités" és consagrat a un comentari aprofundit pel pare Guiberteau dels nous textos de la llei adoptats per l'Assemblea Nacional i que arribaran dintre de poc al Senat.

Es tracta d'una part de l'article 96 de la llei de finances per 1985, relatiu a l'ensenyament, que determina les modalitats de remuneració del personal ensenyant i les condicions d'atribució dels preus fets d'externat.

El segon text és un projecte de llei complementària sobre la descentralització que regula especialment les relacions entre l'Estat, les col·lectivitats territorials i els establiments d'ensenyament privat sota contracte.

Ambigüitats a dojo

El secretari general de l'ensenyament catòlic subratlla que aquestes dues sèries de textos legislatius consagren l'abandó de la llei Guermeur (1977) i el retorn a la llei Debré (1959). És a dir, segons els termes del senyor Chevenement, ministre d'Educació nacional, un retorn "als principis

de servei públic, garantia de l'interès general als qual poden, si es presenta el cas, concórrer els establiments privats".

"Aquestes expressions no estan pas exemptes d'ambigüitats les mateixes de la llei del 1959", comenta el pare Guiberteau. D'antuvi perquè les condicions de la participació de les escoles catòliques al servei públic "comporta inevitablement avantatges i servituds". Després perquè tot dependrà dels decrets d'aplicació.

El perill de l'assimilació

"El germen d'una possible assimilació sempre és present", adverteix el canonge Guiberteau "sinó en els textos de la llei, almenys en els textos de reglamentació i les pràctiques administratives. Com altres vegades, continua dient, ens haurem de defensar: els decrets que vénen seran significatius: ens caldrà absolutament negociar les orientacions i els termes". I el pare Guiberteau recorda aquest principi intangible: "l'ensenyament privat no és una branca o una modalitat del servei públic: si l'Estat finança, és perquè ha de garantir l'exercici de les llibertats públiques".

Cinc punts a vigilar

Ara bé, el retorn a la llei Debré planteja novament nombrosos problemes, explica el canonge Guiberteau, són:

1) "la qüestió capital del nomenament de mestres" (seran nomenats a iniciativa dels directors d'establiment o dels rectors d'acadèmia).

2) El manteniment "d'una mica de flexibilitat pedagògica" en les escoles privades sota contracte, corren el risc de veure's obligades a imposar estrictament les regles i programes de l'ensenyament públic.

3) "El respecte pels mestres del caràcter propi de l'establiment" —que no és explícitament exigint per la nova legislació.

4) L'acceptació de les despeses de funcionament de les escoles privades comunals per les col·lectivitats territorials corre el risc d'afavorir la seva "ingerència en el funcionament intern dels establiments".

5) Els crèdits pressupostaris de l'ensenyament privat són assumits d'ara endavant "als contractes específics de l'ensenyament públic" —cosa que suposa avaluació imparcial de la necessitat escolar i "el respecte dels escolliments interns de l'ensenyament catòlic". ¿El senyor Chevenement respectarà, concretament, l'especificitat educativa de les escoles catòliques i les llibertats que això suposa? ¿Disposarà dels mitjans? "El futur ens ho dirà", conclou el pare Guiberteau: "no tots s'ha acabat en el pensament del ministre i és forçós constatar que la intenció no segueix".

ESPANYA

Punts d'estudi sobre la història de Catalunya del 1936 al 1939 (3)

La persecució i afussellaments de persones representatives de les empreses, de la política, de les lletres i de l'Església, fou esgarrifosament violent en els tres primers mesos de la Revolució; això és, juliol, agost i setembre de 1936.

No perquè disminuïssin matemàticament els atropells i les execucions, mesos més tard, volia dir que l'esperit revolucionari havia minvat. El fet té una explicació lògica i psicològica.

—Si un caçaire mata dos ocells, de cinc que hi ha en un arbre, quants ocells queden a les branques?

Es insultar a la dignitat dels membres de les nostres famílies cristianes que avui han arribat a la tercera i a la quarta edat, i la memòria dels que reposen en la bondat del Senyor, escriure que la prova que s'acabà la persecució religiosa és el fet que, disminuï la corba estadística de les víctimes. Tothom sap que els "tres ocellots" que quedaren vius, a la primera escopetada, fugiren a Andorra, o s'infiltraren a Barcelona per dedicar-se a celebrar misses clandestines, i auxiliar, en silenci, a malalts i moribunds.

Dic mentida; la Revolució que es caracteritzà, d'entrada, per vessar abundant sang de màrtir, va concloure amb el mateix segell. El 7 de febrer del 1939, dos dies abans que acabés la "guerra" a Catalunya, fou assassinat Monsenyor Polanco, Bisbe de Terol, que era en presó feia 13 mesos. Fou executat i enterrat en un camp de cereals, prop de Pont de Molins, a deu quilòmetres de la frontera francesa. Eren els mateixos dies que l'Estat Major, el Govern Central i de la Generalitat, amb tot l'or espanyol, passava la frontera per La Vajol, empentats per la derrota.

Una altra explicació que justifica la calma persecutòria, cal buscar-la en el fet que molts caps calents havien marxat al front. I els altres que es quedaren en els Comitès locals, sentien sobre seu el pes del fracàs

d'aquella Revolució que no generà el Paradís somniat. Pesava, també, sobre les seves espatlles, el menyspreu silenciós del poble, sedent de pau, i els començaven de tremolar les cames davant del perill de la derrota militar, i de què algú els pogués demanar comptes del seu "govern", en el dia de demà.

Com un fet molt excepcional, que només es donà a les altes altures polítiques, i mai en nivells populars, cal assenyalar l'existència d'algun polític catòlic, lligat o compromès en determinades missions de govern, en aquest segon període republicà.

Aquest fet tan aïllat i esporàdic, no pot servir mai mai d'argument als historiadors d'avui, per assenyalar la presència de "l'església catòlica" a la "zona roja", i menys per escriure que "la religió era legalitzada".

Ningú, per exemple, no podria qualificar de "catòlica" a l'Alemanya nazi per la presència pública del polític catòlic Von Papen, fotografiat al costat d'Hitler, en missions diplomàtiques, i destinat pel Führer embaixador seu a l'estratègica Turquia.

Ni per les arengues del P. Joseph Tico, ciurguè catòlic d'Eslovàquia, un polític murri que pactà amb l'Hitler la independència del seu país, per desfer-se dels txecs, i que presidí l'Eslovàquia durant uns anys, fins al final de la guerra europea, que fou condemnat a mort i executat per un Tribunal Aliat. (Per tot es fan bolets, quan plou).

Avançada la guerra civil espanyola, davant del perill de la derrota "republicana", és molt normal que la diplomàcia, seguint els consells de l'anglesa i de la francesa, aconsellessin "sacrificar la revolució" en mèrit de donar una imatge de legalitat religiosa i altres, davant dels estats europeus.

El silenciós i sofert poble cristià de Catalunya, si

alguna vegada sentia a dir quelcom sobre aquest tema, ho qualificava de repugnant estratagema política, malgrat que avui no dubtem de la sinceritat d'algunes persones que ho proposaven.

Que l'Església catalana no podia morir, n'estaven ben convençudes. Les famílies cristianes de llavors i n'estem convençuts nosaltres. Encara que haguessin guanyat la guerra els que la varen perdre.

Si l'Església va rebrotar triomfal de la persecució de Neró i d'Atila, si com diu un vell himne religiós l'Església es sempre vivent, mentre els imperis cauen, si hem vist esmicolar el nazisme i els poders polítics, i econòmics que en els segles passats desprestigiaren moralment i materialment l'Església, aquesta nostra Església proscripita també hauria sobreviscut a Catalunya, per la sava divina de la santedat.

La fe oels catòlics hauria guanyat, pas a pas, les llibertats religioses, com fan els polonesos, i pactat, punt per punt, una difícil independència jurídica i organització eclesial, i segurament que hauríem estimat més que ara els mèrits de la "revolució" i potser també no ens els haurien deixat enaltir públicament, per "raons" polítiques.

El poble cristià de Catalunya veia molt clar que eren comptats els dies de la derrota militar d'aquells que cremaren les esglésies i dels que ho toleraren, i mai no hauria acceptat de fer-los el joc polític, i menys la dèrria de la "guerra civil".

Valia la pena d'esperar uns mesos per recobrar la llibertat religiosa perduda, tal com ho havien imaginat. Obrir amb solemne Te Deum les portes de les esglésies que havien romàs tancades al culte, fins l'últim dia d'aquella nefasta Revolució político-social.

Francesc A. Picas

Amb el provincial dels carmelites de l'Antiga Observança

EN EL CARMEL: MARIA I EL PR

DUES FIGURES QUE NO S'ES

"Avui l'Església necessita profetes en tots els camps i terrenys. La figura bíblica d'Elies és la del gran profeta de la presència de Déu i de l'acció. Un jove, avui, que senti l'anhel de propagar el missatge evangèlic de Jesucrist, pot interessar-li i engrescar-se per aquell profeta, l'home que surt en defensa dels pobres i humils, i que ho fa, no des d'una perspectiva política o de poder, sinó des de la fe del Poble d'Israel, des de la convicció que Yahvè és l'únic Salvador, l'únic que estima el pobre. Crec que el carmelita, com Elies, i des de la vivència de la fe, pot trobar els camins per l'alliberament integral de l'home, avui.

Aquestes paraules són del pare Lluís Bosch i Lloret, provincial dels carmelites de l'Antiga Observança de Catalunya.

Origen i prestigi del Carmel al nostre país

Els carmelites són molt antics a Catalunya; hi són presents des de la segona meitat del segle XIII. El primer convent carmelita fou el de Perpinyà —que llavors formava part de Catalunya—, l'any 1265. Varen seguir els convents de Lleida, Barcelona —l'any 1292—, Peralada i Girona.

Els carmelites propagaren extraordinàriament la devoció a la Mare de Déu, per mitjà de la Confraria del Sant Escapulari i del Terç Orde. Això sobretot a partir dels segles XVI i XVII. Per altra banda, cal dir que el Carmel donà a Catalunya homes de gran prestigi, sobretot en el camp de la teologia: Guiu Terrena, Felip Ribot, tots dos de Perpinyà; Francesc Bacó, gironí, i Francesc Martí, de Barcelona. En els últims temps tenim un teòleg famós internacionalment: el pare Bartomeu Xiberta. Encara que visqué molts anys a Roma, sempre va mantenir estretes relacions amb les institucions culturals de Catalunya, així per exemple, col·laborant assíduament en les revistes "Paraula Cristiana", "Estudis franciscans", "Criterion", i era membre de l'Institut d'Estudis Catalans.

La restauració del Carmel després de l'exclaustració la duqué a terme, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol, el pare Josep Barcons, fill d'Olot. Una figura importantíssima ha estat també Lluch i Garriga, un carmelita català que fou successivament, bisbe de Canàries, Salamanca, Barcelona i després, arquebisbe i cardenal de Sevilla.

Totes aquestes i altres dates històriques les desgrana el pare provincial, en una agradable conversa que hem mantingut.

El carisma carmelita

El pare Lluís em fa una definició descriptiva del carisma carmelita.

—Per entendre bé el nostre carisma, cal tenir present dos fets històrics que marquen tota la nostra vida. Primer, parlaria dels orí-

gens eremítics del Carmel, sempre al voltant d'una capella de la Mare de Déu. Tenint present la mentalitat de l'època, que la gent eren del "senyor del lloc", aquells eremites s'hostatjaven a redós d'una capella de Maria, "la senyora del lloc", i tota la seva vida era lliurada generosament a la "seva senyora", Maria. Eren eremitants, i la Verge n'era el model; per un títol especial es consideraven consagrats totalment a Ella. Per altra banda, cal tenir present que els primers eremitants s'aplegaren a la muntanya bíblica del Carmel —que d'aquí els ve el nom de carmelites—, muntanya que els feia present la gran figura profètica d'Elies.

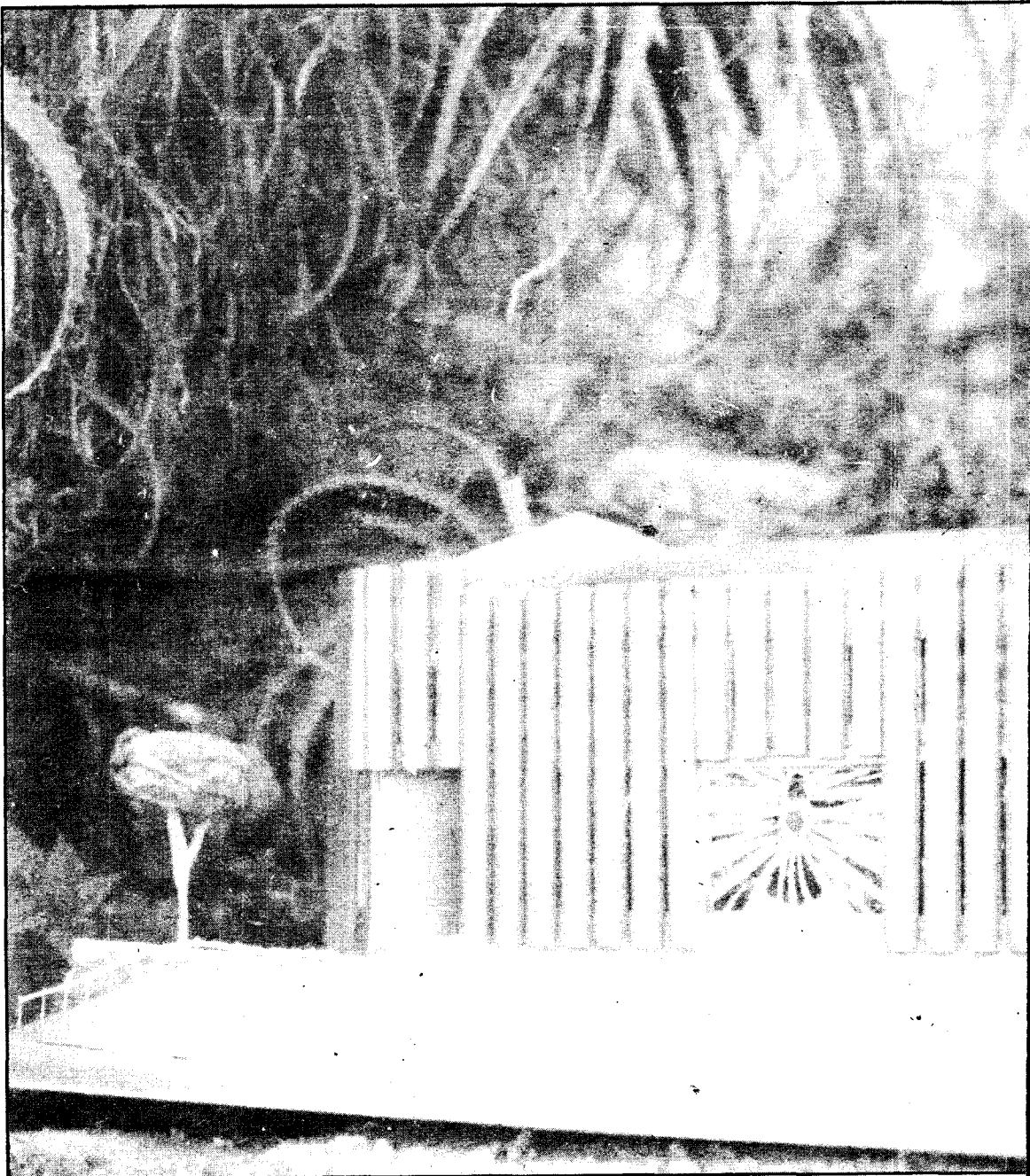
Contemplació i acció

Els temps canviaren i les connotacions humanes i socials també. Una nova època —l'Edat Mitjana— influí en una nova imatge i configuració dels carmelites, fins llavors eremites.

—Certament: hagueren d'abandonar el Carmel empesos per les invasions dels sarraïns i emigraren a Europa. En el nou context geogràfic i social sentiren la necessitat d'acomodar la seva vida a la dels frares mendicants, tot just llavors naixents. A la vocació primigènia i original d'ermitans a la muntanya del Carmel, uniren la dimensió apostòlica, i tenim ja una nova forma carismàtica de l'orde, que ha perdurat fins avui. Si hagués de donar, doncs, una petita definició de l'esperit carmelita d'ria que és "el seguiment de Crist en una vida fraterna —ja no simplement eremítica—, centrada en l'escola de la Paraula i l'Eucaristia, sota l'esguard de Maria i Elies i en una actitud de servei al Regne enmig dels homes, els nostres germans."

No hi ha una dicotomia en les dues vessants: contemplació i acció, encara que el Carmel ha donat un accent especial a la contemplació.

—No hi és, certament, però hi pot haver un perill d'activisme. Avui, per les necessitats urgents de l'Església, perquè som pocs i per altres raons, cal estar alerta perquè mai l'activitat apostòlica no sigui en detriment de la nostra vida de contemplació. Aquest perill d'activisme hi és sempre en la

Maqueta en construcció de la parròquia de la muntanya del Carmel de Barcelona, regentada pels carmelites.

nostra identitat, i ho ha fet ressaltar, tant el Papa en l'últim capítol general celebrat el setembre d'enguany, com el nostre pare general en una circular dirigida a tots els carmelites del món.

Dos models: Maria i el profeta Elies

Això no vol dir pas que els carmelites es despreocupin del món i dels problemes de la humanitat. Per tradició s'han lliurat, més que a una activitat apostòlica específica, com altres instituts, a les necessitats més urgents de cada època i lloc. Els carmelites han estat sempre amb una disponibilitat a les necessitats de l'Església local. Així, en els últims temps els carmelites de Catalunya els va semblar que la seva missió concreta

era a l'Amèrica llatina, anaren al Brasil i Veneçuela, i encara hi son, avui. Ara bé, repeteix el pare Lluís, tant les parròquies com els col·legis i altres activitats culturals i socials, les han dut sempre a terme amb una "pinzellada" mariana, que els distingeix a tot arreu. Han fomentat la pietat i l'amor a Maria.

—En l'espiritualitat carmelitana, hi ha dues figures que mai no s'esgotaran prou: Maria i el profeta Elies. Maria, la dona que representa la fidelitat summa, que està al servei del Regne, que escolta la paraula de Déu i la posa en pràctica, que fou, per dir-ho d'alguna manera, "la perfecta i autèntica cristiana". Després, la figura del gran profeta Elies, com t'he dit. Ell és l'home de la presència de Déu i l'home d'acció. En un món mancat de valors transcendents, la figura d'Elies apareix com l'ho-

me que surt en defensa dels pobres i humils, i que ho fa, no des d'una òrbita política i de poder, sinó des de la perspectiva de la fe del Poble d'Israel, des d'una convicció pregonada que Yahvè és l'únic Salvador; l'únic que estima el pobre. Crec que el carmelita, també des d'aquesta vivència profunda de la fe pot trobar els camins per l'alliberament integral de l'home.

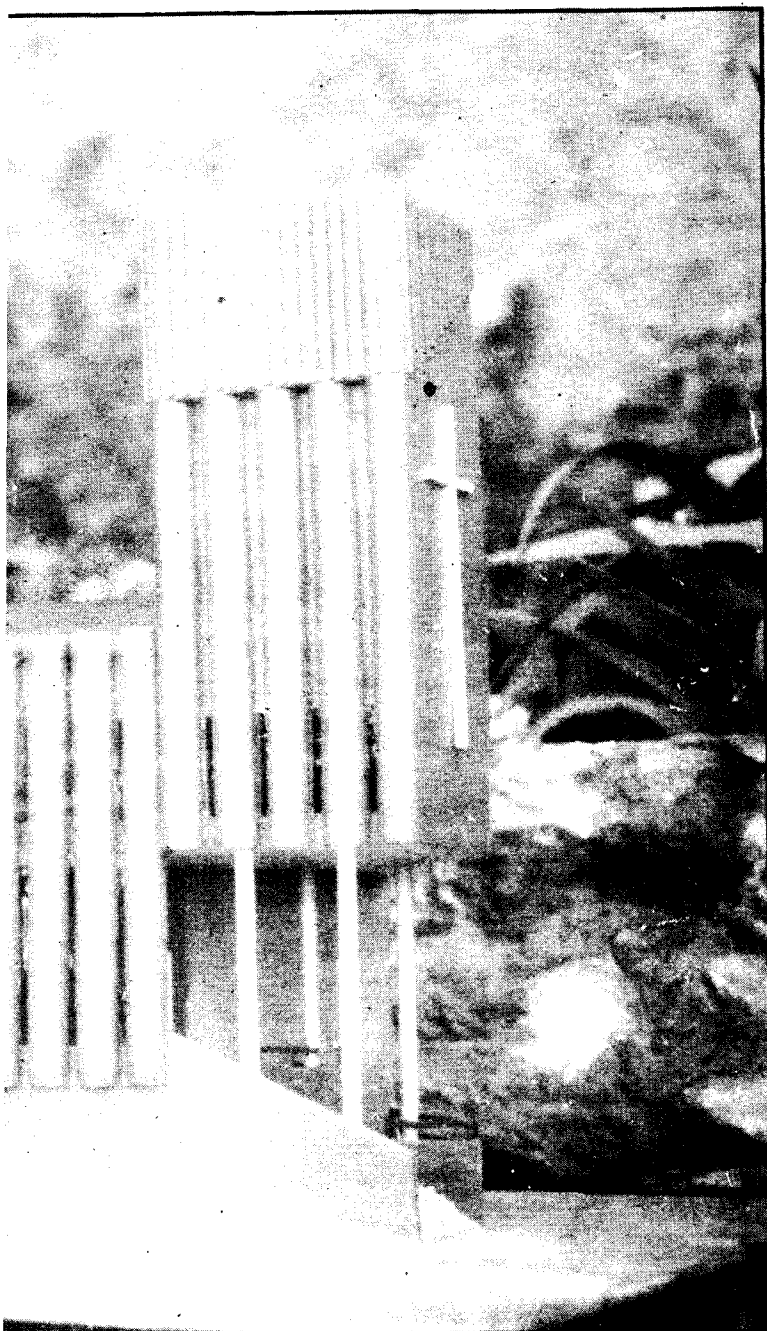
"Catalunya Cristiana"

Parlem de molts temes amb el provincial dels carmelites. No hi manca el dels mitjans informatius en la vida de l'Església, i de la funció i presència del nostre setmanari.

—Jo llegeixo cada setmana "Catalunya Cristiana". Nosaltres la tenim a la venda i veig que

OFETA ELIES

GOTEN MAI

Fotos: Jordi Farrando

interessa a força persones. M'agrada perquè sap compaginar una visió en profunditat de la vida cristiana: els editorials, els articles de fons donen una visió assenyada de la realitat de l'Església, i en qüestions delicades segueix una línia de prudència, sense caure en snobismes i posicions ambigües. Això no vol dir que no sigui valenta; ho ha estat sempre, però amb fidelitat al que és substancial a la fe i a l'Església. També admiro la informació que dóna globalment de totes les diòcesis de Catalunya, on hi són presents els ordes i congregacions religiosos, tan masculins com femenins. Em preguntes què no m'agrada del setmanari, o què m'hi sobra? No sé, potser la publicitat i aquelles pàgines cursis de modes, de menjars exquisits i de models luxosos. És una cosa que no comprenc, però potser també és ne-

cessari. Vosaltres ho sabreu.

Agraeixo l'amabilitat del pare provincial, que resideix al carrer de Sant Ermenegild, nº 11, de Barcelona, que és ensems la parròquia sota l'advocació d'una santa carmelitana i barcelonina: Joaquina Vedruna. Quan m'acomio del pare Lluís, em topo amb una cua de gent humil, d'homes parats, de mares tristes i necessitats, d'algun jove marginat. Aquella tarda estava obert el servei social de la parròquia carmelitana. Una obra altruista, humil, si voleu; sense estudis i organigrames del barri, sense subvencions oficials, sense despatxos i secretàries d'ofici. Una acció eficient que m'ha impressionat; que no es fa, com deia el pare Lluís, des d'una òptica política, sinó que es recolza a la llum de la fe.

Francesc Gamissans

Confidències del pare Lluís Bosch

El pare Lluís Bosch i Lloret és fill de la Cellera de Ter (La Selva) i de jovenet ingressà a l'orde del Carmel. Després dels estudis eclesiàstics fou ordenat sacerdot. Ha ocupat diversos càrrecs de responsabilitat en l'orde, fins a ésser elegit —i últimament reelegit— superior provincial del Carmel a Catalunya.

—El dia més feliç de la seva vida.

—Quan vaig tenir consciència plena que Déu em cridava a ser religiós-sacerdot. No fou pas el dia de la Primera Missa, sinó quan vaig complir 18 anys i vaig fer opció total de consagrar-me a Déu. Fou un moment de pau i de gran joia.

—El dia més trist.

—Pròpiament no fou pas quan moriren els meus pares, que he estimat molt. Vaig acceptar-ho a la llum de la fe, esperançant en què un dia els retrobaré. Els

moments que em donen més tristesa és davant les dificultats per dur a terme el treball pastoral de l'Església en un món descriscianitzat. Això em dóna angoixa i tristor, malgrat no ésser pessimista i tenir més aviat un caràcter alegre.

—Valors i antivalors de les persones.

—Admiro la sinceritat i el lliurament a un ideal del qual s'està plenament convençut. Detesto la falsedat.

—Plats preferits.

—Tots els plats típics de la cuina catalana: carn d'olla, bacallà esqueixat. Tot allò que engreixa: patates, mongetes, pa i arròs. Tot allò que no hauria de menjar, és el que més m'agrada.

—Una frase de Jesucrist.

—De les que més m'ha colpit és aquella: "En això coneixeran que sou els meus deixebles, si us estimeu uns als altres, com jo us he estimat".

—Afecció preferida.

—Pujar muntanyes, boscos, rius, caminar.

—Llibre últimament llegit.

—La feina no em dóna gaire temps per llegir massa. Aquest estiu he llegit una novel·la —un xic de moda—: "El nombre de la rosa". Sóc assidu lector dels clàssics carmelites de vida espiritual: Joan de Sansó, Miguel de la Fuente, Agustí de San Miguel, etc.

—Ús de l'hàbit pel carrer.

—Crec que en certs llocs i ambients, encara avui, és un testimoni evangèlic, però no m'atreiria a afirmar-ho que ho sigui a tot arreu. Respecto el criteri dels altres, però jo no en faig problema.

—Com voldria morir.

—En ple coneixement; en la pau i confiança il·limitada en el Senyor; amb una fe segura que Déu m'estima i que existeix realment la vida eterna.

F. G.

Audiència del papa Joan Pau II al capítol general dels carmelites. El pare Lluís Bosch rep un obsequi del Sant Pare.

CALENDARI

Diumenge, 2 de desembre. I d'Advent. Santa Bibiana, verge màrtir. Santa Elisa, verge i sant Cromaci, bisbe. El sol surt a les 6.58 i es pon a les 4.32 (hora solar).

Dilluns, 3 de desembre. Sant Francesc Xavier, S.J.; sant Sofronies, profeta i sant Cassià, màrtir.

Dimarts, 4 de desembre. Sant Joan Damascè, prevere doctor. Santa Bàrbara i santa Ada, verges.

Festa major a Cercs, Torres de Segre i Vallfogona de Riucorb.

Dimecres, 5 de desembre. Sant Sabas, abat; sant Dalmau, bisbe màrtir i santa Cristina, màrtir.

Dijous, 6 de desembre. Sant Nicolau de Bari, bisbe; sant Majòric, màrtir i santa Asela, verge.

Festa major a Malgrat, Martinet i Montellà. Fira a Olost.

Divendres, 7 de desembre. Sant Ambrós, bisbe doctor; sant Agatò, màrtir i santa Fara, abadessa.

Dissabte, 8 de desembre. La Immaculada Concepció de

Dissabte, 8 de desembre. La Immaculada Concepció de la Mare de Déu. Santa Ester, reina.

Festa major a Aiguafreda, Cambrils i Montesquiu. Fira a Sort.

A la Verge

Immaculada Verge, dolça i Mare,
Mare nostre i del Crist, rei celestial,
Mans plegades vora la façana
Al peu d'un temple immemorial.
Caient de tarda dins l'obaga,
Ulls blaus de llum irradiant
Limpidesa de flor, aigua aturada
A prop d'un vidre o d'un cristall.
Dolça Verge, sens màcula triada,
Assoliu-nos el cel intemporal.

P. C.

☆☆☆

L'ESGLÉSIA CELEBRA

2 de desembre. Diumenge. I d'Advent. Lectures: Primera, Is 63, 16b-17.19b; 64.2b-7, S 79, segona 1C 1,3-9, tercera Mc 13.33-37.

3 de desembre, dilluns de la I setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 2,1-5, S 121, segona Mc 8,5-11.

4 de desembre, dimarts de la I setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 11,1-10, S 71, segona Lc 10,21-24.

5 de desembre, dimecres de la I setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 25,6-10a, S 22, segona Mt 15,29-37.

6 de desembre, dijous de la I setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 26,1-6, S 117, segona Mt 7,21.24-27.

7 de desembre, divendres de la I setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 29,17-24, S 26, segona Mt 9,27-31.

8 de desembre, dissabte. LA IMMACULADA CONCEPCIÓ DE MARIA. Lectures: Primera, Gn 3,9-15.20, S 97, segona Ef 1,3-6.11-12, tercera Lc 1,26-38.

D'ACI I D'ALLÀ

El lloc on habites

La pols amb la qual un pot fer caligrafia damunt la caixa del televisor demostra que un té també l'ànima empolsinada. El desordre d'una casa mostra la identitat negligent del qui la mora. Digueu-me com tens la casa i et diré qui ets. La casa d'un, més que vivenda, és quelcom vivent, ja m'enteneu. El domicili fet una fira regirada, sobredetermina les persones que s'hi mouen. El nostre esperit necessita de l'ordre com necessitem l'aire per viure. En l'ordre que regna en un estatge, s'emmiralla l'ànima. Tingues cura de la casa, el lloc on resideixes. I, si com capellans, tinguem cura de la Casa del Senyor. Que l'altar no sembli, amb el calze, les canelles, els purificadors, el missal, d'altres llibres i fulls, un "totum revolutum". Si els de baix no el veuen, el veu el Senyor de les altures.

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

Sacerdot i espeleòleg

Nobert Font i Sagué

Quan veiem ara la perfecció dels estris i mitjans emprats en la pràctica de l'espeleologia, es fa difícil pensar en l'època d'aquest sacerdot que fou el primer a iniciar a Catalunya i Espanya les primeres devallades a coves i avencs, fins aleshores inexplorats.

El seu interès per aquesta activitat fou esperonat pel francès E. Martel, quan el 1896 baixaren a l'avenc de Bor on pogué comprovar la importància d'aquell àmbit subterrani que s'oferia als seus ulls i que suggeria l'existència d'un món desconegut.

La nostra terra deu molt a aquest sacerdot inquiet, no sols per la seva aportació a l'espeleologia, sinó també a la geologia, ciència a la qual va dedicar estudis i afanys.

Pinzellada biogràfica

Mossèn Norbert Font i Sagué era fill de Barcelona, on hi va néixer l'any 1873 i on morí el 1910.

Home espiritual, per damunt de tot fou un bon sacerdot; però més endavant, enamorat de la terra, en la qual veia la mà de Déu, estudià geologia, ciència en què es va doctorar, treballant sota la direcció del canonge Jaume Almera; fou membre de la Societat Geològica de França, així com professor de la Universitat de Barcelona en l'especialitat.

D'aquesta faisó va dirigir la reconstrucció dels animals antediluvians que figuren al Parc de la Ciutadella de Barcelona.

Afecció a l'espeleologia

Cap a mitjan segle XVIII, començaren les exploracions de coves i avencs a càrrec dels espeleòlegs Nagel i Esper, al territori de la Francònia (Alemanya). Però en realitat el qui realitzà més de 1.500 exploracions fou el francès Eduard-Alfred Martel, no sols al seu país, sinó també a Mallorca (coves del Drac) on hi ha el llac subterrani que porta el seu nom.

A la nostra terra, aitals investigacions, s'iniciaren rudimentàriament pel sacerdot Gerard Joana (1824), Ignasi Graells (1825) i Antoni Matas (1859).

Amb tot fou mossèn Norbert Font i Sagué el qui va regular aquestes activitats, profunditzant de ferm en aquesta matèria, amb el suport del Centre Excursionista de Catalunya, capdavanter de tantes consecucions.

Home profundament enamorat de Catalunya i de la seva llengua, va escriure, sempre que li fou possible en català, obres com: "Catàleg espeleològic de Catalunya", "El diluvi bíblic segons la geologia", "Botànics catalans anteriors a Linneo", "Determinació de les comar-

ques naturals i històriques de Catalunya", "Quadros del Sahara: Impressions d'un viatge a Rio de Oro", etc.

Fa pensar que una persona amb tantes activitats com les que portava a terme, gaudia encara de temps per dedicar-se a la publicació de llibres que foren i són una aportació a la cultura i el saber de casa nostra.

D'ací que la seva tasca, tot i morir als 43 anys, fou immensa per tal com sols hem esmentat unes quantes de les publicacions científiques; dirigí poc abans del seu traspàs, l'exploració a les coves prehistòriques de Capellades, així com nombroses prospeccions d'aigua i de terrenys miners.

Prengué part també en diverses convocatòries de Jocs Florals a Barcelona, on li foren premiades les seves obres per l'interès, la preparació i la destresa de la seva aportació.

Actualment l'espeleologia no és solament un deport qualificat

com important, sinó que ha pres nova atenció en trobar en els avencs restes de l'home paleolític que, convenientment estudiats per experts (especialment els cranis i altres ossos), donen a conèixer els traumatismes i fins i tot malures sofertes per l'home de les caveres. (El neurocirurgià Dr. Campillo Valero és un gran puntal d'aquestes investigacions.)

Així, una dedicació que als seus inicis semblava de no massa profit, s'ha traduït en un important mètode que posa en relleu una altra faceta de la prehistòria, sempre problemàtica, però a la vegada intrigant.

Mossèn Font i Sagué, autèntic investigador en les matèries que hem precisat, és una mostra del que es pot fer quan no manquen la saviesa, l'esforç i la prouja posada en unes fites que enalteixen l'home amb afanys de superació.

Pietat Campmajó

Diccionari Regina

d'ús del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

— Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.

— És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.

— Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significatius, etc.

— Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.

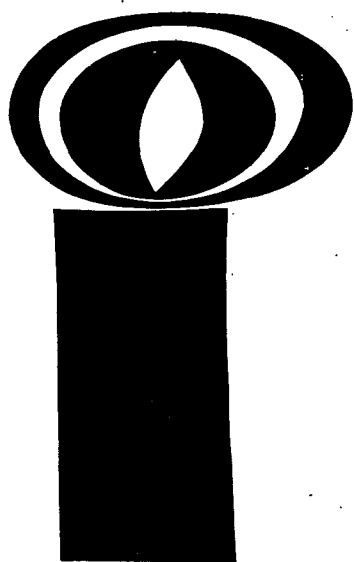
— Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12x17 cms. 608 pàgines.

PVP, 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES

Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - Barcelona/29.

ESCOLTEM LA PARAULA

DIUMENGE I D'ADVENT

A cura de les monges benedictines.
Monestir de Sant Pere de les Puel·les.

Evangelista Sant Marc

"VÓS SOU, SENYOR EL NOSTRE PARE..."

Iniciem l'any litúrgic amb la lectura del profeta Isaïes, que continuarem durant tres diumenges. Aquest fragment del primer, cal situar-lo en el moment en què el profeta torna de l'exili i troba la ciutat i el temple desfets. Aleshores li brolla del cor una de les més belles pregàries que trobem en el llibre d'Isaïes, en la qual es barregen els conceptes de culpa, de càstig, de penediment, amb els d'amor i de fidelitat de Déu envers el poble de l'Aliança.

En aquesta pregària, s'hi remarca també el sentit de Déu com a Pare, el qual, malgrat el pecat d'Israel, no resta insensible al clam dels seus fills: "Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu!"

Lectura del llibre del profeta Isaïes (63:16b-17, 19b; 64:2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre. El nostre-redemptor. Senyor, ¿per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vos? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes.

Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vos, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins.

Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vos. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més neta que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vos en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila i vos, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

"PASTOR D'ISRAEL, ESCOLTEU-NOS..."

El salm 79, que d'una manera insistent va suplicant la intervenció del Pastor d'Israel davant la desfeta de la nació, ens revela la fe del salmista que creu que davant aquesta situació angoixant, el Déu d'Israel els renovarà i salvarà el seu poble amb la força del seu amor. "Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada i serem salvats".

També nosaltres, en començar aquest Advent, enmig d'unes realitats mundials d'angoixa, de violència, de lluita, hem de refer la nostra esperança en la fidelitat i en l'amor del Senyor, capaç de renovar el món i l'Església.

Salm 79:2ac i 3bc, 15-16, 18-19 (R.:4)

Pastor d'Israel, escolteu-nos.

Vós que teniu querubins per carrossa, desvetlleu el vostre poder, veniu a salvar-nos.

R. Déu de l'univers, renoveu-nos,
feu-nos veure la claror de la vostra mirada.

Déu de l'univers,
gireu des del cel els vostres ulls,
veniu i visiteu aquesta vinya,
que la vostra mà havia plantat
i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi
sobre l'home que serà el vostre braç dret,
el fill de l'home a qui vos doneu la força.
No ens apartarem mai més de vos;
gardeu-nos vos la vida
perquè invoquem el vostre nom. R.

"Vetlleu!"

Haurem vist una mare vetllant el seu filllet mentre dorm. Qui ha patit l'insomni coneix el deler pel clarejar de l'alba. L'amic sap què és l'espera de l'amic. Tota persona deu tenir experiència de l'ansia i la il·lusió de l'espera. I els cristians, ens delim per Déu? Desitgem ardentment el seu Regne?, ¿què la salvació que Jesucrist ens ha obtingut es faci ostensible d'un cap a l'altre de la terra? ¿Tenim consciència que l'espera del retorn del Senyor és l'actitud bàsicament cristiana?

La Paraula de Déu avui ens llança aquest crit: "Vetlleu!" No podem badar. Estímul que ens mantinguin desperts, no ens en falten, certament: els afanys de cada dia, el sentit de responsabilitat, la notícia, la sorpresa, el futur incert, la por..., tot ens fa estar a l'expectativa. Però és freqüent trobar adormida l'esperança al cor de molts homes, fins i tot de cristians. Perquè s'ha esvaït el sentit de Déu? o perquè s'està afeblint la confiança?

Potser hi ha motius per al decandiment de l'esperança perquè existeixen realitats molt crues que, avui com en la història de tots els temps, ens omplen de tristesa: la fam, la violència, la injustícia, la mort, tot el que és producte de l'home arrossegat per les urpes de l'egoisme, que porta clavades a les seves mateixes arrels com a conseqüència d'haver-se girat d'esquena a Déu: "Senyor, ¿per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vos?" Quan els homes ens oblidem de Déu i ens tanquem dins nostre, anem de dret a la mort: "Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent". En aquesta situació, queda lloc a l'esperança? Sí, sortosament! "Enmig de tot, Senyor, sou el nostre Pare; nosaltres som l'argila i vos, el terrisser; tots som obra de les vostres mans." Sí, perquè Déu en fer-se ún de nosaltres en Jesucrist, ens ha vingut a buscar allà on érem, al fons de la misèria i del pecat per a alliberar-nos-en. L'encarnació és el misteri de l'encontre de Déu amb la Humanitat, en l'home Jesucrist, en un bes d'amor, d'amistat, de comunió: "Sempre beneixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell." A més, Jesucrist no ha marxat sinó que, pel seu Esperit, continua vivint entre nosaltres. La celebració de l'Advent ens revifa la fe en el

misteri de l'encarnació com a realitat continuada, no consumada encara. Déu és amb nosaltres en Jesucrist. Certament, resta velat als nostres ulls. Resta amagat sota el vel del dolor i de la mort, que encara imperen en el món. Jesús se'ns presenta amb noms com Jerzy Popieluszko i André Jarlan, amb el rostre famèlic de tants homes i dones i infants del Txad i de l'Etiòpia. Apareix com el Servent de Jahvè més que com el Senyor de la glòria. Per això diem que ha de tornar, i els cristians confessem que tornarà, i vivim esperant la seva manifestació, "la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor". Ell tornarà amb la majestat de què el Pare el va revestir el diumenge joïós de la Pasqua. Vindrà a transformar en llum esclatant els clars obscurs de gràcia i pecat; vindrà a resoldre en una transparència total la nostra situació històrica tan ambigua. Aquesta és l'esperança cristiana, una esperança que continuament hem de desvetllar perquè sovint s'esmoreeix, i una esperança que constantment hem d'alimentar amb el desig de Déu: "OH, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu!" Només un desig fervent per accelerar el retorn del Senyor.

El desig i l'esperança activen la vetlla, ja que l'espera del Senyor mai no pot ser passiva. Ell compta amb l'home per dur a terme l'obra de salvació realitzada per Jesucrist, l'obra de transformació del món. Nosaltres hi col·laborem quan fem la veritat; quan estimem d'una manera nova, d'acord amb el manament de Jesús. Cada instant de la nostra vida viscut estimant té valor d'eternitat: prendre'n consciència és vetllar. "No sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint!" Si el desig de Déu és prou ardent per a mantenir-nos encesa l'esperança, no és fàcil que ens adormim. No és fàcil que ens distraguem o ens evadim de la tasca que el Senyor ens assigna de bastir un món més humà, una terra nova.

El Senyor Jesús vindrà a coronar l'obra, però nosaltres li hem de proporcionar els materials i començar a construir. Ara bé, la primera pedra és l'esperança!

Maria-Lurdes Solé

"DÉU ÉS FIDEL I ÉS DÉU QUI US HA CRIDAT..."

Aquest fragment és una bella salutació de Pau plena d'agraïment i d'acció de gràcies a Déu per la seva obra, perquè ha enriquit els fidels de Corint amb tot do de paraula i de coneixement, i per la seva esperança en la manifestació de Jesucrist, el Senyor. Aquesta esperança i la confiança de Pau que el Senyor mantindrà els fidels fermes fins a la fi, fan d'aquest fragment de la primera carta als corintis un text molt propi del llindar de l'Advent.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1:3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement.

El testimoni que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà fermes fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

"EL TINDREU AQUÍ, A L'HORA MENYS PENSADA..."

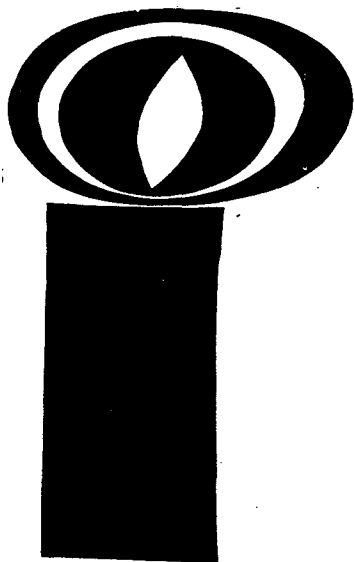
El discurs escatològic del capítol 13 de Marc acaba amb dues petites paràboles: la de la figuera i la dels servents que esperen el seu amo, que es la que correspon al primer diumenge d'Advent. Aquest fragment és adreçat als deixebles, però l'evangelista li vol donar un abast molt més ampli: "Això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom".

La paraula central d'aquest fragment és "Vetlleu", que apareix al primer i al darrer verset. Vetllar suposa estar continuament a punt, amb fe desperta, amb espera confiada, actituds que impliquen la vida present.

(Monicions a cura d'Esperança Altares)

Evangelí segons sant Marc (13:33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: "Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu".

ESCOLTEM LA PARAULA

LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

A cura de les monges benedictines.
Monestir de Sant Pere de les Puel·les.

Evangelista Sant Marc

Aquest poema de Paul Claudel —en versió molt lliure—, autèntica pregària contemplativa d'una gran delicadesa i de profunda intensitat, pot ajudar a copsar la dimensió poètica del misteri de Maria i a deixar-se sorprendre per la seva bellesa.

"L'HOME DONÀ A LA SEVA ESPOSA EL NOM D'EVA..."

En els orígens de la vida, la llibertat humana, malmenada per la concupiscència, intercepta el disseny diví sobre l'home. Però l'amor foll de Déu obre un nou camí inimaginable de gràcia: la redempció per Jesucrist.

L'Església ha cregut sempre que aquesta pàgina del Gènesi deixa entreveure una remota promesa de salvació: el nou Adam, Jesucrist, i associat a ell, la nova Eva, Maria, mare de la humanitat nova.

Lectura del llibre del Gènesi (3:9-15,20)

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre, el Senyor-Déu el crida i li digué: "¿On ets?" Ell li respongué: "He sentit que un passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat". Li digué el Senyor-Déu: "¿Qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?" L'home li digué: "La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat". El Senyor-Déu digué a la dona: "¿Per què ho has fet, això?" Ella li respongué: "És que la serp m'ha enganyat". El Senyor-Déu digué a la serp: "Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigues enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló".

L'home donà a la seva esposa el nom d'Eva, perquè ella ha estat la mare de tots els qui viuen.

CANTEU AL SENYOR UN CÀNTIC NOU

Heus aquí un salm de lloança, d'admiració, de joia, d'acció de gràcies, no tan sols, potser, suscitat per la perspectiva de salvació que apunta el final de la primera lectura, sinó com a esclat incontenible d'entusiasme pel missatge extraordinari d'amor i de gràcia de tota la litúrgia de la Paraula d'aquesta festa anyal i, sobretot, per la contemplació de la figura de Maria, obra prodigiosa de Déu.

Salm 97:1,2-3ab,3c-4 (R.: 1a)

Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.

R. Canteu al Senyor un càntic nou:
Ha fet obres prodigioses.

El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.
L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment
a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.
Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

La verge al migdia

Migdia. L'església, oberta. Hi vull entrar.
Mare de Déu, no vinc a parlar.
No tinc res per a oferir ni res per a demanar.
Només vinc, oh Mare, a contemplar-vos.
Contemplar-vos, plorar de joia,
saber que sóc fill vostre i que vós sou aquí.
Per uns instants només, mentre el temps s'atura.
Migdia!
Romandre amb vós, Maria, aquí on sou vós.
I no dir res. Tan sols, perquè el cor vessa, cantar.
Només cantar.
No pas seguit, encara. Com fa la merla, teixint
silenci i cant.
Perquè sou bella, perquè sou immaculada. Perquè
sou la dona plena de gràcia,
la criatura en la integritat primera i en l'esclat de la
glòria última,

talment com sorgí de Déu al sisè matí.
Inefablement intacta perquè sou la Mare de Jesucrist,
veritat en vostres braços, i l'esperança única i l'únic
fruit.
Perquè sou la dona, el Paradís de l'antiga tendresa
oblidada,
que gira envers nosaltres aquests ulls tan miseri-
cordiosos que fan del nostre cor un brollador de plor,
perquè m'heu salvat,
(...) perquè quan tot cedeix, exacte, acudiu vós, (...)
perquè és migdia, perquè vivim aquest dia d'avui,
perquè sou aquí per sempre, simplement perquè
vós sou Maria, simplement perquè existiu,
gràcies, Mare de Déu!

PAUL CLAUDEL
(Versió de Gertrudis Argenté)

TENIM POSADA EN CRIST LA NOSTRA ESPERANÇA

En aquest fragment de la carta als efesis, Pau entona un cant de lloança i d'acció de gràcies a Déu per la seva decisió de fer-nos fills seus en Jesucrist i per la realització d'aquest disseny inefable, que en aquesta festa celebrem aconseguint del tot i per sempre en Maria, des de la seva integritat primera.

Un himne paulí que, com un ressò eclesial del Magníficat, hem de deixar que ens canti al cor i ens transformi en lloança viva.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (1:3-6, 11-12)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat.

En ell hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança.

"SÓC L'ESCLAVA DEL SENYOR..."

L'acompliment del disseny de Déu que fa exultar Pau en la segona lectura amb paraules solemnes, s'inicia per a tota la humanitat en un racó de món, amb el Sí d'una noia humil i ignorada, de nom Maria, que s'obre tota ella a Déu com a resposta conscient i confiada a una vocació única.

En una escena gràvida de silenci i de reverència, Lluc ens presenta Maria en el seu zenit. Perquè la seva concepció immaculada devia ser només el preludi d'aquest Sí, i la seva assumpció, la conseqüència gloriosa.

Fora de Jesús, l'única existència humana totalment coherent, entre la plenitud de la gràcia i l'obediència rendida.

(Monicions a cura de Gertrudis Argenté)

Evangelí segons sant Lluc (1:26-38)

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: "Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu". Ella, es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: "No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi". Maria preguntà a l'àngel: "¿Com pot ser això, si jo no tinc marit?" L'àngel li respongué: "L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible". Maria va respondre: "Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules".

Una definició de cristià

La primera carta als cristians de Corint comença, com era el costum, amb una salutació de l'Apòstol a l'església de Déu que hi ha a Corint (v. 2a). Aquesta comunitat aplegava els creients de la ciutat. Sant Pau no els anomena cristians. Diu simplement que són els santificats en el Crist Jesús (v. 2b). I afegeix: sants per vocació (v. 2c). El cristià, doncs, és un que ha estat cridat a ser sant i ha estat santificat en el Crist Jesús. No es tracta, doncs, d'una persona que s'ha adherit a una ideologia, a una doctrina, després d'haver-la estudiat bé. És un que ha respost a la crida de Déu i ha deixat que Déu actués lliurement en ell. I Déu hi ha actuat: pel baptisme ha ficat el misteri pasqual de Jesucrist en la seva vida, de tal forma que l'ha arrencat del profà i l'ha consagrat. Li ha canviat la direcció de la vida, vet-ho aquí. Per això ara és un testimoni del misteri de Jesucrist enmig del món. Un ferment de consagració del món. I invoca el nom de nostre Senyor Jesucrist, Senyor de l'univers. Cal remarcar en primer lloc el paper de la iniciativa de Déu. Tot és do seu. Després, la universalitat del senyoriu de Crist i de la seva salvació: Jesús és el Senyor d'ells i nostre (v. 2e). La visió que Pau té del cristià és remarcablement diferent de la que moltes vegades ens fem nosaltres. No es tracta de veure el cristià com una persona aïllada del món, solitària, adherida a una societat margina-

Viure esperant

(1C 1:3-9)

da. Es tracta de veure el cristià amb tota la força del dinamisme de la salvació de Déu, que ha actuat per Jesucrist, i que no exclou ningú, més encara, que per definició és comunió, església, aplec comunitari. La salutació paulina es clou amb les paraules que encapçalen la lectura d'avui: **Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor (v. 3).**

La riquesa del cristià

La riquesa del Cristià és Jesucrist. La seva vida, el seu misteri salvador. Jesucrist és el qui ha transformat la nostra vida. De fet és el qui la porta a la seva realització total. Per això tota la preocupació del cristià ha de ser la de conèixer Jesús. Conèixer-lo no sols en teoria —conèixer la doctrina, necessària per altra part—, sinó en la pràctica. Aquest coneixement pràctic de Jesús suposa veure'l com el que realment és: una persona vivent, i establir-hi un tracte íntim, una vertadera amistat. Suposa també entrar en el seu misteri pasqual i reproduir-lo en tots i en cadascun de nosaltres, en la nostra vida concreta y en les circumstàncies històriques del món

actual. Suposa finalment celebrar-lo en la comunió dels germans. Aquesta és la gran riquesa del cristià. Allò que el fa diferent de l'altra gent i al mateix temps el fort contra tota mena d'adversitat. Veure els cristians de Corint des d'aquesta perspectiva és motiu d'acció de gràcies. **Sempre beneixo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement (vv. 4 i 5).** Perquè aquests cristians tan rics de gràcia de Déu, posseeixen tot el que cal tenir per dur a terme la seva missió de testimonis que es va refermant cada dia. **El testimoni que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do (vv. 6 i 7a).** És el que hauria de ser cada comunitat cristiana. El que hauríem de saber ser nosaltres, doncs. O almenys aquesta hauria de ser la nostra aspiració mantinguda amb constància al llarg de tota la nostra existència.

L'esperança com a vida

Si la vida cristiana comença i es manté gràcies al do de Déu, el cristià ha de ser per

definició un home d'esperança. Esperar allò que no tenim i que necessitem, i que per altra part sabem segur que se'ns ofereix i se'ns ha donat. **Viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el Senyor (v. 7b).** Aquesta espera vital no té com objectiu únicament l'acompliment de les promeses de Déu al darrer dia. És també ara i ací, en el cor de la nostra història, de la nostra actualitat més pròxima, que la comunitat cristiana ha d'esperar que Jesucrist, el Senyor d'ells i nostre, es manifesti. I aquí és allà on cal que s'uneixin "la gràcia" de Déu i "l'esforç" de la nostra resposta. Llavors és quan el cristianisme és vist com una vida llevat: estranya a la massa del món enderiat a cercar plans i projectes diferents dels que Déu ha preparat des de sempre per a la realització humana, però al mateix temps, ferment de renovació, de conversió. Una vida arrelada en el temps present, però també amb la mirada fixa en els temps darrers. Mantenir-se fermament fidels a l'expectativa de la manifestació de Crist i ara i llavors, és el do i l'esperança joiosa i certa. **Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepreensibles (v. 8).** Perquè, convé no perdre-ho mai de vista: hem estat cridats a "viure" i a viure "en comunió" —aquesta és la força de la comunitat convocada per la paraula i l'acció de Déu—, **en comunió amb el seu Fill Jesucrist (v. 9).** En comunió amb el Crist total: el Cap i els membres.

Josep M.ª Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

37.- Postura marginal d'alguns astrònoms

A més de l'indi J.V. Narlikar tenim encara alguns altres científics que no admeten la teoria del Big Bang. Són pocs, certament, però caldrà dir-ne alguna cosa. Els primers que hem de citar són els qui, amb criteri positivista més aviat radical afirmen que la ciència no ha de fer hipòtesis sinó només recull i síntesi de les dades d'observació, i per això parlar de l'origen del cosmos a partir d'una gran explosió és construir un mite i no pas fer ciència, perquè és treure conclusions no obligades d'allò que les observacions ens proporcionen.

Hannes Alfvén: "Cosmologia, mite o ciència"?

El representant més significatiu d'aquesta tendència a considerar el Big Bang com un mite és el suec Hannes Olof Gösta Alfvén (1908-...). No és astrònom de professió sinó físic, que es va doctorar en aquesta ciència a Uppsala el 1934. Després de treballar sis anys com investigador a l'Institut Nobel de Física d'Estocolm, ingressà de professor a l'Institut Reial de Tecnologia de la mateixa ciutat, on ha ensenyat teoria de l'electricitat i de l'electrònica. El 1967 va passar a la Universitat de San Diego de Califòrnia. Compartí amb L. Néel el premi No-

bel de Física el 1970 per la seva teoria de la "magnetohidrodinàmica" del 1942 sobre el comportament del plasma sotmès a camps magnètics.

Però també s'ha dedicat a temes cosmològics i en el número de juliol-agost de 1976 de la revista francesa "Recherche" publicava un llarg article intitulat "La Cosmologie: mythe ou science?", on exposava el seu pensament sobre el tema. En aquest article ve a dir que fer teories cosmològiques no és fer ciència perquè del fet que l'univers estigui en expansió només se'n dedueix que abans les galàxies estaven més pròximes, però no que hi vagi haver un moment en què totes constituïssin un únic conglomerat de matèria, ni menys encara res sobre el seu origen. A més afegeix que la cosmologia del Big Bang no concorda amb l'univers que observem, ja que la isotropia de la radiació de fons i altres detalls (dels quals nosaltres ja parlarem un altre dia) s'oposen a aquesta teoria. Així, doncs, diu, només se la pot justificar afegint un cert nombre d'hipòtesis *ad hoc*. I per això la veu més pròxima a un mite que a una teoria científica, i de la mateixa categoria, des de determinats punts de vista fonamentals, que el sistema de Ptolemeu, que també necessitava una quantitat gran d'hipòtesis (epícles)

ad hoc. El Big Bang "és un mite adornat amb fórmules matemàtiques sofisticades que el fan més creïble però no necessàriament més veritable". Només és una solució entre infinites possibles.

I si considerem inacceptable el Big Bang, quina altra hipòtesi el podrà reemplaçar? "La resposta és simple i sense equivoc: cap ni una. El Big Bang és un mite, potser mite meravellós que mereix un lloc d'honor en un zoo que contindria ja el mite indi de l'univers cíclic, l'ou còsmic xinès, el mite bíblic de la creació en sis dies, el mite cosmològic de Ptolemeu i molts altres; hom l'admirarà sempre per la seva bellesa i tindrà sempre com els vells mites mil·lenaris, un gran nombre de defensors. Però no s'hi guanya res si posem un altre mite al lloc que avui ocupa el Big Bang. Ni tampoc si el nou vingut és adornat de fórmules matemàtiques encara més boniques". Fins aquí Alfvén.

Ressò de l'article d'Alfvén

Les idees exposades en l'article ressenyat ja feia temps que Alfvén les rumiava. I les manifestava. Ho sabem perquè quan l'editorial Salvat va publicar la col·lecció GT (Grandes Temes) i va dedicar el n.º

94 a l'origen i evolució de l'univers, el 1974, va incloure-hi una entrevista amb el professor Alfvén. En la qual les respostes que ell dona ja són les idees de l'article. Ignorem els motius pels quals es va entrevistar aquest científic que respon desentonant amb el que el cos del llibre exposa, que és que el Big Bang constitueix la teoria actual més acceptada per explicar el cosmos. Creiem que hauria estat millor cercar-ne un altre, més representatiu de la immensa majoria dels astrònoms actuals. Però això és una qüestió que no ens pertoca.

Ara bé: l'article de la "Recherche" va tenir una gran resonància: va fer ploure de tot arreu cartes de disconformitat al director de la revista. En el número següent de setembre a la secció de correspondència s'hi diu que l'article d'Alfvén ha suscitat nombroses reaccions, i que són tantes que només publiquen alguns extractes de l'abundosa comunicació rebuda. Així i tot encara transcriuen fragments de cinc missives, totes de científics competents: James Lequeux, de l'observatori de Meudon, Thierry Montmerle, del servei d'electrònica física de Saclay, J. Demaret de l'Institut d'astrofísica de la Universitat de Liège, Jacques Crovisier de l'observatori de Meudon, i Jean-Marie Souriau,

UER de matemàtiques de la Universitat de Provence. Tots ells defensen el Big Bang almenys com un model que no està en contradicció ni amb les lleis de la física ni amb les observacions. J. Demaret, concretament, prenent peu del que deia Alfvén que si s'admet el Big Bang és per un prejudici metafísic, el prejudici que hi ha hagut un Creador i Ordenador de l'univers, fa notar que el físic suec es contradia: "Refusar a priori un model cosmològic perquè podria tenir conseqüències metafísiques o teològiques que hom desitja evitar, és una actitud en contradicció flagrant amb el mètode científic del qual tanmateix el professor Alfvén es fa defensor..."

I què hi direm nosaltres? No tenim prou autoritat ni competència per poder donar una resposta definitiva. Però sí que podem dir, com veurem més endavant, que els coneixement que últimament s'han anat obtenint sobre el cosmos han resolt les dificultats que encara presentava el Big Bang, fent inclinar cada vegada més la quasi totalitat dels astrofísics cap a aquesta teoria. A l'autoritat d'aquest cos venerable de científics ens remetem.

Francesc Nicolau
Professor de Teologia
de la Facultat de Barcelona

Martínez de Foix, president del Club d'Amics de la Unesco de Catalunya

“Cal evitar el dirigisme cultural”

A Catalunya hi ha una gran trama d'entitats i associacions que desenvolupen una tasca fecunda i profitosa per al país i la societat. Formen part d'allò que els polítics anomenen com a “societat civil”. Al front d'aquestes entitats o associacions—o en un pla de col·laboració—hi ha una sèrie d'homes que posen les seves capacitats i la seva il·lusió al servei d'un ideal i d'un projecte. El treball que es fa, des d'aquest àmbit, és molt variat i abasta àrees molt diverses. Un home que s'ha d'emmarcar en aquest context de treball per la col·lectivitat i per a la col·lectivitat és el president del Club d'Amics de la Unesco de Catalunya, Josep Martínez de Foix. És un exemple de dedicació il·lusionada en la tasca d'assolir una societat més culta, lliure i feliç.

UNESCO treballa, com és sabut, en el camp de l'educació, la ciència, la cultura i la informació. “L'any que ve—ens diu Martínez de Foix—es complirà el vint-i-cinquè aniversari de la fundació del Club d'Amics de la UNESCO de Catalunya. Al principi, lògicament, treballàrem d'una manera especial en l'àmbit dels drets humans per la situació política de l'Estat espanyol”. El Club aprofitava totes les ocasions per fer una defensa aferrissada dels drets humans. L'Estat espanyol no podia negar segons quines coses perquè pertanyia a les Nacions Unides i havia subscrit els pactes dels Drets Humans. El president reconeix que, en aquella primera època, el Club esdevingué també un centre de diàleg per als intel·lectuals.

L'arribada de la democràcia portà que alguns socis se n'anessin per tal d'afiliar-se a alguns partits polítics. “El Club—afirma el nostre

interlocutor—ha mantingut la seva independència política. No hem fet mai tampoc proselitisme religiós”. Els nous aires de llibertat comportaren, així mateix, que no es donés tanta importància al tema dels drets humans i es posés més l'accent en el món de l'ensenyament i la cultura. L'objectiu bàsic en què es treballa actualment és el de posar a l'abast d'un públic mitjà una sèrie de coneixements sobre temes d'interès en diversos camps de la ciència i la cultura.

Projecció de Catalunya a l'exterior

José Martínez de Foix parla amb engrescament de la tasca que realitzen per projectar la cultura catalana arreu del món. “Ens trobem—diu—que la nostra cultura és poc coneguda. Mirem de cobrir aquestes mancances a través dels intercanvis que mantenim amb clubs d'arreu del món. És un intercanvi enriquidor i que es fa sense unes grans despeses”. El president del Club assenyala que aquest contacte amb l'exterior permet fer conèixer les realitats de fora al nostre país.

En parlar amb el president d'una entitat que centra la seva actuació al món de la cultura i l'ensenyament no podem desaprofitar l'avinentesa de demanar-li el seu parer sobre la situació del nostre país en aquest terreny. “S'estan fent coses—afirma. A poc a poc es va recuperant la llengua, s'està fent una feina interessant en el reciclatge de professors i sóc optimista. Crec que s'ha de portar una política d'estímul a les entitats privades i no caure en un dirigisme cultural. Els governants no ho han

Martínez de Foix, el primer de la dreta, en el parlament que féu en la inauguració del curs acadèmic 1983-1984 del Club. L'acte fou presidit pel president Pujol.

de fer tot ells, sinó més aviat han de ser un ajut.”

La conversa amb Martínez de Foix és fluïda, com succeeix normalment amb persones obertes que tenen uns objectius molt definits. Surt la qüestió de la dinamització cultural que s'ha experimentat a Catalunya d'ençà de l'arribada de l'autonomia. “Un poble s'ha d'autogovernar per expressar lliurement la seva idiosincràsia. Durant molts anys hem viscut en una cultura de peatge. Ara, en canvi, la situació ha canviat i hi ha una dinamització en el món de la cultu-

ra. Aquesta és ja una situació que es dona en l'època de la Mancomunitat i de la Generalitat de l'any 32.

Considera que la televisió és un fet irreversible i que hem de mirar que sigui un mitjà de difusió de la cultura catalana. Sobre els perills que comporta, el nostre interlocutor indica que tot depèn de l'ús que se'n faci. “La imatge—diu—és un mitjà molt poderós que arriba a tots els racons”.

No comparteix el pessimisme dels qui afirmen que es llegeix poc en català. “És veritablement un

miracle que encara quedin lectors = Ara, la situació és esperançadora. Cada any es publiquen més coses. A més, la introducció del català a l'escola ha d'esdevenir, a llarg termini, un factor molt positiu”. El president del Club d'Amics de la UNESCO a Catalunya lamenta que només hi hagi un diari en català i creu que la premsa hauria de tenir més suport. Es mostra partidari de fer els esforços necessaris per recuperar la capçalera del Diari de Barcelona, la més antiga d'Europa.

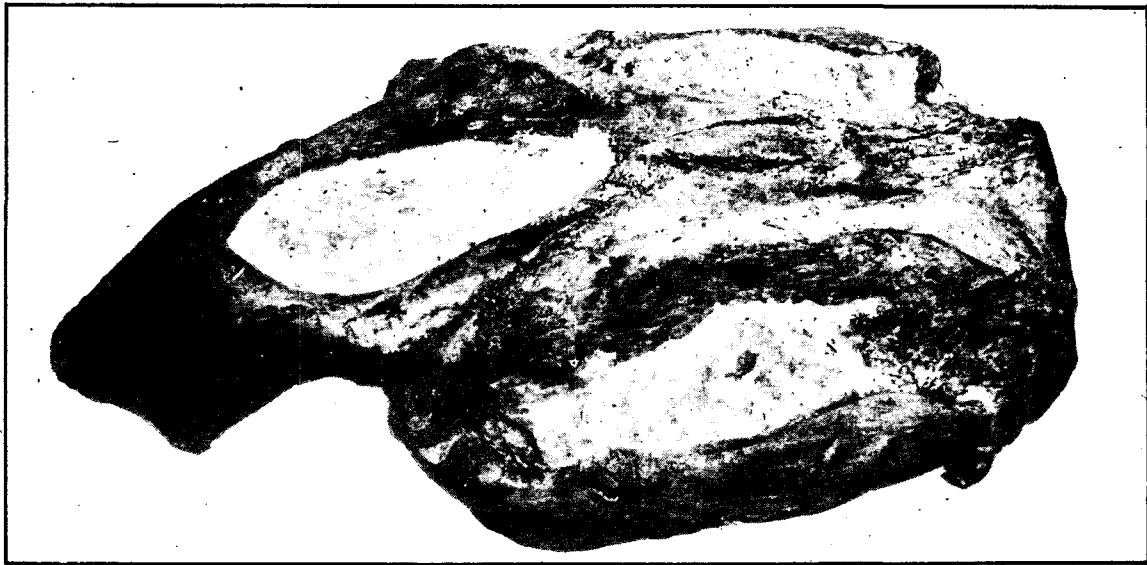
Tomàs Puntí

El descobriment d'un sireni a l'Eocè de la comarca del Bages, prop de Montserrat, és degut al jove i competent afeccionat a la Paleontologia Isidre Gurrea, membre de l'Institut Català de Mineralogia i Gemmologia.

La troballa va fer-se durant el mes de març de 1982 i al cap d'un any, març de 1983, el personal directiu del dit Institut va contactar amb els responsables del Museu Geològic del Seminari de Barcelona en recerca d'assessorament. Unes visites efectuades al jaciment van permetre de diagnosticar que es tracta de restes de sireni englobats en una roca calcària-margosa. D'aquestes restes afloren a la superfície un fragment de maxilar i seccions d'alguns òssos la descripció i dibuix dels quals va publicar-se en el circular nº 33 de l'esmentat Institut de Mineralogia i Gemmologia. És molt probable, encara que no pugui assegurar-se, que alguna part del cos de l'animal quedí inclosa dintre de la roca.

Comunicada la troballa al Servei Geològic de la Generalitat—en coordinació amb el qual es treballa al Museu del Seminari—començaren les gestions per portar a terme l'extracció i transport del bloc que conté els restes fòssils, gestions que es troben encara en curs de tramitació i que fins ara s'havien portat amb la més natural reserva. Amb tal reserva es pretenia senzillament evitar una possible expropiació del jaciment, pràctica reprovable però avui malauradament molt freqüent arran de la creixent comercialització dels fòs-

El sireni fòssil de Montserrat

sils; també volia evitar-se el prematur esbombament d'un hipotètic resultat que sols podrà saber-se amb seguretat després de l'extracció i un detingut estudi de l'exemplar.

Inesperadament, fa uns dies, amb ocasió de la presentació d'Expo-miner-84 (Borsa-exposició de minerals i fòssils que s'inaugurà a

Barcelona el 26 d'octubre passat), la gran premsa de Barcelona s'ha fet ressò d'aquest descobriment tractant el tema en termes molt sensacionalistes i amb una evident lleugeresa en l'aspecte científic.

De moment no pot parlar-se encara d'un “exemplar complet” ni és “el primer sireni que es troba a Espanya”. S'afirma, a més, després

d'anunciar a grans titulars que es tracta d'un fòssil mamífer, que “els sirenis pertanyen a la família dels amfibis” i que, com a tals, “conserven ramellets de brànquies quan són adults” (!!!). Com és habitual en aquests casos es juga amb el nombre de milions d'anys d'antiguitat del fòssil (60, 50, 30, 22 milions) i s'afirma que el problema

de la seva antigüitat haurà d'ésser resolt “a través del carboni-14” l'aplicació del qual, com tothom sap, només és fiable en períodes no superiors als 50.000 anys. Es parla també de dos exemplars semblants que es troben als Museus de Lleida i de Sabadell. En realitat es tracta dels museus de Vilafranca del Penedès i del Museu Geològic del Seminari.

A propòsit dels sirenis fòssils trobats a Espanya és oportú assenyalar aquí que en la revista “Mundo Científico” està a punt d'aparèixer un article sobre “Sirenis actuals i fòssils” redactat per personal del Museu del Seminari de Barcelona (Ll. Via) i del Museu de Paleontologia de Sabadell (J.V. Santafé). En aquest article es ressenyen un gran nombre de jaciments i d'exemplars de sirenis fòssils reconeguts, principalment a Catalunya, a partir de 1896 i fins avui.

Publiquem aquestes puntualitzacions perquè en quasi tots els escrits publicats aquests dies sobre el sireni fòssil de Montserrat s'hi ha involucrat la intervenció de l'esmentat Museu Geològic del Seminari. Amb aquestes ratlles volem manifestar que el nostre Museu i els seus responsables es desenten de la prematura publicitat que s'ha fet de la troballa i lamenten la lleugeresa amb la que ha estat tractat el tema.

Ll. Via i Boada

(Director del Museu Geològic del Seminari de Barcelona i de la Secció de Geologia del Museu de Vilafranca.)

Ignasi i Cristòfol

Nous missioners salesians a l'Amèrica del Sud

Dos religiosos salesians han sentit la crida dels pobres de l'Amèrica del Sud i allí hi van com a missioners. Són en Cristòfol López i l'Ignasi Rull. Sí, tots dos han fet una decisió valenta en favor de l'evangelització dels més necessitats.

Cristòfol va conèixer els salesians a Badalona, en les activitats de l'oratori festiu. Un cop salesià treballà entre els més pobres com a mestre a la Perona (nucli de barraques de població gitana). Ja capellà s'ha dedicat aquests darrers anys a l'acció pastoral i a les activitats de temps lliure amb els joves de la Verneda. Compaginava aquesta feina amb la de periodista a les revistes juvenils **J-20** i **En Marcha**. El 20 d'octubre marxà al Paraguai.

De més gran li arribà la vocació salesiana a un jove de Falset, l'Ignasi Rull. De bon principi ja manifestà una clara orientació missionera. Ha passat uns anys de preparació i de missió salesiana entre els joves a Terrassa, Horta i a la "Residencia Provincial de Niños" d'Osca. Ara, prop el seus quaranta joves anys, se'n va cap el Perú, on pensa realitzar de ple la seva il·lusió missionera.

Abans de la seva partida anaren a Torí a rebre de mans del Rector Major dels salesians la creu de missioners, segons un vell costum iniciat pel mateix Don Bosco fa més de cent anys. Ja dins del cotxe que els duia a Itàlia ens van respondre a aquestes preguntes.

—Què us ha impulsat a anar a l'Amèrica del Sud?

—Doncs, mira, ens diu en Cristòfol, és Déu qui em crida al servei dels més pobres. També tinc el desig d'ésser solidari amb aquelles persones que més pateixen en aquesta vida. D'altra banda, he rebut darrerament la invitació d'uns salesians que treballen allà, i, d'acord amb els meus superiors, he decidit respondre a aquesta crida.

—I tu, Ignasi, amb quina actitud hi vas?

—Amb l'actitud de servei i d'humilitat. També amb una gran estima, ja des d'ara, a totes les persones amb les quals em tocarà treballar.

—Sí, però què passa amb tot el que deixeu aquí?

—És veritat, continua l'Ignasi, deixar aquest ambient salesià d'aquí a Barcelona, la família, els amics, i altres persones amb les quals he tractat, fa una mica de mal a l'ànima. Però, no podem mirar enrera, no t'ho sembla?

—Cristòfol, ja saps el que faràs?

—La veritat és que vaig amb plena disponibilitat. Faré allò que calgui.

—Ignasi, continuaràs amb els teus "invents" mecànics?

—Home, diu rient, el meu treball sempre ha estat el del ferro. Si això serveix... D'altra banda també penso dedicar-me a la catequesi i a l'evangelització explícita.

—Dieu que aneu a Torí perquè us posin la creu de missioners. Què és per vosaltres ésser missioners?

—Per a mi, comenta en Cristòfol, és participar de la missió de Crist i de l'Església, és a dir,

Cristòfol ha treballat sempre entre els més pobres. Ha col·laborat també moltes vegades al nostre setmanari.

anunciar i construir el Regne de Déu.

—I per a mi, hi afegeix l'Ignasi, és també viure l'evangeli amb els pobres.

—I no us fa por l'ambient de malestar social d'Amèrica del Sud?

—No, salta en Cristòfol. El malestar social, les desigualtats, la injustícia, la manca de llibertat i de respecte als drets humans m'indignen i em rebel·len, però no em fan por.

—Per superar aquests ambients —ens diu l'Ignasi—, tenim l'ajut i l'exemple de Crist, de Maria i del mateix Don Bosco.

—M'admira la vostra valentia,

però què diuen a casa, de tot això?

—Els costa un xic de veure-ho clar, però animen i fan costat a la nostra resposta. Sempre, malgrat tot, queda una mica de recança en els cors per la separació i la llunyania.

—Bé, ja sé que teniu pressa. M'imagino que voldríeu ser, no a Torí, sino a Amèrica, però digueu-me, què espereu dels qui ens quedem aquí?

—Mira em diu en Cristòfol— això d'estar aquí, o a l'Àfrica o a Amèrica és una cosa molt secundària. El que cal és que sigueu i

siguem missioners de Crist al servei dels joves en l'ambient en què ens toca viure. Això sí, no ens deixeu, esperem les vostres pregaries, la vostra solidaritat... i les vostres cartes.

Van tornar de Torí i van ser presents amb els seus familiars a Saragossa durant la visita del papa Juan Pau II. En Cristòfol i l'Ignasi marxaren a finals d'octubre. Ara sereu lluny de nosaltres però tal com ens heu demanat, no us oblidarem pas: us recordarem en la nostra pregària i ja us escriurem...

O. I. S.

La mare de Popieluszko parla del seu fill

Dos vellets esporuguits viuen replegats sobre la seva tristesa en la seva pobra masia, enmig de camps de sègol i patates, en el poblet d'Okopy, al nord-est de Polònia, a uns quaranta quilòmetres de la frontera soviètica. Marianna i Wladyslas Popieluszko tenen 70 anys. En aquest país de boira i de fred, on la terra és exigent i no compensa els esforços dels qui la treballen, ells s'han privat de moltes coses per pujar quatre fills. Un d'ells va decidir posar la seva vida al servei de l'Església. Als 18 anys marxà vers la gran ciutat. Ha deixat els cavalls i les vaques per seguir els cursos de teologia del Seminari de Varsòvia, ha canviat la carreta pel breviari.

Vint anys més tard, el nom d'aquest pagès d'Okopy ha donat la volta al món. El pare Jerzy Popieluszko, ha estat turmentat i mort per tres membres de la policia política, ha entrat a la història tràgica del poble polonès i des d'ara figura entre els seus màrtirs.

Amb els cabells recollits sota un espès bonet de llana, vestida de negre, els peus calçats de grosses botes de cautxú vermell, una dona petita, amb cara apergaminada, surt de la quadra d'on ve de munyir les vaques. Marianna Popieluszko no ha parat de treballar des del dia de les exèquies del seu fill a l'església de Sant Estanislau de Varsòvia. Cal que la masia funcioni per

El pare Jerzy Popieluszko, pregant a l'església de San Estanislau de Varsòvia.

damunt de tot. El seu marit és al camp. Ella rep amb reticència els periodistes. "Wladyslas no ho vol. Té por. No vol que desconeguts entrin a casa", s'explica.

Era un noi fràgil

La mare explica amb veu forta i vivament la infantesa del seu Jerzy. "Era un xicot fràgil, poc expansiu, que preferia passar les seves hores

davant dels llibres d'estudi que jugar amb els companys. Durant anys sofrí una afecció a la pell. En aquella època no s'anava a casa del metge. Mai no el vaig sentir queixar-se. Sempre estava tranquil, pacient". Sovint els ulls de la velleta s'omplen de llàgrimes: "Quan el vaig posar al món, un violent mal de cap m'encegà. No el vaig veure nèixer".

Un home alt, prim, amb els cabells blancs esbullats, la cara marcada pel cansament i la pena, aguantant-se amb un bastó, entra a la casa. És Wladyslas, el pare del sacerdot assassinat. La presència d'estrany a la casa li desperta una immediata ira. Renya la seva dona en dialecte local. "Tu no saps qui és aquesta gent. És imprudent parlar amb ells. Hom pot trobar-se a Rússia". Marianna mira de calmar-lo: "No et preocupis, de totes maneres sóc jo qui parla, i sóc jo

qui aniria a Sibèria". El vell mormola tot sol, acana la casa a grans passos, molt nerviós, espantat.

Marianna encara vol parlar del seu fill. "Van començar molt aviat a servir la missa i li agradava la companyia dels capellans. Però mai no ens va dir la seva vocació. Fou als 18 anys que un dia ens va anunciar de cop i volta que havia obtingut una beca per anar a estudiar al Seminari de Varsòvia i que volia ser sacerdot. Per nosaltres fou com si la gràcia divina omplís la nostra casa". La velleta creua les grans mans deformades pels anys de treball, inclina el cap i es tanca en una secreta pregària. ¿Està orgullosa del seu fill, té el sentiment de ser la mare d'un martir esdevingut símbol de la defensa dels ideals de solidaritat? "No, respon amb veu baixa. Jo no soc més que una mare que plora l'assassinat del seu fill".

KIPA

Equip Dr. Viscarri i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia.
Tratament malalties nervioses.
Quequesa. Problemes conjugals.
Alcoholisme.
Drogodependències.
Informació: Dilluns, dimecres,
divendres, de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.
COSM. Equador, 58, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Prof. Concerta entrevista.

En la seva darrera novel·la

Lluís Busquets explica les vivències d'un jove drogaaddicte

Aquesta tardor ha aparegut publicada per l'editorial Destino i dins la col·lecció "El Doff" la darrera obra de Lluís Busquets i Grabulosa, *El limerol/Papers d'un ionqui*. Es tracta d'una crònica novel·lada basada en els escrits d'un noi que es va entrapar en la drogaaddicció des dels seus estudis de BUP fins als vint-i-tants anys, per bé que l'autor empra aquest material arribat a les seves mans per fer una novel·la on hi reflecteix un reguitzell de problemes de la nostra societat i dels joves que la integren arreu del món, tan a la vella Europa com a l'Orient Mitjà o a l'Índia.

Des del punt de vista narratiu, doncs, és la història d'un jove barceloní, Xavier Pujolar, nascut als anys seixanta, una època de desenvolupament socioeconòmic, que no es conforma amb la societat que troba i s'enfronta amb ella amb totes les seves forces, encara que sigui a preu de la seva seguretat i benestar o de la seva salut; enganyat, però, inconscientment, s'aboca en el món de la narcodpendència. Les seves inquietuds el portaran a viatjar per Europa, Anglaterra, Suïssa, França, i Orient. Després d'una sèrie d'experiències —la novel·la comença i acaba amb la massacre de Sabra i Xatila— comprendrà, des d'un kibboutz israelià que la solució de les seves inquietuds no pot ser altra que la de treballar per una millor societat des de dins, és a dir, com a element integrant d'aquesta. Cal esmentar que un limerol és un corrent d'aigua que sovint corre per la superfície del mar i que es mou a contracorrent de les aigües del fons.

Anem a trobar en Lluís a casa seva.

—Sabem que aquesta és la primera novel·la en català, és a dir, no traduïda d'altres llengües o amb experiències fora de casa nostra, que tracta el tema de la drogaaddicció juvenil. El fet que tu siguis professor i estiguis en relació amb el jovent català en quina mesura ha afectat a l'elecció de l'assumpte de l'obra?

—Sí, és clar; gràcies a estar en contacte amb joves l'afer de la drogaaddicció em va arribar a les mans i va aconseguir afectar-me pell endins. Els joves sou una font inesgotable d'informació. Per això jo m'hi sento tan bé a l'ensenyament. Ara bé, aquesta novel·la, i segurament per això que dic, no és pas només una obra sobre la drogaaddicció, sinó una obra sobre les problemàtiques dels joves i, gosaria dir, per als joves. Per això mateix no hi he pas escatimat un tractament de valors morals i religiosos.

—Mitjançant la història de Xavier Pujolar, protagonista de la novel·la, i dels seus viatges arreu del món (Londres, Lourdes, Suïssa, Israel, Egipte, Índia...) apareix un procés de coneixement i de desmitificació de diversos fonaments de la societat actual: els seus sistemes polítics i econòmics, les seves formes ètico-religioses, la visió del progrés sense mesura, les concepcions culturals tan diferents entre Occident i Orient... Tot aquest procés de desmitificació respon a una actitud prèvia personal?

—Suposo que sí, és clar. La novel·la deu respondre a les meves inquietuds personals. Estic convençut que l'home ha avançat molt tècnicament, però molt poc humanament o espiritualment. I aquesta és una qüestió que sempre m'ha preocupat molt, perquè si a començaments de segle tot eren il·lusions, ara resulta que amb no sé quantes tones de trilita que ens toquen per cada habitant del planeta i amb els capçals atòmics que ens amenacen sense escapatori, no sabem gaire on som. I si no desenvolupem l'esperit humà que ens agermana, malament rai. Això no obstant, no sé si parlar de desmitificació. A vegades, quan es veu la trampa dels mites, el que se sol fer és negar-los o carregar-se'ls; a mi més aviat m'agradaria transparentar-los.

—De fet Xavier Pujolar dona la imatge d'un drogaaddicte totalment atípic en una primera impressió, atès que és un noi especialment sensible al món humanísticocultural i artístic i fins i tot dotat per tenir-hi èxit. Aquesta nostra impressió és encertada o, de fet, s'estintola en un arquetip del ionqui del drogaaddicte un xic superficial i de carrer?

—Des de la meua experiència personal penso que els nois drogaaddictes que jo hagi pogut conèixer han estat persones molt intel·ligents, amb moltes qualitats humanes i amb no poques possibilitats d'això que se sol considerar l'"èxit social", però que no han pas volgut seguir cap camí de grimpadors. Per això no m'ha fet cap por tractar-hi, en la novel·la, qüestions ètiques o religioses; sé prou bé que els joves, en el fons, hi esteu molt interessats.

—I, realment, la història en que tu t'has basat era així?

—Sí. La vintena de pàgines que jo vaig rebre demostraven estar escrites, per un noi molt reflexiu. Jo l'havia perdut quan era a l'Índia, i ara l'he tornat a localitzar. Fins i tot el vaig convidar a signar junts la novel·la. Avui en dia viu en una comunitat de joves que tenen una certa cura de drogaaddictes superficials. Quan jo vaig escriure la novel·la, però, no ho sabia. Per

això, com que sé que em vaig basar en uns fets reals, la versemblança, diguin el que diguin, és el que em va preocupar menys en escriure la novel·la.

—En el teu llibre apareix implícita una crítica a una societat "muntada sobre la injustícia per aconseguir només l'objectiu del profit i l'èxit propis", que va decebre una joventut il·lusionada. Aquesta mateixa societat, segons la novel·la, trobà en la droga l'arma ideal per fer emmudir les reivindicacions de la joventut. Difonent la droga s'aconsegua introduir en l'engranatge del sistema als joves. Ara que la possessió de la droga tova ha estat despenalitzada, quins efectes segons el teu parer té aquesta mesura sobre els joves d'avui?

—De fet crec que he deixat ben clara la meua postura sobre el tema en les crítiques que han sortit publicades en diverses col·laboracions periodístiques. No voldria ser a la pell del Ministre de Sanitat i Consum que ha de viure la contradicció de fer que la droga que es ven sigui de bona qualitat i, a més, curar els drogaaddictes. D'altra banda les estadístiques recentment publicades són molt clares: un bon percentatge de joves hi estan entrapats i un 75% de delictes comuns tenen aquest origen.

En Lluís ens remarca la idea que l'home ha d'estar sempre al costat de la cultura, que s'ha de tenir sempre en compte el valor de la persona. Ell està en contra del macroconsumisme: "Avui es consumeixen drogues, llibres, viatges, vídeos, ordenadors..., ufl!", diu.

—Xavier Pujolar pateix una experiència negativa durant la seva presa de contacte amb el món de les sectes orientals. Segons la teua obra, el sentiment de desencant i d'instrumentalització que pateix és aplicable a tota una societat occidental plena d'esnobismes que vol trobar pel camí d'altres filosofies allò que no ha aconseguit trobar en la seva i això és aprofitat pels interessos d'aquells que manipulen sense escrúpols les persones. Quin paper ha jugat la teua pròpia experiència personal en aquest camp?

—No, no cap. Miro de ser molt obert als nois i noies i n'he rebut

Lluís Busquets està contra el macroconsumisme.

coses; ara bé, jo, en particular, sóc molt català i, per tant, molt poc místic. No m'identifico gaire amb aquest esnobisme orientalista tot i que hi ha coses que em guardaré bé prou de menysprear, com ara el ioga pres seriósament. Jo tinc la meua fe, fruit de la meua cultura, de les meves opcions i de l'amor que Déu m'ha tingut i em té.

—Ets creient?

—Me'n considero, encara que imperfectament. Però això no és cap mèrit meu. Sé que no m'entendreu, però ara us hauria de parlar de gratuïtat amorosa. Als joves avui us costa molt creure en l'Església i ho entenc: jo hi crec sabent que l'Església som tots i que tots som a la vegada bons i dolents. Com deia Von Balthasar, l'església és 'sancta et meretrix'. M'agraden tan poc com a vosaltres els triomfalismes i els viatges papals escenogràfics, però sé que, perquè és una obra humana, l'Església està plena d'imperficcions.

—L'actuació de l'Església catòlica, però, enfront del problema

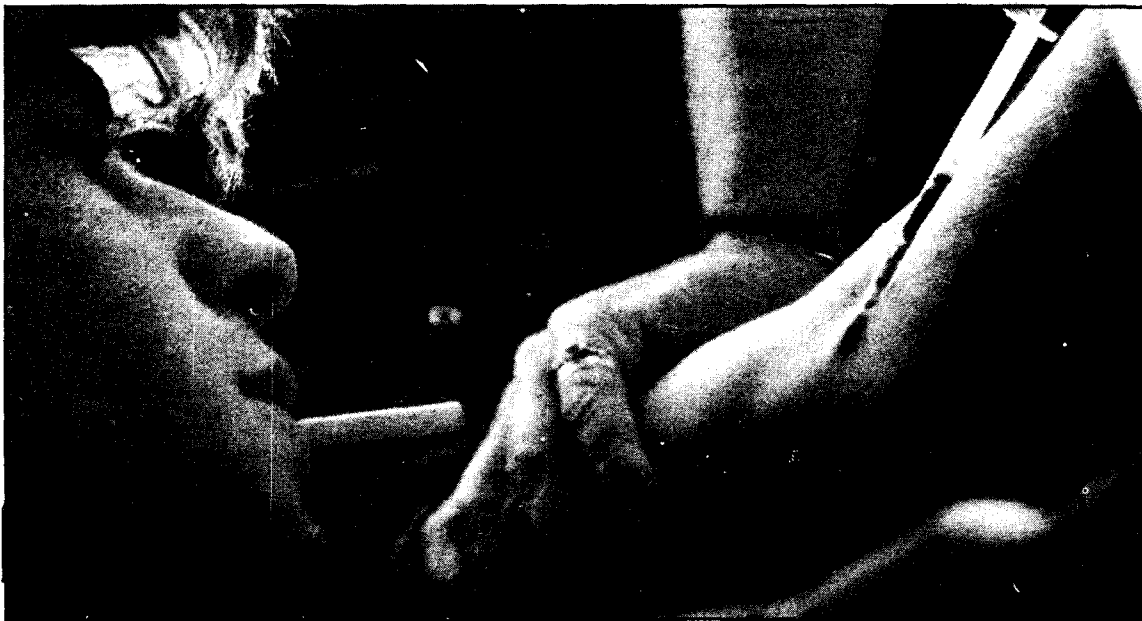
general de la drogaaddicció apareix com a positiva en el teu llibre. Xavier Pujolar troba sempre en el sí de l'Església un refugi, un aixopluc per als seus problemes.

—L'Església sempre ha estat a favor dels febles i malalts, encara que li sigui difícil d'adonar-se d'altres problemes que mereixerien més atenció que comdemnes, com ara l'homosexualitat. Avui, per exemple, i és un tema plantejat en l'últim Sínodo, però no resol, encara no té una pastoral per als divorciats. I això que expliques en la novel·la, en part és veritat i en part no. M'explico: per exemple el meu heroi troba un refugi a Montserrat quan la policia l'estalona i d'allí en pot sortir cap a Israel, però el Pare Abat juga un paper difícil a l'hora d'encarar-se amb la justícia i la veritat. El missioner seglar, que també surt a la novel·la i també és Església, juga un paper molt més vehement i directe. Però això no vol dir que el llibre no sigui molt crític enfront de l'Església. Per exemple, acaba dient, referint-se a les falanges libaneses, que es de lamentar que hi hagi un cristianisme que fa la guerra i el negoci amb el senyal de la Creu. Per exemple a Centre-Amèrica hi ha una església que està amb els pobres i que el Vaticà no entén i a la qual demana comptes; però l'Església que està al costat de Pinochet, posem per cas, no li'n demana pas cap, de compte. Això m'indigna.

**MARIA LLUÏSA GARCIA
I ADRIÀ ORIENT**

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Molts drogaaddictes són joves intel·ligents.

LA SARDANA I LA DANSA

Premis "Conrad Saló"

L'Ajuntament de la Bisbal, amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Girona i entitats i ciutadans bisbalencs vinculats al món de la música, convoca la segona edició del certamen Premis "Conrad Saló", per tal d'honorar dignament la memòria d'aquest músic il·lustre.

Les línies bàsiques d'aquest certamen són les següents: promoure la celebració d'un concurs que ofereixi les màximes garanties d'objectivitat i fiabilitat als autors que hi prenguin part; establir una periodicitat bienal del concurs per tal de garantir la màxima perfecció en el seu funcionament i l'afluència d'obra d'autèntica vàlua musical; establir dos tipus de premis: els del jurat i el popular, de manera que es respecti en tot moment el criteri del jurat musical i es possibiliti la participació d'un jurat popular integrat per totes les persones assistents a la festa de proclamació dels premis. La Comissió Organitzadora gestionarà prop de la direcció artística de la Cobla La Principal de la Bisbal l'enregistrament discogràfic de l'obra guardonada amb el primer premi.

La dotació econòmica dels guardons s'estableix així: Primer premi, cent mil pessetes; segon premi, cinquanta mil pessetes; tercer premi, vint-i-cinc mil pessetes; i premi popular, setanta-cinc mil pessetes. Tots els interessats poden demanar les bases a la Secretaria permanent dels Premis "Conrad Saló", a l'Ajuntament de la Bisbal (comarca del Baix Empordà). La festa de proclamació dels esmentats premis tindrà lloc el dia 16 de març de 1985, al Teatre Olímpia de la Bisbal, aprofitant el mateix acte per a la presentació oficial de l'Escola Comarca de Cobla "Conrad Saló".

Festes d'aniversari

L'Agrupació "Amics de la Sardana" de Sant Feliu de Guíxols commemora enguany el seu vint-i-cinquè aniversari. Els actes preparats amb aquest motiu se centren en les dates del 18 i el 25 de novembre amb sengles ballades extraordinàries que, als volts de migdia, tingueren lloc al Passeig del Mar. El dia 18 s'estrenà la sardana de Jaume Cristau "San Feliu de la Costa Brava", premiada aquest mateix mes de novembre en el Segon Concurs Musical "Sardanes a Ràdio Lleida", així com una ofrena floral al cementiri en recordança dels compositors de sardanes guixolencs i del soci d'honor de l'entitat, senyor Jaume Marill; d'altra banda, el dia 25 culminaren els actes amb un dinar de germanor durant el qual es retré homenatge a l'esmentat soci d'honor, senyor Marill.

Aplecs de les comarques meridionals

El Patronat per al Foment de la Sardana a Reus i comarca, actuant com a Centre Coordinador dels Aplecs de la Sardana que se celebren a les contrades meridionals de Catalunya, convocà una reunió dels grups i entitats organitzadors d'aquestes característiques manifestacions sardanistes, la qual tingué lloc el dia 18 de novembre, a les deu del matí, a l'Ajuntament de Montblanc, amb l'objectiu de preparar la temporada d'aplecs de l'any 1985.

Josep Ventura

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Tel. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

MÚSICA

Associació Amics de Mozart

Missa-aniversari de la mort de W.A. Mozart

Organitzat per l'Associació Amics de Mozart, de Barcelona, membre de la Fundació Internacional Mozarteum de Salzburg, el dimecres dia 5 de desembre a les 8 del vespre, a la parròquia de Santa Maria de Jesús de Gràcia, tindrà lloc la missa commemorativa del 193è. aniversari de la mort de Wolfgang Amadeu Mozart, ocorre-

guda el 5 de desembre del 1791.

El fundador d'aquesta associació, mossèn Josep Maria Bosch, des de fa vint-i-vuit anys, no ha deixat ni un sol any de celebrar aquesta missa d'aniversari, en la qual té un gran relleu la música, i especialment la música religiosa de Mozart i ha comptat gairebé cada any amb el valuós concurs de

l'organista Montserrat Torrent, a part d'altres artistes de prestigi.

Aquest any, durant l'acte litúrgic, s'interpretaran quatre sonates d'església de Mozart i un coral de Bach i es compta amb el concurs de dos joves i excel·lents violinistes, Pere Bardagí i Santi Aubert i de l'eminent organista Montserrat Torrent.

IV Cicle de concerts de l'Associació d'enginyers industrials

La dinàmica Comissió de Cultura d'un col·legi professional, l'Associació d'enginyers industrials de Catalunya ha organitzat el IV Cicle de concerts que es va iniciar el 26 de novembre i en el qual hi haurà ocasió d'escoltar alguns interessants solistes. Així destaquem el

recital del tenor Mauro Wrona acompanyat del pianista Sharri Rhoats que interpretarà obres de Tosti, Puccini, Verdi, Txaikowski, Mussorgski i Respighi. Tindrà lloc el 3 de desembre a dos quarts de deu del vespre a la Sala d'Actes de l'entitat, a la cinquena planta de la

Via Laietana, 39 de Barcelona.

Un altre concert a destacar és el del pianista Josep Maria Colom amb obres de Mozart, Beethoven, Debussy, Chopin i Saint-Saëns. Serà el 5 de desembre a la mateixa hora i lloc de l'anterior.

Vint-i-tres obres al Folch i Torres d'enguany

El termini d'admissió d'originals per a la convocatòria del 22è. premi "Josep M. Folch i Torres" de novel·la per a nois i noies s'ha tancat amb una participació de vint-i-tres obres procedents d'arreu del Principat, de Mallorca i del País Valencià. El veredicté es farà públic, com és tradicional, durant la festa literària de la Nit de Santa Llúcia i serà fallat per un jurat format per Jaume Fuster, Assumpció Lissón, Francesc Garriga, Núria Ventura i Francesc Boada.

Cal remarcar que aquest any, per primera vegada, l'import del premi assoleix el mig milió de pessetes,

essent així el més ben dotat de l'especialitat.

Entre els concursants hi ha diversos escriptors amb obra publicada, algun dels quals, a més, ha obtingut molt bones classificacions en convocatòries anteriors, com Anna Vilar —finalista de 1982— o Miquel Rayó —finalista de 1983 i guanyador del premi "Guillem Cifre de Colonya". Així mateix, tres pseudònims vénen a donar més emoció a l'edició d'enguany atesa la crida que La Galera, editorial convocant, havia fet als escriptors de literatura d'adults amb motiu del fort augment de la dotació econòmica del guardó.

El "Folch i Torres" és, sens dubte, el premi literari per a nois i noies que gaudeix de més prestigi i es pot dir que l'han obtingut gairebé tots els escriptors "especialistes" més qualificats. Així, entre d'altres, Josep Vallverdú, Joaquim Carbó, Gabriel Janer Manila, Mercè Canela Garayoa, Oriol Vergés, Joan Barceló, Josep Albanell ("Joles Sennell"), Miquel Obiols, Teresa Duran, M. Àngels Gardella... i Sebastià Sorribas, l'obra premiada del qual, *El zoo d'en Pitús* (1965), ha ultrapassat els cent mil exemplars venuts en català i ha aconseguit recentment de sortir publicada en francès.

RACÓ DEL LLENGUATGE

El carro (3)

La càrrega té un sentit més físic i material. Recordeu el títol d'una altra novel·la. Totes les bèsties de càrrega, del nostre Pedroló. Hi ha els trens i els vaixells de passatgers, i els de càrrega. Amb tot, també figuradament, la càrrega expressa idees espirituals. Hi ha obligacions que són una càrrega, la direcció d'una empresa pot ser una càrrega, i ho és sense cap dubte, el feix d'impostos que pesa sobre el ciutadà. Segons quins temperaments sembla que obrin impulsats per una càrrega de dinamisme, d'il·lusió o d'optimisme.

Amb l'afegit d'algun prefix, tenim el descàrrec, l'encàrrec i el recàrrec. I la descàrrega. En descàrrec de la culpa de no haver complert el seu encàrrec, li vaig pagar el qui li devia amb recàrrec. Descàrrega té més d'un significat: la descàrrega d'un camió, la d'una arma de foc, de llamps i trons en una tempesta...

Un carretó és un carro petit, de mà, conduït per una persona en els petits transports en una obra, fàbrica, mercat, explotació agrícola, etc. Irònicament, també és un carretó tota persona lenta i feixuga en els seus moviments, i els carruatges atrotinats que ja no tiren gaire. La carrossa i la carretel·la ens presenten l'aspecte sumptuari de la qüestió. La carrossa és el cotxe de cerimònia que encara veiem en les grans bodes reials o principesques, amb el cotxer davant, en un seient elevat i un replanell al darrere per anar-hi drets dos lacais, igual com el que portava la Ventafosc per anar al ball. La carrossa dona nom a la superestructura de l'automòbil muntada sobre el xassís, la carrosseria,

part del cotxe on s'allotgen el conductor i els viatgers. La jovenalla de la primera volada ha posat de moda anomenar carrossa a tot aquell que ja no és de la seva edat i defuig les estridències i els excessos propis dels caps verds i eixelebrats. Bé, és una moda passatgera.

La carretel·la és el nom genèric del carruatge de luxe per anar a passeig els dies de sol, pels grans bulevards, per les avingudes amb arbres i jardins, tirat per cavalls de bon veure. Una estampa desusada que ja només veiem a les pel·lícules d'època.

Quan les criatures comencen a voler caminar hom els col·loca en aquell estri amb rodets, d'àmplia base, que els permet córrer i els impedeix de caure: els caminadors. Doncs, bé, en molts indrets dels Països Catalans, dels caminadors en diuen les carrutxes, un derivat de carro, també.

Perles ortogràfiques

El revers del full arrencat de programa d'Almaceles diu, entre altres coses: SOLETAT. Tot amb avirams i conills. Polls deshossats. Els desitge passin una bona Festa Major. Revisem-ho: SOLEDAT. Tot en aviram i conills. Els desitge que passin... La d de SOLEDAT, una. En, en lloc de amb, dues. Aviram, nom col·lectiu, és en singular, tres. Desossats, sense h i amb dues esses, quatre i cinc. Desitge, forma dialectal que respecto, però que és amb g, sis. Omissió del que, set. Que junt amb les sis de l'altra cara sumen tretze, i m'havien dit que n'hi busqués una.

Albert Pera

CRÒNICA CASTELLERA

Tres de vuit
a Terrassa

Per primer cop en la història de Terrassa, és va descarregar el tres de vuit, castell aixecat per la colla local dels Minyons; també per primera vegada en el seu historial casteller, amb motiu de la celebració de la seva diada de la colla. Un cop més els Minyons terrasencs ens han demostrat que són la colla que ha trencat motllos en el món casteller en els últims anys, després de descarregar aquest important castell, —que fins ara tan sols estava de la mà dels Castellers de Vilafranca i les dues colles de Valls— cap colla amb una curta trajectòria de cinc anys ha aconseguit descarregar el quatre i tres de vuit, la torre de set i tota l'amplicitat i variada gamma de castells de set com ho han fet els Minyons, fruit de molt de treball i de ganes de superació de tots els seus membres, des dels més menuts fins als més grans. Enhorabona Minyons.

Enguany al Raval de Montserrat acompanyà els locals, les colles forasteres dels Castellers de Barcelona i Colla Jove de Vilafranca, totes dues colles van completar respectivament amb castells de set, destacant la torre de set dels Barcelonins. En resum una magnífica actuació i sense cap mena de dubte la millor dels Minyons de Terrassa, on cap de les tres colles va fer llenya en cap castell; aquests són els que van aixecar les tres colles:

—Castellers de Barcelona: pilar de cinc, cinc de set, torre de set, tres de set aixecat per sota i dos pilars de cinc alhora.

—Colla Jove de Vilafranca: pilar de cinc aixecat per sota, tres de set, quatre de set amb l'agulla al mig, —carregat—,

torre de sis i pilar de cinc.

—Minyons de Terrassa: quatre de vuit, tres de vuit, torre de set i dos pilars de cinc alhora.

Altres actuacions

—Castellers de Vilafranca en pròpia plaça i amb motiu de la seva diada de la colla, dos pilars de cinc alhora, tres de vuit —carregat— i dos pilars de cinc també alhora, l'actuació és va haver de suspendre per la pluja.

—Bordegassos de Vilanova, ho van fer també en pròpia plaça, ara amb motiu de les Fires 84, van completar amb castells de sis, la torre de sis, el pilar de cinc; la pluja obligà també a suspendre l'esmentada actuació.

—Colla Joves dels X. de Valls, actuaren al Morell; van aixecar la torre de set, quatre de set, tres de set, la torre de sis i tres pilars de cinc.

—Els Brivalls de Cornudella, celebrant la seva diada de la colla van aixecar la torre de sis, el tres de sis aixecat per sota —carregat—, i diversos pilars de quatre.

—Els Castellers d'Altafulla, acompanyats pels Xiquets de Tarragona van actuar a Altafulla amb motiu de la seva festa Major. Els Castellers locals van aixecar el tres de set, el quatre de set, el pilar de quatre i la torre de sis —al segon intent—, intentant sense sort el pilar de cinc. Els Xiquets de Tarragona van descarregar la torre de sis, el quatre de set, el tres de set i el pilar de cinc.

Eloi Roca

LLIBRERIES ON PODEU ADQUIRIR EL LLIBRE:

“L'EVOLUCIONISME,
AVUI”

de Francesc Nicolau

LLIBRERIA CLARET Roger de Llúria, 3
LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORO Av. Portal de l'Àngel, 3
LLIBRERIA BALMESIANA Duran i Bas, 9
LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301
LLIBRERIA AMICS DEL CATECISME Comtal, 27
LLIBRERIA ONA Gran Via de les Corts Catalanes, 654
LLIBRERIA ANTICH (La Seu)
LLIBRERIA VOLTES (Tortosa)
LLIBRERIA FREGOLA (Lleida)
LLIBRERIA VYP (Tarragona)
LLIBRERIA IMPRENTA DACHS (Solsona)
LLIBRERIA LES VOLTES (Girona)

I també a CATALUNYA CRISTIANA

En pròxims números ampliarem aquesta relació de llibreries arreu de Catalunya.

LLIBRES

Per a una millor celebració
de la litúrgia de les hores (*)

La publicació en català d'aquest llibre, la primera edició del qual en castellà (*Moniciones y oraciones sálmicas para Laudes y Vísperas de las cuatro semanas del Salterio* —Editorial Regina—) va aparèixer l'any 1978, és una bona ocasió per tornar-ne a parlar i recordar el seu contingut i la seva funció en el marc de la pastoral litúrgica.

El llibre parteix del fet que els salms constitueixen l'element bàsic de la Litúrgia de les Hores i per tant, aquelles ajudes que poden fer que ocupin no solament el lloc i la importància que els correspon en el moment de la celebració, sinó també fomentar la vivència concreta de pregària cristiana que els salms comporten, poden enriquir de manera eficaç el conjunt de la realitat concreta de la Litúrgia de les Hores.

En assenyalar això, ja indiquem, en realitat, en quins terrenys concrets es mou aquest llibre, que per altra banda, el seu títol ja ho diu clarament.

Abans de tot, trobem aquí una monició per cada un dels salms de les quatre setmanes del salteri. Aquestes monicions, convé precisar-ho, no són unes breus introduccions a cada salm, sinó que són unes mini-homilies per ajudar els orants a endinsar-se en el sentit de cada salm que es va a recitar. Per això, a més a més, de subratllar les característiques bíbliques de cada text, donen també una pista de l'accent “cristià” des del qual han de recitar-se. L'autor conscient que els textos d'aquestes monicions excedeixen, per la seva extensió, els límits d'una simple monició, ja suggereix en les pàgines introductòries les diverses maneres de utilitzar-les de manera que el ritme de la celebració no es ressenti d'aquests elements afegits, sinó que sigui una guia pastoral per als qui hi participin. El principal —i encertat— suggeriment és el de no usar aquestes introduccions per a cada un dels tres salms de cada celebració, sino a fer-ho només en un de sol, a fi de continuar després amb les altres una vegada acabat cada cicle i tornar, si cal, a aquest ritme alternatiu, després d'un temps de descans de monicions i quan aquestes puguin tornar a ser oportunes.

La redacció d'aquestes monicions es molt rica de contingut i si s'atén a la dosificació del seu ús, aquestes introduccions a la pregària sàlmica, pensades no tant com a preparació “intel·lectual”, sinó per servir de preparació immediata a la recitació dels salms, poden fer el servei real per a la qual cosa han estat redactades.

És bo indicar que l'ús d'aquestes monicions pot trobar també el seu lloc com a introducció als salms responsorials de la

Pere Farnés, Pvre

monicions
i oracions
sàlmiquesEditorial Claret
Centre de Pastoral Litúrgica

litúrgia eucarística, ja que aquest és un element que tot sovint queda massa descurat en el context de les monicions als textos bíblics de la litúrgia de la Paraula que només acostumen a accentuar les restants lectures.

En molts casos, aquestes monicions van acompanyades d'una nota complementària pel que fa a les característiques que són recomanables tenir present en la recitació concreta de determinats salms. Aquestes notes, són una ajuda més, en vistes a una celebració acurada en tots els seus detalls.

En segon lloc, el llibre presenta, per cada salm de laudes i vigílies, dues oracions sàlmiques, un element molt tradicional i que havia caigut en desús. Les oracions sàlmiques són un

instrument molt adequat per concretar l'actualització dels salms i per accentuar de manera viva el to i la vivència cristiana des dels quals l'Església i cada fidel, en comunió amb Crist, es fa seu aquest text.

Aquestes oracions sàlmiques són preses d'antics formularis —i en aquest cas s'han fet les adaptacions convenientes— com a creades de nou per aquesta publicació. En aquest cas suposen una font de material molt escollida perquè la Litúrgia de les Hores es pugui desenvolupar amb fruit espiritual en tots els seus matisos.

Josep Urdeix

(x) Monicions i oracions sàlmiques
Editorial Claret-Centre de Pastoral
Litúrgica. Barcelona, 1984.

PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

MODA

Els nous creadors espanyols

Amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona en cedir el Recinte de les Reials Drassanes, es va celebrar la presentació de les col·leccions tardor-hivern '84/85 dels nous creadors espanyols Paco Casado, Manuel Piña, Francis Montesinos i Nacho Rufz, quatre noms famosos i acreditats en el món de la moda pel seu alt nivell creatiu, que amb estreta col·laboració amb Galerías Preciados, a través de la "calle de los creadores" situada dins dels propis magatzems, permet que

la moda més avançada i creativa arribi per una via de fàcil accés a tots els usuaris.

Aquest treball de suport a aquests quatre joves creadors a través d'una plataforma comercial tan important, ha començat amb una mostra de models, la seva continuïtat vindrà marcada per una política comercial molt evident.

El director general de Galerías, Sr. Jesús Isla Sánchez que va presidir l'acte de presentació, juntament amb els quatre

creadors, va obrir després de la breu parla, una roda de premsa en la qual es van dissertar temes relacionats sempre amb la moda espanyola en els gran magatzems.

Col·leccions exclusiva que formen part d'una campanya comercial per part de Galerías a través de la imatge d'aquestes quatre firmes, que una vegada més, van demostrar la seva forma de fer autèntica i creativa.

María José Ejarque

COSTUMS I TRADICIONS

L'arqueta de sant Fortià

El dia 6 és sant Fortià, compatró de Torelló (Osona). Segons piadosa tradició aquest fou un dels innocents occisos per ordre d'Herodes. Per tant, és un sant nen, encara que se'l representi adolescent. Sempre segons aquella tradició els goigs ho recorden:

"Infant del gran capità / Jesús, únic Redemptor: / siau nostre intercessor / gloriós sant Fortià".

No és ben segur com s'esdevingué, però segons la tradició, les seves relíquies arribaren a Torelló dins d'una caixeta que un colom duia presa amb el bec, procedent de llunyanes terres. Hi ha qui creu que des de Roma. Testifiquen el fet, uns goigs del 1666 dels quals en respectem en part l'ortografia:

"Vostre cos, màrtir sagrat, / després de mort preciosa, / per cosa meravellosa / dins una arca fonch posat: / i amb lo bech com si fos flor, / la Coloma se'l posà... / És antiga tradició / que per los aires volant / i de son rostre penjant / vos portés a Torelló: / ont lo poble amb gran honor / vos venera molt temps ha..."

En temps reculats, els torellonencs feien festa grossa en honor del sant les relíquies del qual, dins d'una arqueta d'argent eren dutes en processó amb gran concurrència de fidels. Convé dir que l'arqueta havia substituït la primitiva, car és creença que aquesta era de fusta aromàtica i que amb el temps degué pollar-se.

Una característica de la processó era la concurrència dels infants de totes les escoles de la vila, proveïts cadascun d'un penó vermell que els

petits, segons conta el poeta i historiador local, Joan Castells i Casas, acabaven arrossegant-los per terra de tan cansats com estaven.

Es conta que en molt més reculats dies, l'arqueta no era tret solament en processó el dia del sant, sinó cada vegada que hi havia sequera, car sant Fortià era intercessor per a dominar-la. En aquests casos, la duïen fins a la vora del Ter i allí la mullaven amb l'aigua del riu mentre pregaven, tenint cura, però, de no submergir-la del tot.

Un d'aquells cops, al sacerdot que duia l'arqueta se li va escapar de les mans i restà surant pel mig del riu. Sorprenentment l'arqueta es decantà cap al cantó d'Orís amb gran esclat de joia per part dels cristians que assistien a les pregueres. Ja es veien preferits pel sant quan l'arqueta tornà a inclinar-se vers Torelló i així dues o tres vegades fins que, definitivament, d'un salt retornà al lloc d'origen. I aquella vegada, com sempre, la pluja no es féu esperar. A vegades, ni els donava temps de retornar a l'església.

Durant la maltempada del 1936, les relíquies i l'arqueta es perderen, però la caixeta fou trobada més tard al Museu Episcopal de Vic on era tinguda com la de sant Valentí, de Navarres. El Dr. Fortià Solà, sacerdot torellonenc que havia escrit la història de Navarres la identificà com la de sant Fortià i amb totes les forces vives la reclamaren, davant l'aleshores bisbe Dr. Perelló i la obtingueren. Avui es conserva a l'arxiu de la rectoria.

Esteve Busquets i Molas

CUINA

Merluza al cava

1 Kg. de merluza espolada
1 cabolla mediana
1/2 botellín champagne de cava
1/2 botellín crema de leche
100 gr. de mantega
200 gr. cabeta de rap
1 hojita de laurel
30 gr. de "mozzarella"

Con la cabeza de rape y la de la merluza hacer un caldo de pescado, añadiendo un poco de sal y la hojita de laurel. La merluza, después de lavarla y escurirla, sazonarla con la sal y pimienta, y cocerla por horno y freírse con mantequilla y un poco de aceite.

En una cazuela de tierra poner medio botellín de champagne y dejarlo a fuego suave pero que se reduzca un poco. Colocar la merluza frita en la cazuela de barro y retirarla del fuego. Poner la cabolla rallada en la gema que ha quedado de freír el pescado (si hace falta colarla) ponerla a fuego suave hasta que empiece a dorarse, añadir entonces 1/2 cuhr. de harina, darle unas vueltas, luego 1/2 litro del caldo de pescado, dejarlo cocer un poco, después colarlo y añadir las setas que se habrán tenido en remojo en agua caliente, durante una 1/2 hora, lavarlas bien y escurirlas. Dejar cocer todo junto unos 10 minutos. Después echarlo todo sobre el pescado, ponerlo a fuego suave y dejar cocer unos 10 minutos más. Un poco antes de servirlo poner en una taza un poco de salsa y añadirle la crema de leche, mezclarlo bien y añadirlo al guiso para que quede más cremoso.

Maria Glòria Muntañola

La Lliga, d'un cop d'ull

Jornada 13

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
	22+8	17+5	16+2	16+2	15+3	15+3	14	14	13+1	12-2	12-2	11-1	11-1	11-1	11-3	10-2	8-4	6-8

ENCREUATS

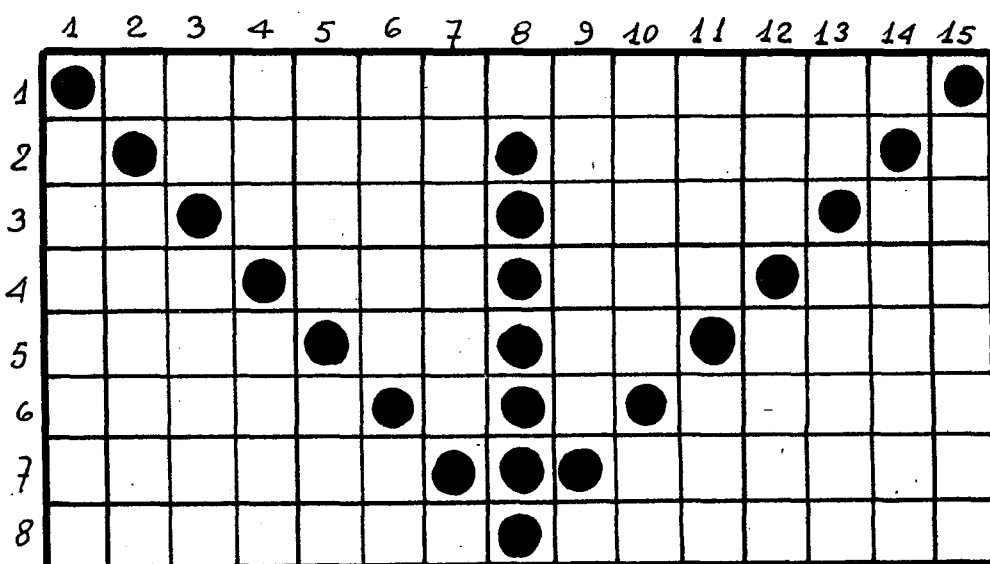
Per Rosa Collell

HORIZONTALS

1.— Adoració i culte a l'home divinitzat. 2.— Cent. Sorra. Natural d'Etiopia. Cent. 3.— (A l'inrevés, gos). (En plur. líquid untuós). A petita distància. La meva. 4.— Enter, sencer. Receptacle de roba tosca. Rínxol. Un peix molt estimat. 5.— (A l'inrevés, conjunció). La seva. Animal plantígrad. Aturo. 6.— Plur. una tela molt forta per fer veles. Cinquanta. Inicial de punt cardinal. Fer mal amb arma a una persona o animal. 7.— (A l'inrevés) posa-li una corona. La regió de la terra pròxima a la mar. 8.— Do especial de Déu, atorgat a un cristià i destinat a influir en la comunitat eclesial. Pastilla formada de pasta, glucosa, aromes i colorants i que agrada molt a la gent menuda.

VERTICALS

1.— Aquell que professa la religió catòlica. 2.— Preposició. Ornament circular que ceneix el cap. 3.— Símbol químic del sodi. Nom donat al tipus més agut de veu d'home. 4.— Fenomen atmosfèric. Forma prefixada del mot grec que significa "al voltant". 5.— Arrels. Senyal internacional de demanar auxili. 6.— Nom de quatre grans sacerdots de l'A.T. Nou-cents. 7.— Físic, filòsof, escriptor francès que ja a l'edat de setze anys tenia una notable disposició per les Matemàtiques; ja gran, marcat pel pessimisme tingué gran influència en els segles següents. Vocal. 8.— Vocal. 9.— Aquell qui té la malaltia de Hansen. Cent. 10.— Pati interior generalment voltat de pòrtics (plural). Consonants. 11.— (En plur. germans del pare o de la mare, respecte als fills). Llum giratòria per orientar als que estan en el mar. 12.— (A l'inrevés, torbament de l'ànima, sentiment d'inquietud). Fruit de la perera. 13.— (A l'inrevés, nom d'arbre). (A l'inrevés, observar). 14.— Preposició. Cognom d'un famós arquitecte del Principat, de qui una de les seves millors obres són les Escoles Pies de Sarrià, si bé els plànols no son signats per ell. 15.— El qui fa de cap d'una colla, d'un escamot.

SOLUCIÓ

7.— Pascal. A.
8.— O.
9.— Lepros. C.
10.— Atris. Ma.
11.— Tios. Far.
12.— rop. Pera.
13.— if. rariM.
14.— A. Mariné.
15.— Caporal.

VERTICALS

1.— Catòlic.
2.— A. Corona.
3.— Na. Tenor.
4.— Tro. Peril.
5.— Rels. SOS.
6.— Onias. CM.

HORIZONTALS

1.— Antropolatria.
2.— C. Arena. Etrop. C.
3.— Ac. Olls. Prop. Ma.
4.— Tot. Sac. Ris. Rap.
5.— orep. Sa. Os. Paro.
6.— Lones. L. S. Ferit.
7.— inoroc. Marina.
8.— Carisma. Caramel.

CADECA

Biblioteques itinerants

CADECA desitja, vol i procura complir el seu objectiu, gairebé diríem que primordial, ja que si només féssim futbol o atletisme, o qualsevol altre esport (per important que sigui), tindríem un punt de mira limitat, i CADECA és més:

Pretenem (¿i per què hem de callar que quelcom ja anem aconseguint?) que l'esportista, al ser-ho, sigui a la vegada més home i més home cívica, en uns temps en els quals l'ambient és, d'alguna manera, contrari.

Un dels camins és el de culturitzar a tants que és bo i cal que rebin allò que mai no és sobrer, el progressar en la seva educació i en

el seu coneixement de les coses, ja que la cultura no és altra cosa. Saber i saber.

Amb les biblioteques itinerants, CADECA obre un camí que no és fàcil però que és factible. En els propis centres esportius, en el xicot acut amb la seva alegria, no li és obstacle que allí hi trobi, a més del que cerca i desitja, un entreteniment esportiu, unes possibilitats d'adquirir uns coneixements que en la vida, a vegades li han estat negats.

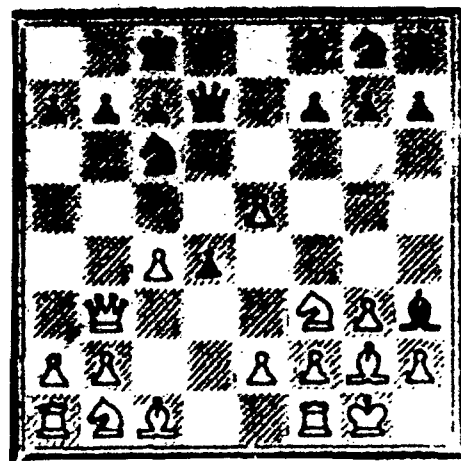
És una aportació que CADECA ofereix i ens dona la impressió que seran molts els qui l'admetin.

CARVAL

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 140

Blanques juguen i guanyen

Podria passar per una variant "de llibre". Però el cert és que tornem a ser-hi: La força del peó lliure.

Solució al Diagrama 139

1...Db3xd1+, 2 De2xd1 a4-a3, 3 d5-d6 e7xd6, 4 Dd1-e2 a3-a2, 5 De2xe6+ Rg8-g7, 6 De6-d7+ Rg7-h6, 7 Dd7-f7 a2-a1=D+, 8 Rg1-h2 Af6-e6+, 9 g2-g3 Da1-f1, 10 Dd7-f8+ Rh6-h5, 0-1

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge:

Evangelí de Sant Marc, capítol 13, versets del 33 al 37 (Mc 13:33-37).

Reflexionem:

1. En aquest exemple de Jesús hi ha tres personatges: l'amo, els criats i el porter. L'amo se'n va però tornarà. Mentre, confia als criats la responsabilitat de la seva feina. I recomana al porter que "vetlli".
2. L'amo és Nostre Senyor Jesucrist. Ell tornarà gloriósament com a capdavanter de la humanitat salvada. Mentre, tots plegats, servents seus, hem de complir la tasca que ells ens ha confiat. Viure la vida com a deixebles seus.
3. No val a badar. Com el porter hem de vetllar perquè quan arribi l'amo i truqui, ens trobi a punt d'obrir-li la porta de bat a bat. Res, que els nois i noies cristians hem de ser ben espavilats, i estimar Jesús amb coratge i alegria.

El mossèn

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 231

Hem començat l'Advent!

L'angelet Ignasi

Eixerides i Eixerits, hem començat l'Advent! Mn. Josep, a la catequesi, va explicar-nos que, el diumenge, dia 2 de desembre, era ja el primer diumenge d'Advent.

—I què vol dir, Mn. Josep, la paraula "Advent"?

—Vol dir "vinguda", i amb ella es designen les quatre setmanes de preparació a la festa del Nadal. Tots els cristians del món hem de celebrar el fet que el Fill de Déu s'ha fet home per salvar tots els homes.

—I què farem perquè aquestes setmanes siguin de debò un temps de preparació al Nadal?

—Mireu, anirem llegint i comentant què deien i què feien els profetes, sant Joan Baptista i la Verge Maria per preparar un bon acolliment a Jesús, Salvador del món.

—Però, mossèn, si Nostre Senyor ja ha vingut... ara, per a què ens preparem?

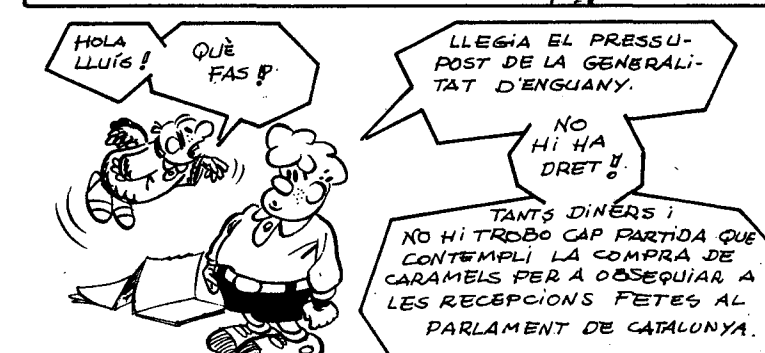
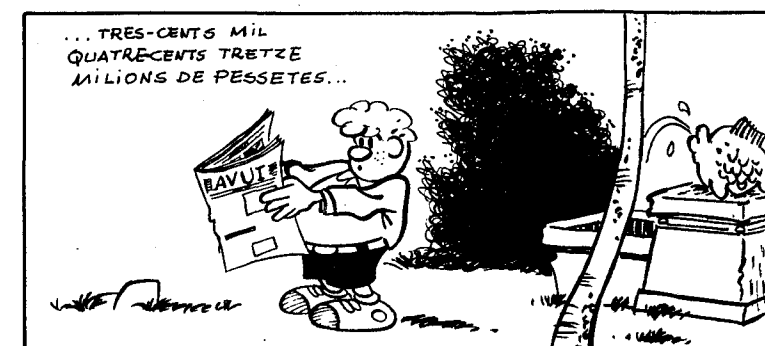
—És veritat, Jesús nasqué, visqué, i morí i ressuscità ja fa molts anys. Ara hem perdut la seva presència visible, però, ell que "viu", ve contínuament, pel do del seu Esperit, al cor d'aquells que creuen en ell i l'estimen.

—Sí, però, hi ha molta gent que no hi pensa en tot això.

—Bé, estic parlant amb nois i noies cristians, no? Una cosa, s'hi pensa i s'estima quan es coneix.

—Sí, és clar, i nosaltres, què farem, doncs? —Pensem-ho entre tots, i un altre dia en parlarem. D'acord?

L'Eixerit

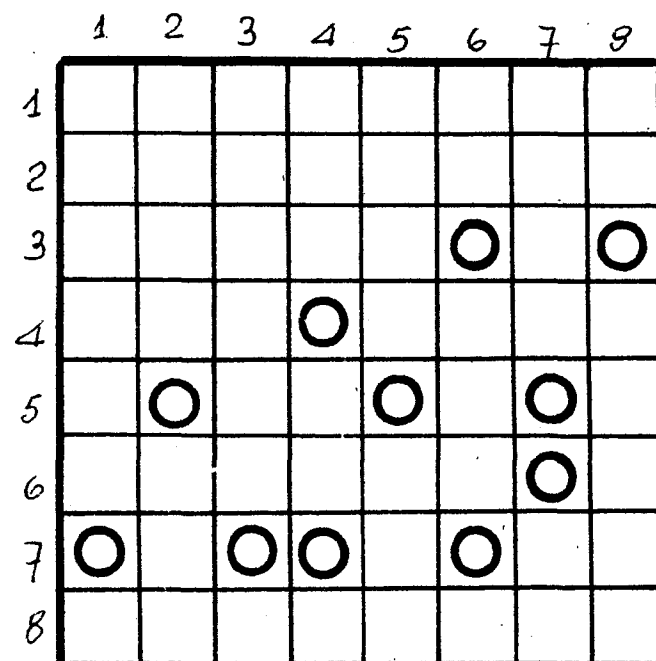

HORIZONTALS

- 1.- Ciutat dels Països Catalans.
- 2.- Que sent amor.
- 3.- Satanàs. Conjunció.
- 4.- (A l'inrevés, rígid). A l'inrevés, animal que dona llet.
- 5.- U. Nota musical. Preposició. Vocal.
- 6.- El que hom guanya en alguna competició. Cinquanta.
- 7.- Vocal. Inicial de punt cardinal. Déu egipci.
- 8.- Aplicar l'esperit a adquirir la coneixença d'alguna cosa.

VERTICALS

- 1.- Allò amb que hom es cobreix. Vocal.
- 2.- Caminar d'ací a allà. Natural d'un país europeu.
- 3.- Forma prefixada del mot llatí *latus*, que significa "costat". Consonant.
- 4.- Nom de consonant. (A l'inrevés, virtut teològica). Vocal.
- 5.- Una de les hores canòniques. (En anglès, fi, final).
- 6.- Consonants. Perd l'equilibri. Conjunció.
- 7.- Familiarment, àvia. Déu egipci.
- 8.- (A l'inrevés, la teva). El que fan els ocells amb les ales.

Solució

1.- Vestit. E. 2.- Anar. Rus. 3.- Latero. T. 4.- Ema. ef. U. 5.- Nona. End. 6.- CR. Cau. I. 7.- Iala. Ra. 8.- at. Volar.

1.- València. 2.- Enamorat. 3.- Satan. I. 4.- tfe. acav. 5.- I. Re. A. O. 6.- Trofeu. L. 7.- U. N. Ra. 8.- Estudiar.

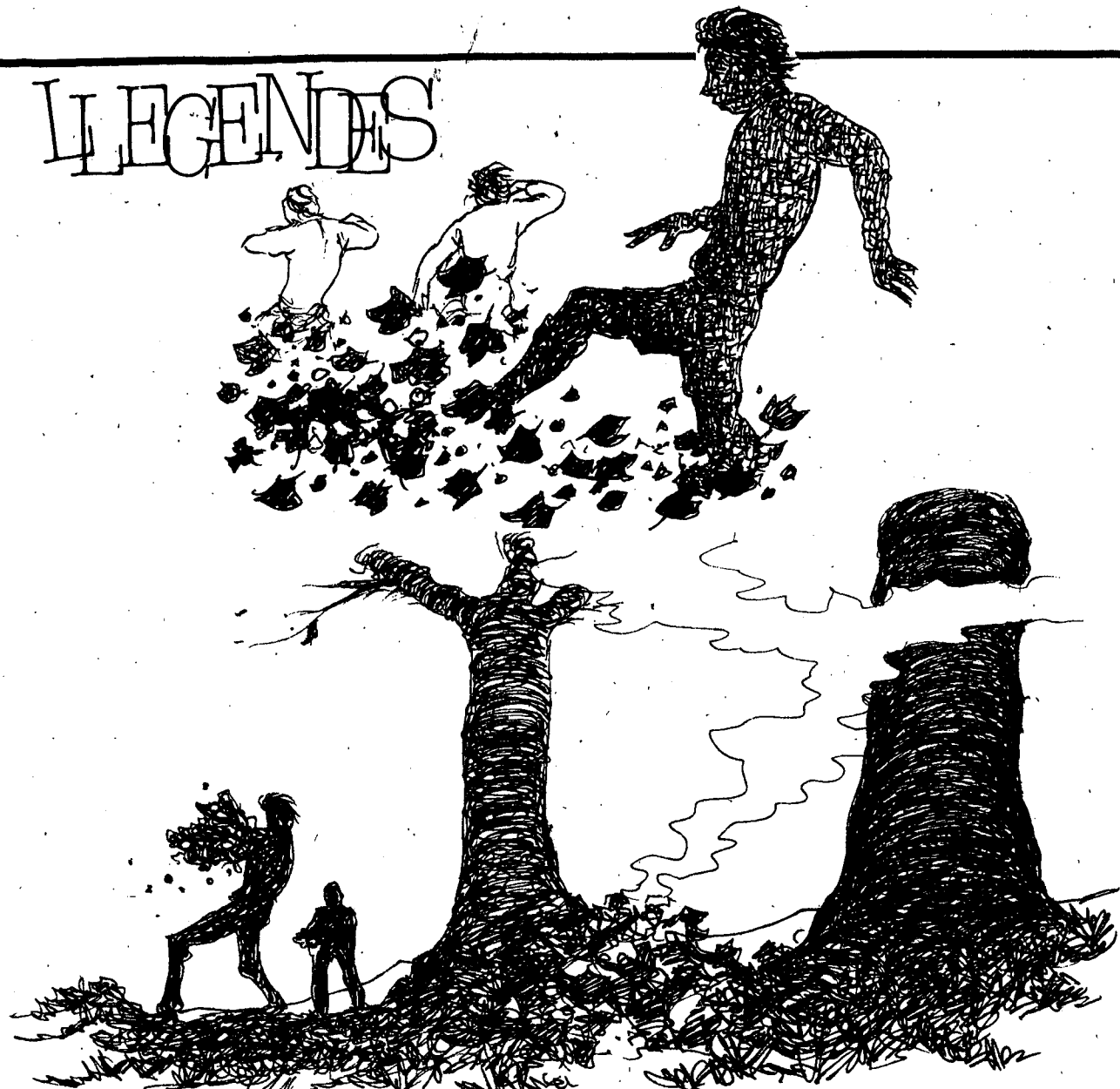
VERTICALS

HORIZONTALS

Avet Set esllips per a nenes i nens

Avet Set — **Avet Set** —

LLEGENDAS

L'estiu de Sant Martí, mes aviat curtejà. Tres o quatre dies assolellats i tot seguit entrà el temps rúfol. Al poble tot regalimava. Els paraigües anaven a tot estrop. Les canals no paraven de cantar. Les bugades no arribaven a l'eixut i al volt de les llars de foc o bé de les estufes s'hi bastien envellats de mudes urgents, imprescindibles.

Una tramuntana fina deixà el cel com un mirall. Picà lleugerament el mar, arriatat, a repel, les ones d'avenç acompassat, que, com una corrua d'esquenes de gegant, s'empenyien fent camí cap a la platja. El Montseny rumbós estrenava cofa blanca i cridava als quatre vents: Ja ve l'hivern.

Pel forat de la Riera d'Argentona baixava el fred, cercant d'escalfar-se les mans balbes, en algun recés assolellat del Maresme. D'aquell Maresme tan tebi, tan benigne.

El vent somovia el paisatge. Els pins sacsejant la testa semblaven rebel·lar-se. Els xiprers paraven les espatlles, inclinaven el cap i el deixaven xiular. Els sembrats, aclotats, miraven enlaire, de reüll, la maltempsada. Els plàtans i les acàcies bracejaven, mentre eren alleugerits de les llurs vestidures.

Cap al tard entrà la calma.

En sortir d'escola donava gust caminar, submergits fins als genolls, per aquelles estibes de fulles arrecerades pel vent, en els racons, etzibar puntades de peu a tort i a dret i produir aquell enrenou rumorós, sec, de cosa rebregada.

Després venia el goig d'apilonar fulles sota els plàtans de la riera i calar-hi foc. La flama feia el somicó. Un manyoc de fum s'enfilava, seguit d'un fil prim que restava suspès entre les branques i s'hi feia fonedís.

Una olor, d'agre eixarreit, s'escampava pels voltants. L'hora baixa la feia més punyent.

Sentor de fulles cremades. Heus aquí l'olor de la tardor resseca. L'altra, la dels bolets, és la sentor de la tardor humida.

Només obrir les ventalles, en Pere Sí i en Pere No, ja oïren rondinar la mare.

—I quina pudor! Aquest parell, en lloc de fer els deures, ja han anat a fer foc a la riera.

Els faren el mateix que els xiprers amb la ventada. S'arrossaren d'espatlles, acotaren el cap i la deixaren dir.

Amb tot, en llevar-se la roba, s'adonaren que la mare, en queixar-se, tenia més raó que un sant.

Però... l'endemà i l'altre i l'altre hi tornaren. Fins que aquella bufa que de dies els voltava, amenaçant, sense caure. Caigué sense aturador.

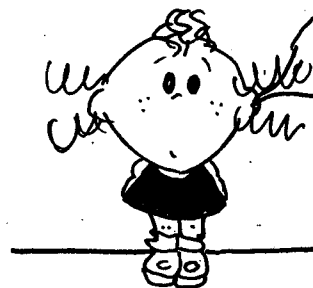
Per sort l'endemà va ploure.

En Pere No, complagut, pensà que la gent gran, a voltes, sent el temps.

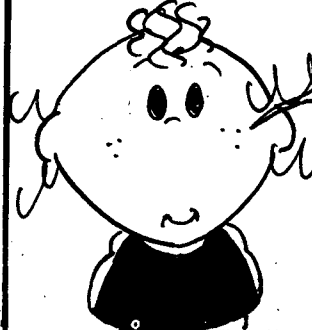
Avet Set eslips per a nenes i nens

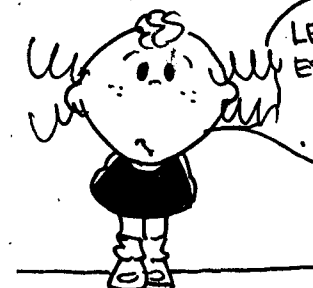
La Faldiga

JÀ S'HA ACABAT
L'ESTIU...

COMENÇA A
FER FRED,
LES FULLES
DELS ARBRES
ESTAN
CAIENT...

LES PLATGES
ESTAN QUASI
BUIDES
...

EL SOL S'AMAGA
MES AVIAT, I LA
MEVA MARE JA
NO EM DEIXA
ESTAR AL CARRER
...

LES PERSONES
GRANS JA NO
ESTAN DE
VACANCES, I
SE'N VAN A
TREBALLAR
TOTS ELS
MATINS...

I ELS NENS
TORNEN A
L'ESCOLA, I TORNEN
A CASA AVIAT
PER FER ELS
DEURES...

Avet Set eslips per a nenes i nens

TELEVISIÓ DE CATALUNYA TV3

DIUMENGE - 2

18.00 DIBUIXOS ANIMATS
18.30 DIGUI, DIGUI...
CONCURS
19.00 CURAR-SE EN SALUT
19.30 ESTOC DE POP
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 EL NATURALISTA AMATEUR
21.30 DALLAS: "La venjança"
22.30 GOL A GOL - Esports

DILLUNS - 3

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.14 RIU AVALL
16.00 DIGUI, DIGUI
19.30 DIBUIXOS ANIMATS
CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 INFORMATIU CINEMA
21.30 CINEMA 3
"Pa, amor i gelosia"

DIMARTS - 4

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.15 RIU AVALL - Cap. 2
19.30 DIBUIXOS ANIMATS
CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 JOC DE CIENCIA
INTERNACIONAL
21.30 ÀNGEL CASAS SHOW

DIMECRES - 5

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 RIU AVALL - Cap. 3

15.45 AULA VISUAL (repetició)
19.30 DIBUIXOS ANIMATS
CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 IDENTITATS
Miquel Taradell
21.30 FLAPPERS
"Rebutjada"
22.30 EL MÓN QUE DESAPAREIX

DIJOUS - 6

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.15 RIU AVALL - Cap. 4-
16.00 AULA VISUAL
19.45 DIBUIXOS ANIMATS
CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 DIGUI, DIGUI...
21.15 A TOT ESPORT
22.30 BRONK. Cap. 7

DIVENDRES - 7

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.15 RIU AVALL - Cap. 5
16.00 AULA VISUAL
19.45 DIBUIXOS ANIMATS
CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 30 MINUTS
21.30 CICLE DE JAZZ

DISSABTE - 8

18.30 MAYA
10.00 TELEFILM
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 CONCURS
"Tres i l'astròleg"
22.00 PEARL HARBOUR. Cap. 2

DIMARTS 4

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 A L'ABAST DE LA MA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI-1
15.35 HOTEL
"Incidentes"
16.35 LA TARDA
17.25 AL MIL PER MIL
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.55 BARRI SESAMO
18.25 EL KIOSC
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.00 TOCATA
20.00 LLETRA MENUADA
20.30 TELEDIARI-2
21.00 L'HOMI I LA TERRA
21.25 PROCÉS A MARIANA
PINEDA. Cap. 4
22.40 EN PORTADA
23.35 TELEDIARI-3
23.45 TELESPORT
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 DIGUI-DIGUI
17.00 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 JACKY
Dibuixos animats
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS POPULARS
20.00 TAULA D'ANUNCIS
20.30 AMB LES MANS A LA MASSA
21.00 SI JO FOS PRESIDENT
22.30 L'EDAT D'OR
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DIMECRES 5

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 COMARQUES
14.00 MIRALLS
14.25 MIRAMAR. Informatiu
15.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI-1
15.35 HOTEL (12 episodis)
"Mañanas"
16.35 LA TARDA
17.25 EL MÓN VEGETAL
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.55 BARRI SESAMO
18.20 LA COVA DELS FORRELLATS
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.00 CREMALLERA
20.00 CONSUM
20.30 TELEDIARI-2
21.05 NI EN VIU, NI EN DIRECTE
21.35 SHOGUN. Ep. n.º 10
22.30 ELS MARGINATS
23.30 TELEDIARI-3
23.40 TELESPORT
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 JACKY
DIBUIXOS ANIMATS
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID

CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS
POPULARS
20.00 ESTADI-2
20.30 SILENCI, ES JUGA
23.30 ULTIMES PREGUNTES
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 JACKY
Dibuixos animats
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS
POPULARS
20.00 TEMPS MODERNS
21.00 ESTUDI OBERT
23.00 JAZZ ENTRE AMICS
00.05 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DIJOUS 6

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
13.30 COMARQUES
14.00 CATALANS A L'ÀFRICA
14.25 MIRAMAR. Informatiu
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI-1
16.35 HOTEL
"Añoranzas"
16.35 LA TARDA
17.25 UN PAIS DE SAGITARI
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.55 BARRI SESAMO
18.25 EL KIOSC
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.00 MICKY I DONALD
19.30 DISC-VIST
20.00 DE PEL·LÍCULA
20.30 TELEDIARI-2
21.05 NINETTE I UN SENYOR
DE MÚRCIA. Ep. n.º 6
21.45 AQUÍ ET VULL VEURE
22.45 PAISSATGE AMB FIGURES
23.35 TELEDIARI-3
23.45 TELESPORT
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 JACKY
Dibuixos animats
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS
POPULARS
20.00 LEO CONTRA TOTS
21.00 FILA 7
22.05 CINE CLUB:
"El río"
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DIVENDRES 7

CIRCUIT CATALÀ
13.30 PRIMERA FILA
14.00 PLEITAGUENSAM
14.25 MIRAMAR
15.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI-1
15.35 HOTEL "Equivocos"
16.35 LA TARDA

17.30 AL GALOP
18.00 ¡HOLA, NOIS!
18.10 BARRI SESAMO
18.35 L'INSPECTOR ESQUIROL
19.05 INFORMATIU JUVENIL -
NOSALTRES
19.30 LOU GRANT
20.30 TELEDIARI-2
21.05 UN, DOS, TRES...
22.40 RETORN A BRIDESHEAD
"Un tirón a través del hielo"
23.40 TELEDIARI-3
23.50 TELESPORT
24.00 L'ART DE VIURE
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
15.30 LA LLARGA RECERCA
16.25 MINDER
17.15 IMATGES DEL CINE MUT
17.45 EN PARAL·LEL. ELS JOVES
19.00 FORMATS
19.30 LA CLAU
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DISSABTE 8

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
10.30 SANTA MISSA
11.00 LA BOLA DE VIDRE
12.35 GENT JOVE
13.50 LOTERIA NACIONAL
14.00 LES CORTS D'ESPANYA
14.25 PROTAGONISTA, EL VI
15.00 TELEDIARI-1
15.35 LA PETITA LULÚ
16.05 PRIMERA SESSIÓ:
"La Araucana"
18.10 ELS SAVIS
19.00 L'ILLA DELS FUGITIUS
19.30 VOSTE, PER EXEMPLE
20.30 TELEDIARI-2
20.55 M.A.S.H.
21.25 INFORME SETMANAL
22.40 DISSABTE CINE:
"Culpable sin rostro"
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
10.30 SANTA MISSA
11.20 LA FAMÍLIA ROBINSON
12.00 BENVINGUTS
13.00 UN MILIÓ PER AL MILLOR.
14.00 RECULL INFORMATIU
15.00 EL XOU DE LA FAMÍLIA PERA
15.30 CONNEXIÓ AMB MADRID
CIRCUIT ESTATAL
15.30 LA VIGÍLIA DEL NOSTRE
TEMPS
17.00 TEMPS PER A L'ESPORT
19.30 LA BONA MÚSICA
20.30 A CIENCIA CERTA
21.30 LA FINESTRA ELECTRONICA
23.00 TEATRE REIAL
24.00 COMIAT

DIUMENGE 2

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL
10.00 CONCERT
10.30 EL DIA DEL SENYOR
Santa Missa
11.30 POBLE DE DÉU
12.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI-1
15.35 L'INSPECTOR GADGET
16.05 BLAUS I GRISOS. Ep. 5
17.00 I TANMATEIX T'ESTIMO
18.00 EL PLANETA VIVENT
19.00 INFORMACIÓ ESPORTIVA
19.10 LA SARSSUELA
20.00 MÉS VAL PREVENIR
20.30 TELEDIARI-2
20.55 EL QUART BRAC.
(12 episodis). Ep. n.º 1
21.55 ESTUDI ESTADI
23.10 AUTORRETRAT
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
10.30 SANTA MISSA
11.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 RECULL INFORMATIU
15.30 CONNEXIÓ AMB MADRID

CIRCUIT ESTATAL
15.30 A L'AIRE LLIURE
16.00 COSMOS
17.00 ESTRENES TV:
"De ratones y hombres"
19.10 CANDY, CANDY
19.35 DOS A RATLLA
20.25 EL BOIG DEL DESERT
(Nova sèrie). Cap. 1
21.30 EL DOMINICAL
22.30 LLARGMETRATGE
"Mi mujer es muy decente
dentro de lo que cabe".
00.15 MÚSICA I MÚSICS
00.50 COMIAT

DILLUNS 3

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAR I VIURE
14.25 MIRAMAR. Informatiu
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI-1
15.35 HOTEL (12 episodis)
"Mañanas"
16.35 LA TARDA
17.25 EL MÓN VEGETAL
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.55 BARRI SESAMO
18.20 LA COVA DELS FORRELLATS
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.00 CREMALLERA
20.00 CONSUM
20.30 TELEDIARI-2
21.05 NI EN VIU, NI EN DIRECTE
21.35 SHOGUN. Ep. n.º 10
22.30 ELS MARGINATS
23.30 TELEDIARI-3
23.40 TELESPORT
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ
16.45 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 JACKY
DIBUIXOS ANIMATS
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID

CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS
POPULARS
20.00 ESTADI-2
20.30 SILENCI, ES JUGA
23.30 ULTIMES PREGUNTES
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

24 desembre del 1984, a les 22 hores.
Retransmissió per TV3 de la MISSA DE
MITJA NIT des de la Basílica del Naixement
de Betlem (Israel) - Introducció i comentaris
a cura de Mn. JOAN E. JARQUE, director de
CATALUNYA CRISTIANA

FILATELIA

Per Enric Graupera

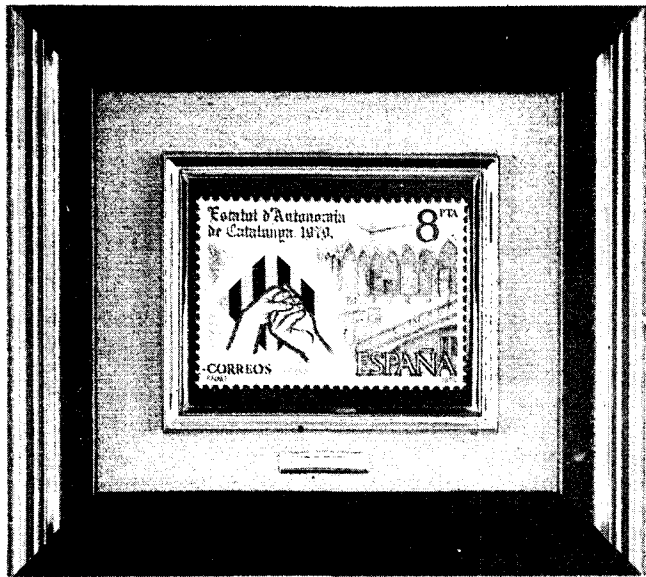
El dia 26 de setembre d'enguany, Espanya commemorà el XVI Centenari del viatge de l'Abadesa o monja EGERIA per terres de l'Orient, amb un segell de valor 40 ptes. Tiratge: 40 milions de segells. Paper estucat i engomat. Estampats i gravats al buit en multicolor. Mides: 49,8 x 28,8 mm. Dentat: 12 3/4 x 13 1/4. Plecs de 80 segells.

Es fa difícil el parlar d'aquesta escriptora. Sembla de procedència gallega i escrigué sobre el seu pelegrinatge a Terra Santa, escrit anomenat ITINERARIUM EGERIAE, J.F. Gamurrini, d'Arezzo (Itàlia), fou qui, l'any 1884, descobrí el manuscrit, molt mutilat. EGERIA anà a Terra Santa entre els anys 381 i 386. Aquest document té un extraordinari valor històric, litúrgic i arqueològic, en referència als Llocs Sants.

OBSEQUI IDEAL PER AQUEST NADAL

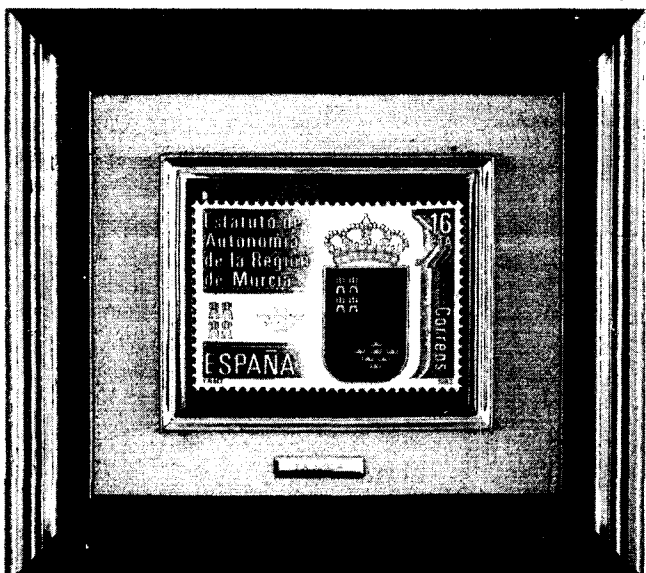
DISTINGEIXI'S REGALANT A LES SEVES AMISTATS
I CLIENTS AMB AQUESTS DECORATIUS ESMALTS

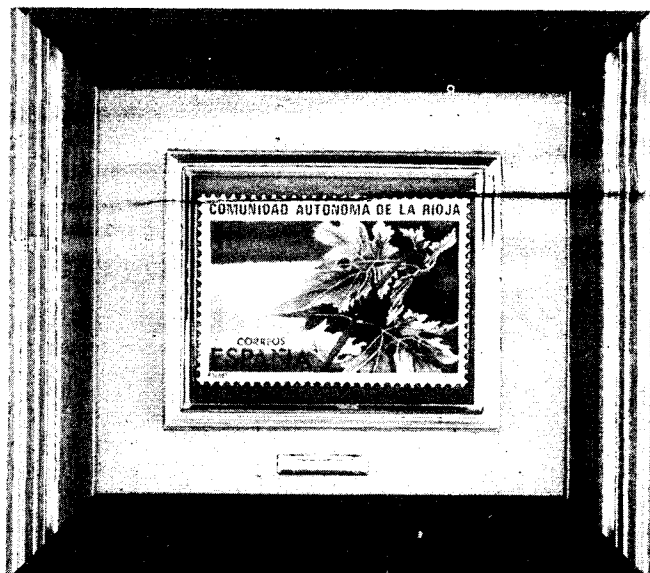
Mod "G" 39 x 45 CATALUNYA

Mod "G" 39 x 45 ANDALUSIA

Mod "G" 39 x 45 MÚRCIA

Mod "G" 39 x 45 RIOJA

Comandes i informació a:
ESTUDI FILATÈLIC EGARA
Cervantes, 99 TERRASSA, tel. 788 23 56

Nom
Adreça
Població Tel.

Desitjo rebre contra reemborsament en el meu domicili ja indicat els esmalts assenyalats amb X, estan conforme en pagar 250.- Ptes. en conceptes de despeses d'envio.

Mod. "N" 32 x 35 cm. 3.500.- Ptes.
Mod. "G" 39 x 45 cm. 5.000.- Ptes.
E.A. Catalunya unitats
altres estatuts unitats

Desitjo rebre més informació, concretar entrevista al tel.

Firma

18 REPRODUCCIONS ESCALA DELS
SEGELLS COMMEMORATIUS DELS
ESTATUTS DE LES AUTONOMIES
MÉS L'ESCUT D'ESPANYA FORMEN
UNA COL·LECCIÓ BONICA I DECO-
RATIVA

ATENCIÓ MOLT IMPORTANT

DONAT QUE L'EDICIÓ ESTÀ LIMITADA A 3.000 EXEMPLARS PER AUTONOMIA DEL MODEL "N" I 1.000 EXEMPLARS PEL MODEL "G" ACONSELLEM ENVIAR LA RESERVA O LA COMANDA AMB LA MÀXIMA ANTELACIÓ